

Giới thiệu Thảo Hôn Tướng Công

Hệ Liệt: Nương Tử Giá Lâm

Hoàn: Mười Chương

Edi: Minamin

Beta: Quảng Hằng

Thật không thể nào hiểu nổi tại sao nàng lại có thể mang vận xui khủng khiếp như vậy. Đi đường còn có thể bị đâm, ăn đồ vật còn xém nữa ghen chết, đi tắm thiếu chút là chết đuối....

Xem đi, chỉ bước qua ngạch cửa cũng có thể té ngã...

Ồ, sao chờ mãi chưa thấy đau nhỉ?? Oa~ hoá ra có "tiên nữ" kéo nàng lại.

Áy, không phải, đây là một công tử. Ồi chỉ vì bề ngoài xinh đẹp mà nàng nhận nhầm, cần phải tới cửa bồi tội mới được.

Nhưng vì sao hắn nhìn thấy lễ vật của nàng lại kinh ngạc nhỉ? Sau lại còn bốn cợt cười nữa. Hắn còn đưa cái gì cho nàng, cái gì mà lễ vật đính ước, tự nói nàng là vị hôn thê của hắn, hắn sẽ trực tiếp tới cửa cầu hôn???

hắn một lòng tình nguyện lại hại nàng bị cha chửi bới một chút, khiến cả nhà không thể an bình,

Bất thành, nàng tìm hắn nói rõ ràng, nhưng dường như mỗi lần thấy hắn nàng đều gặp chuyện không tốt,

không phải bị xe đâm, bị cắn, không hiểu tại sao bị nữ nhân khác hôn bàn tay,

Chính là chịu sự uy hiếp của hắn, bị trở thành con chuột nhỏ cho hắn trêu chọc, đùa vui

Nàng nên cách xa hắn một chút, càng không nên bởi vì hành động tri kỷ của hắn mà trong lòng cảm thấy ngọt ngào,

Nhìn hắn thậm chí còn có thể mặt đỏ tim đập, loại dấu hiệu này, chẳng lẽ nàng đã đối với hắn....

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Edi: Doanh Doanh

Đường Cao Tông Nghi Phượng năm thứ hai tại Thành Đô

Tuy rằng đã là mùa thu, nhưng nắng gắt cuối thu vẫn uy lực như trước khó có thể chống đỡ, tại Thành Đô thời tiết oi bức, lại tràn ngập dịch bệnh, cho dù là sáng sớm, cũng làm cho người ta cảm thấy phi thường không thoải mái.

Trong sân, từ một hành lang thật dài dẫn đến, một thiếu niên thanh tú tay đang bê một chậu nước, cước bộ nhẹ nhàng nhưng rất nhanh đi vào trong một gian phòng, đi xuyên qua phòng khách. Vào trong nội thất, thiếu niên liếc mắt nhìn về phía giường một cái, trên giường một tấm chăn gấm mỏng manh phủ trên hơi phình lên, thiếu niên nhẹ nhàng đem chậu nước để sang một bên, xoay người đi đến gần giường.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia! Ngài nên rời giường rồi, đại thiếu gia?”

Người đang nằm trong chăn gấm nhẹ nhàng cử động một chút, vốn dĩ hành động này làm cho chiếc chăn đang che trên mặt xũng trượt xuống dưới, để lộ ra một khuôn mặt tuyệt mỹ, hắn có một hàng lông mi dài mượt mà, đôi mắt khẽ nhắm là hàng lông mi dài như cánh quạt(???), trên khuôn mặt trắng nõn lại có hai đạo bóng ma nhợt nhạt ẩn hiện, sống mũi rất thẳng, bên dưới còn hé ra một đôi môi phần nộn mê người, hai má cũng bởi vì ngủ say mà biến thành đỏ ửng, nếu không nói, thực làm cho người ta tưởng lầm là một tuyệt thế mỹ nhân.

Thiếu niên thanh tú kia chăm chú nhìn gương mặt của chủ tử, trong nháy mắt có chút giật mình, nhưng lập tức thân thủ dùng sức tự néo đuôi mình một cái, lắc lắc đầu, “Thiếu chút nữa quên người là thiếu gia, không phải tiểu thư a.” Vị thiếu gia này có khuôn mặt đẹp đến mức đôi khi sẽ làm người ta mất hồn a!

Lúc này, người ở trên giường, mí mắt khẽ mở, con mắt nhẹ nhàng chuyển qua chuyển lại nhìn chung quanh, lông mi thật dài cũng chậm rãi chớp chớp,

khuôn mặt vốn dĩ mang vẻ hoà nhã mềm mại bởi vì hai mắt này mà trở nên khác hẳn, hai tròng mắt ngăm đen thâm thúy như ẩn chứa ý vị, làm cho cả người hẳn thoát nhìn tựa như phượng hoàng, có tư thái tuyệt mỹ điểm lệ, nhưng cũng trần thấp ngạo khí oai hùng, làm cho người ta phi thường xác định, đây tuyệt đối là diện mạo của một trang nam tử hiên ngang. (Min: ôi ôi đại đại soái ca kia.. *nhỏ dãi*)

Thiếu niên đang đứng đó chờ hầu hạ hồi lâu nhìn thấy chủ tử đã tỉnh, vội vàng đem chậu nước đến bên cạnh giường, nam tử miễn cưỡng ngồi dậy, liếc mắt nhìn hẳn một cái, sau đó thân thủ vất vả khăn mặt, ngồi ở trên giường lau mặt, thiếu niên kia lại vội vàng đem quần áo để ở một bên ra, hầu hạ chủ tử thay áo.

“Đại thiếu gia, hôm nay là ngày khai giảng của Thanh Phong thư viện ở thành Tây, Ngũ gia có dặn ngài hôm nay đại diện cho Sở gia đi tham gia nghi thức khai giảng này.” Hôm nay trong thành đặc biệt náo nhiệt, mỗi người đều chờ mong thư viện Thanh Phong chính thức hoạt động, chỉ cần có thư viện, Thành Đô này sẽ ngày càng thêm phồn hoa náo nhiệt.

“Ừm, Ngũ thúc đi đâu?” Nam tử nhíu mày.

“..... Tiểu nhân không biết.” Hai tay đang buộc lại dây lưng cho chủ tử bỗng run lên.

Nam tử nheo mắt lại, hai tay dùng sức nắm lấy hai má của thiếu niên, “Phúc Quế, ngươi thật sự là càng ngày càng không nghe lời! Ngũ thúc đâu?” Tên này, toàn đi làm tay sai cho người ngoài, hẳn là quên hẳn mới là chủ tử rồi sao?

Phúc Quế bị đau, vội vàng kêu lên, “Đại thiếu gia, đừng, đừng đừng, là Lục thiếu gia dặn ta không được nói cho ngài! Ngũ gia hôm nay cùng Ngũ phu nhân đi ra ngoài, nghe nói là muốn đi cái gì Tô Hàng mười ngày để ngao du, đại gia cùng đại phu nhân cũng đang đi... Đại thiếu gia, mau chút buông tay, đau đau đau!”

Sở Bạch Ngọc sừng sốt, tức giận buông tay ra, “Cái gì mà đi Tô Hàng mười ngày để ngao du? Lục thiếu gia đâu?”

Phúc Quế đưa hai tay lên xoa nắn mặt, vẻ mặt đầy uỷ khuất, “Đại thiếu gia, ngài đừng hy vọng xa vời ở Lục thiếu gia, khi Ngũ gia đi khỏi, toàn bộ công tác đều đặt trên vai Lục thiếu gia, khi tiểu nhân gặp Lục thiếu gia, Lục thiếu gia đã hai ngày hai đêm không ngủ rồi.”

Sở Bạch Ngọc nháy mắt mấy cái, không biết nên khóc hay nên cười, tất cả những chuyện này, cũng chỉ có thể trách sản nghiệp của Sở gia lớn quá mức....

nói đến gia tộc Sở thị, ở quanh vùng gần đây tiếng tăm lừng lẫy không ai không biết, từ khi triều đại nhà Đường bắt đầu, Sở gia đã bắt đầu phụ trách đúc Võ khí cho triều đình, đầu tiên là được ban mỹ danh “Chủ kiểm thế gia” (ss QH ời chú là đức a, nhưng dịch ra thế nó thô quá, em hok bik để như nào a, khi ss beta giúp em nhé^^~), năm đó Sở gia có năm người con, từ lão Đại cho đến lão Tứ đều có tài đức Võ khí đến kinh người, cho nên được người đời gọi là “Thiên công tử tượng”, còn lại lão Ngũ của Sở gia hiện tại đang là người phụ trách gia nghiệp, vốn có ý nghĩ, đem nghiệp bá của Sở gia mở rộng ra đến ba trăm sáu mươi Ngũ Hành.

Từ sau khi Sở Bạch Ngọc tròn hai mươi tuổi, vốn dĩ chấp chương gia nghiệp Ngũ gia tính chậm rãi đem sự nghiệp giao cho hẳn gánh vác, nhưng Sở Bạch Ngọc lại phi thường kiên quyết nói cho hẳn rằng, chính mình không thích hợp gánh vác đại nghiệp, cho nên một lòng muốn được giải thoát, Ngũ gia nghe vậy đành phải tha con xuống nước mang theo thể tử đi du sơn ngoạn thủy, mục đích chính là để Sở Bạch Ngọc muốn trốn cũng trốn không xong, trước tiên phải phụ trách tất cả sự nghiệp đối ngoại của gia tộc.

Ở Thành Đô này từ người đứng đầu cho tới dân chúng bình thường, mỗi người đều đối với hẳn khen không dứt miệng, trừ bỏ vì năng lực của hẳn, còn vì diện mạo vô song của hẳn.

Mẫu thân của Sở Bạch Ngọc là Chúc Dung, năm đó được danh xưng ca tụng là đệ nhất mỹ nhân phương Bắc, mà phụ thân của Sở Bạch Ngọc cũng có diện mạo tuấn mỹ hơn người, con của bọn họ, chắc hẳn phải là kết tinh của muôn ngàn cái đẹp, chỉ có thể lấy hai chữ “Họa thủy đề hình dung.

Mà nói đến Chúc gia. Nghe nói Chúc gia trước kia chính là làm nghề tiểu phu đón củi bình thường mà sống, mấy trăm năm trước, bỗng có một nhân duyên đưa đến, tổ tiên Chúc gia cứu phải một thần tiên gặp rủi ro, thần tiên sau này lại nhận lời giúp Chúc gia thực hiện một nguyện vọng, mà tổ tiên của Chúc gia vốn không phải kẻ tham lam, liền thuận miệng nói một câu, “Nếu không, hay là ngài cho tôi một công việc lớn như núi để dựa vào cơm ăn không lo đi.”

nói cũng kì quái, từ khi lão tổ tiên nói ra nguyện vọng này về sau, vận thế của Chúc gia có thể nói là một bước lên trời, mặc kệ làm chuyện gì đều thập phần thuận lợi, rồi sau đó trở thành thương nhân lớn buôn củi tại phương bắc.

Sở Bạch Ngọc đối với truyền thuyết này nhớ rõ nhất thanh nhị sở (rõ ràng), bởi vì...

hắn chính là vị thần tiên đã thiếu nợ ân tình năm đó, hoặc nên gọi là... Thần thú?

Sở Bạch Ngọc cười khỏ, ngồi trên giường khề thờ dài, năm đó hẳn là bạch kỳ lân có một cái áo có thể biến thành hình người, khi thượng đế ra ngọc chỉ, thảo phạt hồ yêu tác loạn trên núi, thần là người của bộ tộc bạch kỳ lân, chỉ là một con hồ yêu đương nhiên tiêu diệt dễ như trở bàn tay.

Nhưng.... Là do hẳn quá mức không chú ý, không nghĩ tới là hồ yêu đã cưới vợ, thể tử của hồ yêu thừa dịp hẳn chưa chuẩn bị đã đã thương hẳn, sau đó mang theo hồ yêu đào tẩu, mà hẳn do nguyên khí bị tổn thương nặng, khi đó đang chật vật suy yếu tại vách núi, thiếu chút nữa rơi xuống vách núi đen, may mắn có tổ tiên của Chúc gia cứu hẳn.

một lần cứu mạng này, làm cho hẳn thiếu của Chúc gia một ân tình, chẳng qua lúc đó vị tổ tiên của Chúc gia không quá xem trọng việc này, chỉ

thuận nói một nguyện vọng, lại có thể lại thay đổi vận mệnh của hậu thế Chúc gia, vì để chỉnh đốn lại mọi việc, hẳn phải thu lại hình thù, đầu thai thành người, mang theo thiên mệnh chuyển thế, ai....

“Đại thiếu gia, đã đến giờ rồi, chúng ta có phải nên chuẩn bị xuất phát hay không?” Nhìn nhìn sắc trời, Phúc Quế thực lo lắng chủ tử sẽ bị muộn, dù sao nghi thức khai giảng của thư viện, trước tiên phải hướng về phía trời cầu nguyện cho tất cả được thuận lợi, sau đó chính là hướng đến các vị tiên sư dâng hương đốt đèn, đại biểu là muốn thông báo thư viện bắt đầu chính thức thu học sinh, dạy tứ thư ngũ kinh, đây là việc thực thần thánh, tuyệt đối không thể chậm trễ.

Sở Bạch Ngọc nghe vậy, nắm lên mái tóc dài còn rối tung ở sau đầu, “Tóc không buộc có thể đi sao?” Càng nghĩ lại càng thấy lúc trước mất hẳn thật sự có vấn đề, còn tưởng rằng chọn được một gã sai vật khôn khéo, không nghĩ tới lại chọn trúng một tên ngốc.

“Đứng đứng đứng! Đại thiếu gia, ngài mau ngồi xuống.” Phúc Quế kéo Sở Bạch Ngọc đi vào trước gương, rất nhanh cầm lấy lược giúp hắn sửa sang lại tóc.

Sở Bạch Ngọc để mặc cho hắn lo, thân nhiên liếc liếc mắt một cái vào một bên không có bóng người gọi, “Sở Lôi.”

Nghe hắn gọi như vậy, vốn dĩ ở nơi không có người kia, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, “Có thuộc hạ.” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên.

Phúc Quế vụng trộm liếc mắt ngắm Sở Lôi một cái, hắn thoạt nhìn ước chừng hai mươi tuổi, diện mạo tương đối tục tũn, thủ hộ vệ bên người của chủ tử.

Mỗi một đại chủ tử của Sở gia đều có một người sai vật bên cạnh còn có cả hộ vệ, thế hệ trước này được dùng con số để thay tên, còn thế hệ này lại lấy bộ thủ làm mệnh danh, người sai vật thì lấy bộ mộc làm tên, mà hộ vệ còn lại thì lấy bộ Vỡ làm tên.

Ai, Phúc Quế hắn từ khi mười tuổi liền theo bên người đại thiếu gia, ngay từ đầu, hắn còn tưởng rằng chính mình gặp được vận may, chủ tử bộ dáng đẹp như vậy, cứ chỉ lại tao nhả ôn thuận, nói vậy chắc tính tình nhất định cũng tốt lắm, khi bắt đầu rồi, hắn cao hứng không đến hai ngày, sau đó biết là mình sai lầm rồi, không những vậy, còn là đại sai, lầm!

Đại thiếu gia căn bản chính là một con sói khoác lớp da tuần mỹ thôi! (Mìn: là sói đội lột soái ca à...^^~) hắn cá tính thực ác liệt, bình thường thích nhất việc chinh người khác, thường thường đều dùng sắc đẹp tuần mỹ bên ngoài dụ dỗ người ta cam tâm tình nguyện vì hắn mà làm việc, ngay sau đó liền lập tức lộ ra ý cười ác ý, nhìn người khác vì hắn mà chịu khổ, ô ô.....

nói ngắn gọn lại, đại thiếu gia căn bản chính là thích trêu chọc người khác!

“Đội lát nữa xuất môn ra ngoài người liền theo bên cạnh ta, không cần ẩn thân.” Với khuôn mặt này của hắn mỗi lần xuất môn, hấp dẫn không ít tất cả nữ nhân trong thành, mọi người đều vì muốn tiếp cận hắn mà ra tay quá nặng, hắn thật sợ những nữ nhân như sói như hổ đó, vì thế tất nhiên cần phải có người thay hắn chống đỡ.

Sở Lôi cùng Phúc Quế đều hiểu vì sao hắn lại nói như vậy, hai người không hẹn mà cùng lộ ra mỉm cười.

“Vâng, thuộc hạ tuân mệnh.” Sở Lôi thực thông minh lập tức thu hồi ý cười, lẳng lặng thối lui sang một bên.

Sở Bạch Ngọc đang giương mắt nhìn mình trong gương, vừa vận nhìn thấy Phúc Quế còn chưa kịp thu hồi cái miệng đang nhếch lên thành hình cung, “Phúc Quế!”

Sấm dậy đất bằng! Phúc Quế sợ tới mức co rụt tay lại, bắt giắc lại làm đau da đầu Sở Bạch Ngọc.

Đầu Sở Bạch Ngọc co rụt lại, một tay xoa xoa da đầu bị đau, mắt trừng lớn hết cỡ nhìn thẳng Phúc Quế, chậm rãi từ ghế đứng dậy, “Phúc Quế..... Người chết chắc rồi! Đừng chạy!”

Phúc Quế cũng không phải ngu ngốc, nhìn lên bắt gặp sắc mặt chủ tử như vậy, vội vàng quăng lược, lập tức chạy trốn chết. “Tha mạng a! Đại thiếu gia!” Lại bắt đầu khi dễ hắn!

Kết quả là, chủ tử Sở gia, sáng sớm ngay tại trong phòng tranh cãi âm ỉ, Sở Lôi lại chỉ ở một bên vừa xem diễn vừa hóng mát, chờ gần đến giờ xuất phát, mới lên tiếng nhắc nhở người nào đó đang ngược đãi gã sai vật.

Sau đó lại là một trận luống cuống tay chân, cuối cùng chỉ còn một khác, ba người rút cục vội vàng vàng ra cửa, hướng Thanh Phong thư viện tại thành Tây mà đi tới.

Mang theo ý cười, Sở Bạch Ngọc đứng ở cửa thư viện, phóng ánh mắt nhìn lại đám đông, tất cả đều là vì dịp Thanh Phong thư viện khai giảng mà đến, uy lực nặng nề cuối thu bắt quả cũng như những dân chúng nhiệt tình này.

Đứng bên cạnh Sở Bạch Ngọc đều là một ít quan lớn quyền quý, thái thú Ích Châu cùng Huyện Lệnh Thành Đô cũng đến đây, bốn phía tự nhiên sẽ tràn đầy quan binh hộ vệ, chẳng qua là.....

Đường Phong mở ra, nữ tử đối với đối tượng mà mình thích đều thập phần nồng nhiệt, mà hiện tại, tất cả nhiệt tình này đều là cho Sở Bạch Ngọc, quan binh trấn áp không phải là dân chúng tác loạn, mà là hết đám này đến đám khác chưa từ bỏ ý định, toàn là các muốn tới gần Sở Bạch Ngọc, Sở

Lôi bày ra mặt đen, kẻ sát bên người chủ từ, bảo hộ cho “trình tiết” của hắn.

Lúc này bên người Sở Bạch Ngọc còn có một nữ tử mỹ mạo đang đứng, đối với việc các nữ nhân khác liên tục bắn ra ánh mắt ghen tị, nàng tuyệt không sợ hãi, ngược lại còn bày ra bộ dáng thực hưởng thụ, cầm hất lên.

Sở Bạch Ngọc âm thầm đối với người trước mắt tỏ ra xem thường, không dấu vết lui một bước, không nghĩ muốn cùng nữ tử kia thân cận qua. rõ ràng hai người không có quan hệ gì, nàng làm chỉ lại bày ra bộ dáng cố tình cho người ta thấy bọn họ vô cùng thân thiết?

Nụ cười đông cứng trên mặt nửa khắc sau, Sở Bạch Ngọc rốt cục quay đầu nói với thái thú Ích Châu đang đứng bên cạnh: “Thái thú đại nhân, xin hỏi. Vị hiệu trưởng của Thanh Phong thư viện này còn bao lâu nữa mới đến?” hắn đã chịu đủ bị coi là chim quý thú lạ để người ta xem rồi.

hắn gấp, thái thú Ích Châu so với hắn còn nóng vội hơn, lau lau mồ hôi trên trán, “Rất nhanh thôi, dù sao giờ lành cũng tới rồi.” Cấp dưới hắn mang đến vẫn oán hận vì bị những nữ nhân này tranh đấu, nay hắn lại đứng ở bên người Sở thiếu gia, vạn nhất những nữ nhân phát cuồng kia đánh tới, hắn khẳng định cũng gặp tai ương.

Kỳ thật không riêng gì thái thú Ích Châu sợ hãi, vốn dĩ ngay cả những phú thương(nhà buôn giàu có) cùng Huyện Lệnh còn đang mỉm cười cũng đứng bên cạnh Sở Bạch Ngọc còn sợ hãi không kém, tất cả cùng đang chờ đợi, đều phi thường thông minh lùi ra xa Sở Bạch Ngọc một chút, miễn cho tai họa ập đến bất ngờ.

“Sở đại thiếu gia! A! Nhìn bên này....đại thiếu gia!”(Min: mấy tỷ này cuồng quá rồi (_ _!).)

không biết là ai khoi mao không khí trước, một đám nữ nhân bắt đầu ồn ào đứng lên.

“Nha! hắn nở nụ cười! hắn nhất định là cười với ta!”

“Ngươi tránh ra! hắn là nhìn ta cười!”

“Cái gì là ta.....”

Các nữ nhân ngơ ngác một câu ta một câu, thậm chí bắt đầu xô đẩy lẫn nhau.

Sở Bạch Ngọc cười khổ. “Thái thú đại nhân, việc này.....Hiệu trưởng rốt cục còn bao lâu nữa mới có thể đến?” hắn sợ đợi thêm một lát nữa, sự việc lại tái diễn như tháng trước, hắn chẳng qua là đi tham gia thọ yến của Trần lão gia, kết quả một đồng nữ nhân vì tranh ngồi bên cạnh hắn mà ra tay quá nặng, làm hỏng cả thọ yến của Trần lão gia, hắn thật không hy vọng việc này lại xảy ra lần nữa.

Khâu thái thú liên tiếp lau mồ hôi, cổ dài ra nhìn ra đường. “Đồ lão đệ, ngươi đang ở nơi nào a?” hắn sợ hãi liếc mắt nhìn các nữ nhân kia một cái, ông trời a, hắn sống hơn bốn mươi năm nay, lần đầu tiên biết đến một đám nữ nhân tụ tập một chỗ có bao nhiêu đáng sợ a.

Ngay sau khi Khâu thái thú dài cổ trông ngóng, tại một đường khác bóng dáng xe ngựa rốt cục xuất hiện, mọi người đồng thời đều nhẹ nhàng thở ra.

Ba chiếc xe ngựa Vàng tiến đến, gần đến nơi người thuần ngựa không chế một chút, chiếc xe ngựa thứ nhất đi vào trước cửa lớn của thư viện, xe ngựa dừng lại, một vị nam tử trung niên nho nhã xuống xe trước, đứng vững sau đó mới xoay người nắm tay một người phụ nữ khác xuống xe.

Khâu thái thú vừa thấy người đến, thờ hất ra thật mạnh, có thể nói là hốc mắt rung rung xông lên phía trước, ôm cổ vị nam tử trung niên kia. “Đồ lão đệ....ngươi đã đến rồi, ngươi đã đến rồi! thật sự là quá tốt!”

Vị Nam tử vừa xuống xe, đứng là từ huyện Hồng Nhã đến Thành Đô nhậm chức hiệu trưởng thư viện Đỗ Tuế Du, ông có chút ngạc nhiên nhìn đám người đang kích động động thủ kia, khó hiểu cùng thê tử liếc mắt một cái.

“Thái thú đại nhân?” Ông ấy hắn là không có làm gì chứ? Đỗ Tuế Du hướng về bốn phía nhìn qua, không khỏi hoảng sợ, tại sao lại có nhiều người đến đây như vậy? không phải ông nghe nói nơi này rất thanh nhã sao?

“Đến rồi, đến rồi, đến rồi! Đồ lão đệ, giờ đã sắp đến, chúng ta vào đi thôi!”

Khâu thái thú khẩn cấp lôi kéo Đỗ Tuế Du đi vào thư viện, nhưng Đỗ Tuế Du vội vàng dừng lại, xấu hổ chỉ vào hai xe ngựa đằng sau, “Thái thú đại nhân, các con của ta còn chưa xuống xe.”

Khâu thái thú dừng lại, xấu hổ cười, theo tầm mắt của ông, nhìn thấy xe ngựa vừa dừng lại.

Chiếc xe ngựa thứ hai mở ra, người đầu tiên xuống xe là một nam tử ước chừng khoảng hai mươi tuổi, cùng với Đỗ Tuế Du thập phần tương tự, vừa nhìn thấy liền biết ngay là con của ông, sao đó xoay người mang một thiếu phụ áo xanh xuống xe, chắc là nương tử của hắn. Chiếc xe thứ ba vừa mở ra, một thân ảnh màu vàng nhạt nhảy ra, nhìn qua là một cô nương mới mười bốn, mười lăm tuổi, bộ dáng thập phần kiều diễm, nàng đứng vững xong, một thân ảnh khác màu hồng nhạt cũng đi theo nhảy xuống xe, vị cô nương này cũng với vị cô nương mặc áo màu vàng nhạt có bộ dáng giống nhau như đúc, xem ra là một đôi song sinh. (Min: cả nhà đừng tưởng nhầm nha, không có vị nào là nữ chính cả đâu...hắc hắc)

Sở Bạch Ngọc đứng ở cửa thư viện, đưa tay lấy quạt giấy, đôi mắt phượng hẹp dài ánh mắt tinh nhanh chuyển động, vô cùng hứng thú khi nhìn thấy một nhà vừa xuống xe, thật sự là náo nhiệt.

Việc này thập phần hiếm thấy ở chỗ, không nghĩ tới đi phía sau mỗi người bọn họ đều là một Phúc thần, xem ra, Đỗ gia này mấy đời khẳng định là làm nhiều việc thiện tích phúc, nên mới có thể được hồi báo lớn như vậy.

Trong khi trong đầu Sở Bạch Ngọc còn ngầy ra mấy ý tưởng thì đồng thời, xe ngựa lại rung rung một chút, một cô gái mặc quần áo màu đỏ chậm chạp xuống xe, hần vừa thấy, mắt phượng vừa thấy liền nhú lại, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hần kinh ngạc không phải vì cô gái kia có tuyệt thế mỹ mạo gì, mà là vì phía sau lưng nàng lại có thể có một cái Suy thần đi theo?

(Suy thần theo em hỉu là thần suy vong hay thần xui xẻo đó ^^~, nữ chính nè cả nhà...)

Đây là chuyện gì? Như thế nào một bên trong đám Phúc thần lại lẫn lộn một Suy thần?

Đỗ Tuế Du đem nam nhi, nữ nhi dẫn đến bãi kiến thái thú đại nhân, mà tất cả Phúc thần cũng như Suy thần đi theo sau người Đỗ gia vừa thấy Sở Bạch Ngọc, phàm là thần tiên khi nhìn thấy trí tướng của bộ tộc kỳ lân, lập tức đổi hần cung kính hành lễ.

Sau khi được Huyện lệnh nhắc nhở, Khâu thái thú dẫn một đám người chậm rãi đi vào trong viện, chuyển bị đốt đèn để lán nghi thức dâng hương.

Ánh mắt của Sở Bạch Ngọc không tự chủ được dừng ở trên người cô gái mặc hồng y kia- nàng đi theo sau hai tỷ muội song sinh kiều diễm, đợi nàng đến gần, hần nhìn kỹ, bộ dáng rất đáng yêu, hai gò má đỏ bừng, đôi mắt to tròn có chút sưng mù, hần còn nhìn thấy nàng thừa dịp người khác không chú ý đến, che miệng vụng trộm hắt xì một cái, làm hần nhin không được mím môi nở nụ cười.

Bất quá ngay tại lúc nàng nhấc chân tính bước qua cửa, Suy thần đi phía sau nàng lại thân thủ khê đẩy nàng một phen. (Min: tội tỷ...)

Đỗ Phi Hồng vừa mới tỉnh ngủ, đầu còn có chút hỗn độn, vốn như thuận đi theo muội muội tính vào cửa, lại không biết như thế nào khi đi đến trước cửa lớn, cả người đột nhiên ngã về phía trước....

Mắt thấy khuôn mặt trắng nõn nhỏ nhắn của nàng sắp sửa trực tiếp đánh xuống sàn, Sở Bạch Ngọc chân dài bước nhanh qua, tay chụp tới, nắm ở thắt lưng của nàng, đem cả người nàng kéo vào trong lòng.

Đỗ Phi Hồng nhắm chặt hai mắt, cũng là chờ đợi đau đớn sắp đến, không nghĩ tới là trong nháy mắt tiếp theo, bên hông có chút căng thẳng, một lực lượng mạnh mẽ kéo nàng đứng lên, tiếp theo liền đụng vào một cái gì đó cứng rắn.

“Tỷ tỷ!”

“Tỷ tỷ!” Hai tỷ muội song sinh trắm miệng một lời hô to.

Lăn va chạm này làm cho Đỗ Phi Hồng văng đầu hoa mắt, nàng lắc lắc đầu, bàn tay nhỏ bé theo bản năng chống lên “cái gì cứng rắn”, vừa nâng mắt lên, trong nháy mắt liền không thể hô hấp, chỉ có thể kinh ngạc tròn to tròn mắt đen bóng, ngo ngắc nhìn mỹ mạo vô song đang gần trong gang tấc này, ngay ngốc hồ đồ tán thưởng. “Oa...tiên nữ nha.....” (Min: *té ghé*)

Sở Bạch Ngọc vốn đang vừa lòng tiếp thu ánh mắt tán thưởng say mê của nàng, ý cười trên mặt càng sâu, thẳng đến khi nàng thốt ra cái câu “tiên nữ” kia, làm cho ý cười trên mặt hần nhất thời cứng đờ.

Đỗ Phi Hồng nhìn đến cả mặt đều đỏ, đời này nàng còn chưa được xem qua nữ nhân nào xinh đẹp như vậy, bàn tay nhỏ bé không nhịn được xoa xoa, di? Vị tiên nữ này như thế nào trước ngực lại bằng phẳng như vậy?

Đỗ Phi Hồng nhìn xem mặt đều đỏ, đời này nàng còn không có xem qua nữ nhân xinh đẹp như vậy, bàn tay nhỏ bé nhịn không được vỗ vỗ, di? Như thế nào tiên nữ trước ngực xẹp xẹp? Hít một hơi, nàng vội vàng giãy khỏi vòng tay ôm ấp của hần.

“Tỷ tỷ?” Tỷ tỷ trong hai tỷ muội sinh đôi nhà Đỗ gia là Đỗ Tri Thu vợ vàng giữ chặt tay nàng, để ngăn nàng lại ngã lún nhua.

Đỗ Phi Hồng kinh ngạc tròn to mắt, chỉ ngây ngốc nghĩ đến cái trong đầu vừa mới loé lên, cái miệng nhỏ nhắn liền nói thẳng ra,

“Tri Thu, tiên nữ không có bộ ngực nha!”

Trong nháy mắt, vốn dĩ dân chúng đang vây quanh huyện náo tất cả đều an tĩnh lại, mỗi người đều tròn to một đôi mắt thể hiện rõ không dám tin nhìn nàng.

Sở Bạch Ngọc ý cười chợt tắt, sắc mặt cùng ánh mắt đều trầm xuống dưới, người ngoài nhìn vào đều nghĩ hần đang tức giận, nhưng trên thực tế, hần là đang cực lực cố nín cười.

Cái ý nghĩ quý quái của cô nương này là từ đâu ra vậy? Tiên nữ không có bộ ngực? Lời nói làm người ta buồn cười như vậy nàng cũng nói ra được?

Còn Đỗ Tri Thu nghe vậy liền thiếu chút nữa ngất xỉu, rất nhanh nhìn bốn phía xung quanh, không khí xấu hổ như ngưng đọng, nàng vội vàng dùng sức kéo bàn tay tỷ tỷ còn đang chỉ vào người ta, “Tỷ tỷ, người ta là công tử! không nên gọi là tiên nữ a, tỷ không được nói lung tung.”

Đỗ Phi Hồng không dám tin nhìn con người xinh đẹp kia, bây giờ mới phát hiện ra hần đang mặc nho sam của nam tử, trên tay còn có một chiếc quạt giấy, thân mình cao to rắn chắc, tuyệt không giống nữ nhân!

“À..... Ách.....” Bối rối liếc mắt nhìn muội muội một cái, nàng cũng không biết nên nói cái gì.

“Được rồi, được rồi! Giờ lành đã đến, Sở đại thiếu gia, chúng ta đi vào trước đi.” Khâu thái thú biết tình huống không đúng, vội vàng ra hoà giải.

Đỗ Phi Hồng chậm chạp biết được tự mình nói sai, cúi đầu bao hàm muốn xin lỗi, lại nhịn không được vụng trộm ngấm nhìn “tiên nữ”.

Sở Bạch Ngọc lãnh lũng nhẹ liếc mắt nhìn nàng một cái, quay đầu đi theo đoàn người của Khâu thái thú đi vào, sam y vừa vượt qua cánh cửa kia, đôi môi mỏng manh đã hơi nhếch lên, lộ ra một chút ý cười sâu đậm.

Đỗ Phi Hồng cùng hai muội muội liếc mắt với nhau một cái, lần này hai muội muội một người đứng một bên, che chở Đỗ Phi Hồng đi vào thư viện.

Mà nữ tử đi theo Sở Bạch Ngọc ngay từ đầu cũng đi theo, khi đi ngang qua Đỗ Phi Hồng liền quét ánh mắt liếc nàng một cái, nâng làn váy, cũng đi theo vào cửa.

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Edít: Doanh Doanh

Chấm dứt một ngày bận rộn, toàn bộ Đỗ gia rốt cục chuyển đến nơi ở mà Khâu thái thú thay bọn họ an bài, là tân phủ ở phía nam Thành Đô.

Đỗ Phi Hồng ở trong gian phòng mới của mình sửa sang lại mọi thứ một chút, sau đó có chút thất thần cầm quần áo bỏ vào tủ, lòng mi thanh tú nhẹ nhàng nhíu lại.

“Tỷ tỷ, tỷ lại phát ngốc cái gì thế?” Muội muội trong hai chị em song sinh là Đỗ Tri Hoà, vừa bước vào cửa liền nhìn thấy Đỗ Phi Hồng đang thất thần, đi đến bên người nàng vỗ nhẹ lên bả vai nàng một cái.

Đỗ Phi Hồng hoảng sợ, vội vàng xoay người, khuỷu tay liền đánh lên tủ quần áo. “A! Tê...” Nàng vội vàng ôm khuỷu tay run lên, khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến trắng bệch.

Đỗ Tri Hoà vội vàng nâng tay nàng lên cẩn thận xem xét, quả nhiên trên khuỷu tay đã sưng đỏ một khối to, may mắn không chảy máu, “Thực xin lỗi, tỷ tỷ, muội không phải cố ý dọa tỷ.” Đỗ Tri Hoà đau lòng thối thối lên miệng vết thương, thực thuận tay lấy ra vài ba cái bình nhỏ, rồi chọn ra trong đó một cái chai lục sắc (sáu màu), đổ một chút thuốc ra, thay Đỗ Phi Hồng bôi lên vết thương.

Đỗ Phi Hồng phun thè lưỡi, “không quan trọng, là ta không chú ý thôi.” Nàng nở nụ cười nhìn có chút ngốc ngếch.

Đỗ gia có bốn đứa nhỏ, đại ca Đỗ Phi Nhã, nhị tỉ Đỗ Phi Hồng, sau đó đến tỷ muội song sinh Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Hoà.

không biết vì sao, Đỗ gia bọn họ từ già cho đến trẻ, người người đều là phúc tinh trong miệng mọi người, nhưng chỉ ngoại trừ một người, chính là nhị tỉ Đỗ Phi Hồng.

Cũng không biết nàng có cái gì không hay ho, từ nhỏ nàng chỉ cần đi đường nhất định sẽ té ngã, nếu không có việc gì thì dù có đứng ở ven đường cũng có thể bị xe đâm, ăn kẹo hồ lô cũng sẽ thiếu chút nữa nghẹn chết, tắm rửa thì thiếu chút là chết đuối, số lần bị thương nhỏ là nhiều vô cùng, tuy rằng cá tính của nàng vốn có chút mơ hồ, nhưng không biết vì sao, Đỗ gia chỉ có một mình nàng gặp toàn chuyện không hay ho như vậy.

Đỗ Tuế Du vì nữ nhi thứ hai này, có thể nói là hao hết tâm tư, cũng vô cùng thương nàng, chỉ sợ nàng đến ngày nào đó gặp xui xẻo đến cả mạng cũng có thể đánh mất, tuy nói hẳn không phải là người tin vào quái lực loạn thần (người VN thì hay là mê tín dị đoan đó.), nhưng là tâm tư của người làm cha, ông vẫn nhịn không được mang nữ nhi đi xem tướng số.

Hỏi đến tất cả là ba thầy tướng số, mỗi người đều nói nhà bọn họ tích phúc quá sâu, mỗi người đều có phúc tinh làm bạn, nhưng phúc

vô song chí, phúc đến thì ít, họa đến thì nhiều, đây là cái gọi là vật cực tất phản, khi trên người mỗi bọn họ đều có phúc tinh chiếu ứng, thì vốn dĩ tất cả tai họa của bọn họ, đều sẽ hợp lại trên một người khác.

Cho nên Đỗ Phi Hồng có thể nói là lưng đeo toàn bộ vận xui của Đỗ gia mà lớn lên, Đỗ Tuế Du vừa nghe vậy, trong lòng đau đớn vô cùng, tìm bao nhiêu phương pháp cũng không thể làm cho phúc tinh trên người mình đổi cho suy thần trên người nữ nhi, việc duy nhất có thể làm, chính là cả nhà cẩn thận thương nàng, sủng nàng, chiếu cố nàng lớn lên.

Hơn nữa người nhà Đỗ gia người người khí chất đều nho nhã, Đỗ Phi Nhã hoàn toàn kế tục tướng mạo tuấn tú của cha hắn, mà hai tỷ muội song sinh cũng xinh đẹp như hoa, ngoại lệ duy nhất lại là Đỗ Phi Hồng, nàng mặt dù có gương mặt tròn tròn, đôi mắt to tròn tròn, nhưng nhiều lắm chỉ được coi là một tiểu cô nương đáng yêu, không có gì đặc biệt.

Đỗ Tri Hoa liếc mắt nhìn tỷ tỷ một cái, trong lòng nhìn không được mà thở dài, nếu có thể cho nàng lựa chọn, nàng nguyện ý dùng tất cả Phúc thần của mỗi người trong nhà, đổi lấy Suy thần luôn đi theo bên người tỷ tỷ, nàng thà rằng không cần phúc khí đó, chỉ cần tỷ tỷ có thể bình an là tốt rồi.

Có lẽ chính bởi vì mỗi người trong Đỗ gia đều đem Đỗ Phi Hồng trở thành trân bảo mà thương yêu sủng nịch, nâng niu ở trong tay sợ nàng đau, bảo vệ nàng từng chút một, không cho nàng tiếp xúc với thế giới bên ngoài vì có khả năng làm cho nàng bị thương, vì thế mới có thể tạo thành tính tình của nàng trở nên ngây thơ, thường thường hay làm ra một số hành vi làm cho người ta dở khóc dở cười, tựa như chuyện buổi sáng hôm nay.....

Ai, thật không biết nên tức giận hay là nên cười to.

“Tri Hoa.” Nhìn muội muội, trong đầu Đỗ Phi Hồng xuất hiện một ý tưởng.

“Há?” Đỗ Tri Hoa xem kĩ vết thương, xác định thuốc đã ngấm sâu, mới đem bình thuốc thu hồi.

“Tri Hoa, muội có biết vị công tử buổi sáng ta lỡ lời làm tổn thương kia hiện tại đang ở chỗ nào không?” Là lương tâm nàng bắt an a! Buổi sáng ở trước mặt nhiều người như vậy, nói công tử nhà người ta không có bộ ngực, chuyện này nàng vẫn canh cánh trong lòng, cảm thấy thực có lỗi với người ta, nhìn vị công tử kia một thân xiêm y đều là gấm quý, hẳn là rất có thân phận địa vị, nàng nói người ta lung tung như vậy, không biết hẳn sau này có thể bị người khác giễu cợt không? (Min: vâng, và tỷ quyết lấy thân đền tội a...^~^)

Đỗ Tri Hoa sững sờ, “Làm sao vậy?” Làm sao đột nhiên lại hỏi đối phương ở đâu là sao? Nàng nhất thời suy nghĩ, a, hay là tỷ tỷ đối với công tử người ta nhất kiến chung tình*?

(*: yêu ngay từ lần gặp đầu tiên.)

Cũng phải thôi, vị công tử kia diện mạo tuấn mỹ bất khả tư nghị, khí chất ôn nhuận như ngọc, diện mạo cùng với bộ dáng hiên ngang xác thực là rất hấp dẫn người khác, tỷ tỷ này chỉ là một nha đầu ngốc chẳng lẽ lại thông suốt rồi, hiểu được cái gì là thích một người sao?

Thực đáng tiếc, Đỗ Phi Hồng ý tưởng lại thập phần đơn thuần, “Tỷ nghĩ phải đến xin lỗi đối phương, buổi sáng tỷ nói như vậy, cũng không biết có hại hẳn bị giễu cợt hay không, nói không chừng hẳn cũng bị tổn thương lòng tự trọng, ta thật sự băn khoăn.....”

Trong nháy mắt ý tưởng tràn ngập nhiệt huyết của Đỗ Tri Hoa bị nàng dội cho một gáo nước lạnh dập tắt, khoe môi đang giờ lên lại sụp xuống, tức giận trừng lớn mắt, “Tỷ muốn đi theo đối phương xin lỗi?”

“Đúng vậy.” Chẳng lẽ xin lỗi thôi không đủ, còn cần tặng lễ sao? Nhưng là muốn tặng lễ gì mới tốt?

“Tỷ tỷ, người không biết là vị công tử kia phi thường tuấn mỹ, làm cho người ta vừa nhìn liền tim đập thình thịch sao?” Nàng không thể không thừa nhận, chính nàng cũng thật sự nhìn đến thất thần, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa từng gặp qua nam nhân nào tuấn mỹ như vậy, tỷ tỷ làm sao có thể thờ ơ?

Đỗ Phi Hồng để một bàn tay trước ngực mình xem xét, sau đó lại hạ xuống, nâng mắt nhìn muội muội chăm chú, “sẽ không” Vì sao lại muốn nàng động tâm? Bất quá..... Người kia bộ dáng thật sự tuấn lãng, mới có thể hại nàng nghĩ là nhìn thấy tiên nữ như vậy.

“.....” Đỗ Tri Hoa không biết nên nói gì, bất đắc dĩ chỉ chỉ vào đồng quần áo, “Tỷ đem quần áo để lại chỗ cũ rồi ra dùng bữa đi, đại ca vừa rồi mới ra từ lâu mua thức ăn trở về, cha mẹ đêm nay muốn cùng thái thú đại nhân dùng bữa tiệc đầu tiên, nô bộc phải ngày mai mới có người dẫn đến.”

Quên đi, tỷ tỷ chính là đơn thuần như vậy, bất quá như thế cũng tốt, sáng nay nàng cũng đã thấy cảnh nữ nhân tranh nhau vây quanh thư viện, một đám đều hận không thể đem vị công tử kia nuốt vào bụng, huống hồ công tử nhà người ta tuấn mỹ như vậy, trong nhà ắt hẳn đã sớm tràn đầy kiêu ngạo thế mỹ quyền (chung chung là nhiều vợ đẹp), nàng cũng không hy vọng tỷ tỷ sẽ phải thương tâm.

“Được, ta đã biết.” Đỗ Phi Hồng đã thực thành thói quen Đỗ Tri Hoa thay nàng sắp xếp mọi việc, nói thật, nếu không biết, mỗi người đều nghĩ nàng mới chính là muội muội út của lão gia.

đang lúc Đỗ Tri Hoa chuẩn bị rời phòng, Đỗ Phi Hồng lại nghĩ tới vấn đề vừa mới hỏi lúc nãy, “Đợi chút! Tri Hoa, muội còn chưa nói cho ta biết đối phương ở nơi nào nha?” Nàng chẳng lẽ cũng không biết sao?

“Tỷ thật sự muốn đi xin lỗi hẳn?” Nếu muốn nàng nói thẳng, kì thật có thể không cần đi, đây cũng không phải là việc lớn gì, đối phương là nam nhân, hẳn sẽ không nhỏ mọn như vậy mới đúng.

“Vâng.” Đỗ Phi Hồng vươn tay mở ra một cái hộp nhỏ đựng một ít đồ này nọ của mình, muốn nhìn xem có cái gì thích hợp làm quà hay không.

“Vậy dùng bữa sau muội đưa tỷ đi, tỷ sửa sang lại lại cho tốt rồi xuất hiện đi.” Dù sao hai nhà cũng ở trên cùng một đường.

“Được!” Đỗ Phi Hồng đáp lại rất nhanh, không chú ý tới muội muội vừa đi ra ngoài vừa lắc đầu, vẫn chuyên tâm tìm quà tạ lỗi, sai khi mở vài cái hòm tìm kiếm, rốt cục ở một cái hộp gỗ nhỏ nàng đã tìm được thứ “gì đó” thích hợp, nàng vui vẻ cầm lên, cẩn thận xem xét, sau đó liền vô cùng cao hứng đem vật “gì đó” này để lại vào hộp.

Quyết định được quà muốn tặng để tạ lỗi xong, Đỗ Phi Hồng cũng quên không dọn dẹp lại mọi thứ cho tốt, liền vội vàng đi tới nhà ăn, chân lại không biết bị vướng phải cái gì, bất quá lần này không có người cứu nàng, cho nên.....

Bang bang phanh, một trận âm thanh kinh hoàng do vật phẩm va chạm vang lên.....

“A!” Đau tiếng hô vang, Đỗ Phi Hồng lần này là gắn bó chặt chẽ với mặt đất!

“Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải đi hôm nay sao?” Vốn dĩ là Tri Hoạ muốn đi cùng tỷ tỷ, nhưng Đỗ Tri Thư thật sự lo lắng là nàng đi sẽ bị khi dễ, đành phải cùng nàng lên kiệu, nhưng nàng vẫn là phi thường không đồng ý với quyết định của tỷ tỷ.

Đỗ Phi Hồng ngồi bên cạnh nàng sắc mặt hơi có điểm tái nhợt, nắm chặt chiếc hộp gỗ để ở trên đùi, “Ừm, dù sao muội không phải nói nhà hán cũng ở gần đây thôi sao?”

Đỗ Tri Thư nhìn không được nhú đôi mày liễu, trừng mắt nhìn mắt cá chân sưng đỏ giống như cái bánh bao của Đỗ Phi Hồng, “Tỷ nhìn lại chân của tỷ kia, bị thương thành như vậy còn muốn đi? Nhà hán đúng là ở gần đây, vậy sửa lại thành ngày mai đi cũng được a, vì sao cứ nhất định là hôm nay? Huống hồ trời đã tối rồi, trễ như vậy còn đi quấy rầy người ta có được không?”

Nàng thực sự không chịu nổi tính tình mơ hồ của tỷ tỷ, tuy nói nàng có điểm ngốc nghếch, có khi lại dị thường kiên trì, nhưng trong cuộc sống bình thường lại phi thường mơ hồ, Tri Hoạ vừa mới rời đi được vài bước, nàng liền có thể đem chân mình làm bị thương nhanh như vậy, thật là.

Đỗ Phi Hồng thế nhưng thật ra không hề nghĩ tới những điểm này, xóc lên tấm màn che kiệu nhìn sắc trời, “VẬY, vậy làm sao bây giờ?” Nàng chỉ là đơn thuần muốn đi bồi tội với người ta mà thôi, cũng chưa có nghĩ nhiều như vậy, vẫn là Tri Thư cẩn thận.

Đỗ Tri Thư đang muốn bảo kiệu phu(người khênh kiệu a) vòng lại hồi phủ, nhưng đúng lúc này cỗ kiệu lại dừng lại trước một bước, “Tiểu thư, đã đến Sở phủ.”

Tỷ muội hai người liếc mắt nhìn nhau, Đỗ Phi Hồng mím môi cười, “Tri Thư, dù sao đã đến đây rồi, vậy ta thuận đường vào đi thôi?”

Đỗ Tri Thư thờ dài, chờ kiệu phu xóc màn kiệu lên, liền dẫn đầu đi ra ngoài, Đỗ Phi Hồng còn lại nhấc chân, phi thường thông thả đi theo phía sau.

Sau khi người gác cổng vào thông báo không bao lâu, liền đi ra đem hai tỷ muội mời vào Sở phủ, vừa bước vào hành lang gấp khúc của Sở phủ một bước, Đỗ Phi Hồng nhất thời mặt trắng bạch, thiếu chút nữa thì bật thốt lên rằng nàng hối hận vì đã kiên trì đến đây hôm nay.

Hành lang gấp khúc của Sở gia, tầng tầng vờn quanh, ngoằn ngoèo rất dài, chỉ là từ cửa lớn đi đến đại sảnh tiếp khách, đã phải đi đến hơn một khúc. (15’)

“Tỷ hiện tại hối hận vẫn còn kịp.” Đỗ Tri Thư tâm địa phi thường tốt nói nhỏ bên tai nàng.

Đỗ Phi Hồng chậm rãi quay đầu nhìn nàng chằm chằm, hai môi hồng nộn mím lại thành một đường, còn trong ánh mắt tròn tròn đã phấp phấp quang, thật là một bộ dáng đáng thương hề hề.

“Hai vị Đỗ tiểu thư, mời theo tiểu nhân đến.” Phúc tổng quản cười meo meo cong thắt lưng, một tay mở ngang ra làm động tác mời.

Xoa xoa mắt, Đỗ Phi Hồng nhận thức, định cố chịu đựng chân đau, dù thế nào cũng cố hoàn thành lộ trình vất vả hôm nay, nào biết nàng vừa mới đang muốn nhấc chân đi lên phía trước, một bên hành lang liền thấy hai tỷ nữ bước ra, nhẹ nhàng nâng nàng lên.

“Đây là.....” Các nàng làm cái gì vậy? Đỗ Phi Hồng bị động tác nhanh chóng linh hoạt của các nàng làm cho hoảng sợ.

Phúc tổng quản cười đến ánh mắt đều mị thành một đường, “Tiểu nhân vô tình, là vừa mới rồi nhìn thấy chân của Đỗ đại tiểu thư tựa hồ có chút không thoải mái, vì thế mới sai hai tỷ nữ này đến giúp người, người không thích sao?”

Đỗ Phi Hồng vội vàng lắc đầu, “không có, cảm ơn người.” Nàng có chút ngượng ngùng lộ ra mặt cười.

Đỗ Tri Thư lặng lẽ đứng ở một bên quan sát, liếc mắt nhìn khuôn mặt tươi cười tiếp đón của Phúc tổng quản một cái, trong lòng không khỏi tán thưởng, thật không hổ danh là tổng quản của Sở gia, thận trọng tới từng chút một.

Phúc tổng quản dẫn các nàng đi đến đại sảnh, dọc theo đường đi mọi người cũng chưa nói chuyện nhiều được với nhau cái gì.

“Đại thiếu gia, khách nhân đã đến.” Phúc tổng quản cong thắt lưng, bước vào đại sảnh bẩm báo trước.

Trong đại sảnh, trừ bỏ Sở Bạch Ngọc đang ngồi ở vị trí chủ nhà, vị trí bên trái còn có một vị cô nương xinh đẹp đang ngồi, bên cạnh nàng còn có hai vị nữ tì (tì nữ xinh đẹp), lúc này cô nương xinh đẹp kia hiển nhiên đang cùng Sở Bạch Ngọc đàm luận sự tình, đối với sự xuất hiện của Phúc tổng quản, liền không khỏi hờn giận mà nhún mị.

“Phúc thúc, tại sao lại thất lễ như vậy?” Sở Bạch Ngọc ngữ khí bình thản, không nghe ra cảm xúc.

Phúc tổng quản vừa nghe, vội vàng chấp tay cúi đầu đối với Võ tiểu thư, “Tiểu nhân thất lễ, mong rằng Võ tiểu thư bao dung.”

Võ Thu Đồng đáy lòng mặc dù bất mãn, nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn mang theo nét cười, “không quan trọng.” Đợi nàng về sau có cơ hội vào Sở phủ làm chủ tì, khẳng định sẽ làm cho hán không có ngày nào được yên ổn!

Hai tỷ muội Đỗ gia lúc này cũng vừa vặn đi đến, Võ Thu Đồng vừa nhìn thấy người đến là nữ nhân, con người xinh đẹp tuyệt trần hơi hơi nheo lại, không dấu vết đánh giá hai người.

“Mời ngồi.” Sở Bạch Ngọc vừa nhìn thấy Đỗ Phi Hồng bước vào cửa, mắt phượng liền hiện lên một đạo hào quang, nhưng ngay lập tức nhìn thấy nàng bộ dáng khập khiễng, liền quan tâm hỏi: “Đỗ tiểu thư, cô nương bị thương? Có cần mời đại phu xem một cái không?” Sau đó lại nhìn kĩ, đi theo phía sau nàng quả nhiên vẫn là một Suy thần màu đen.

thật sự là kì lạ, nhìn nàng hiền lành trong sáng, là con người tâm tư đơn thuần, như thế nào lại gặp phải suy thần?

Vừa nghe thấy lời nói quan tâm của Sở Bạch Ngọc, Võ Thu Đồng sắc mặt khẽ biến, ánh mắt sắc bén loé sáng mà liếc qua. Nàng tự cảm thấy, Đỗ Phi Hồng tướng mạo bình thường tuyệt không phải đối thủ của nàng, nhưng là Đỗ Tri Thư xinh đẹp diễm lệ, lại làm cho nàng không thể không đề phòng.

“Đa tạ hảo ý của công tử, trước khi đến đây đã mời đại phu đến nhà chẩn trị qua rồi.” Đỗ Tri Thư chủ động giành quyền nói chuyện, sau đó quay đầu nhìn tỷ tỷ còn đang chậm chạp ngồi xuống, “Tỷ tỷ, tỷ không phải nói đến đưa cái gì sao?” Nàng cũng không phải mơ hồ đơn thuần như tỷ tỷ, nữ tử đang ngồi phía kia thoạt nhìn có vẻ ôn nhu, nhưng khoé mắt đuôi mày lại ẩn hàm ngạo khí, vẫn là nên nhanh chút xong việc chạy lấy người có vẻ tốt hơn, đỡ phải gặp cái phiền toái gì.

“Vâng, Sở đại thiếu gia, sáng nay ta lỡ lời, thật sự là xin lỗi, đây là một chút tâm ý nho nhỏ của ta, hy vọng chuyện buổi sáng người đừng để ở trong lòng.” Đỗ Phi Hồng lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, đưa cho tỷ nữ đứng bên cạnh, để cho nàng giao cho Sở Bạch Ngọc.

“Ta cũng không có để ở trong lòng, Đỗ tiểu thư chính là vì chuyện này nên mới đến đây sao?” Kỳ thật những lời này, hắn đã nghe thành quen rồi, khi còn bé nghe được còn nhiều hơn, khi hắn vào thư viện học, thậm chí còn có nam nhân nói yêu hắn, làm cho hắn sợ tới mức nửa đêm thu thập hành lý chạy ra khỏi thư viện Sơn Tây.

“Vâng.” Nhưng tướng tượng đến chính mình buổi sáng làm chuyện ngu ngốc, Đỗ Phi Hồng vẫn có chút xấu hổ.

“Ta.....”

Sở Bạch Ngọc vừa muốn nói tiếp, Võ Thu Đồng lại đột nhiên lên tiếng đánh gãy lời hắn, “thì ra là thiên kim của hiệu trưởng thư viện mới, chuyện buổi sáng, Thu Đồng cũng ở đó, Đỗ tiểu thư thật sự là ngây thơ thú vị.” Đúng, nàng chính là cố ý muốn chen vào nói, không muốn cho bọn họ tiếp tục tán gẫu.

“Ta không phải cố ý, chỉ là.....” Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới nàng đột nhiên nói ra một câu như vậy, có chút bối rối muốn giải thích, lại không biết nên nói như thế nào, mới sẽ không lại làm tổn thương đến tâm hồn nam nhi của Sở Bạch Ngọc.

“Vị cô nương này là?” Đỗ Tri Thư phi thường không thích nữ nhân này.

Võ Thu Đồng khẽ cười một tiếng, “Gia phụ là đô đốc Võ tướng quân ở Kiếm Nam, ta gọi là Thu Đồng.” nói xong còn tỏ vẻ có lẽ vượt cầm, trong lời nói đã có ý đề cập chính mình có bối cảnh thân gia bất phàm.

Đỗ Phi Hồng cùng Đỗ Tri Thư liếc mắt nhìn nhau một cái, Đỗ Tri Thư ở trong lòng cười lạnh một tiếng, thì ra là nữ nhi của tướng quân, lại còn là Võ gia, khó trách được khí diễm kiêu ngạo như thế.

“Gia tỷ từ nhỏ vốn đơn thuần thiện lương, buổi sáng mặc dù chỉ là không cẩn thận nên mới lỡ lời, nhưng thiệt tình cũng phải nói, dù sao Sở đại thiếu gia xác thực mũ mao hơn người, gia tỷ nhận sai cũng không phải lỗi của nàng, người nghĩ sao, Sở đại thiếu gia?” Đỗ Tri Thư cười cười ngược mắt hướng về phía Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc thật sự không muốn gia nhập vào cuộc chiến của nữ nhân, nhưng hắn lại cố tình là nhân vật chính của sự kiện, Đỗ Tri Thư vẫn nhả như khen ngợi, nhưng lại thật giống như lời châm biếm, đâm vào hắn có chút không thoải mái.

“Đương nhiên là thế, là Sở mỗ sai lầm rồi.”

hắn sai chính là sai ở chỗ chọn sai cha mẹ, đang yên đang lành lại tìm một mẫu thân họa thủy đầu thai, làm cho dung mạo của mình cũng biến thành đại họa thủy!

Nhưng là.... Nữ nhân thích hắn là lỗi của hắn sao? Hắn vốn dĩ chưa từng trêu hoa ghẹo nguyệt, chưa từng trêu chọc bất kì kẻ nào, thật là vô tội một cách dữ dội a! Nhìn hai khuôn mặt tươi cười kia, Sở Bạch Ngọc ở bên cạnh đã nhăn mặt tức giận, thiếu chút nữa muốn lật bàn đứng lên.

không nghĩ tới Sở Bạch Ngọc lại hướng người khác nhận sai như vậy, ý cười bên môi Võ Thu Đồng cứng đờ, hít vào một hơi, mím môi cười đẹp hơn, “Sở đại thiếu gia, người thật sự là hay thích nói trêu, làm sao có thể là lỗi của người, ha ha.”

“Ha ha..... nói trêu, nói trêu.” Sở Bạch Ngọc cũng giả cười theo hai tiếng, ý tứ ý tứ một chút.

“Tri Thư, đừng như vậy.” Cho dù là mơ hồ như thế nào, Đỗ Phi Hồng cũng hiểu được không khí trong đại sảnh rất quái lạ, vội vàng ra tiếng nhắc nhở muội muội.

Đỗ Tri Thư hừ lạnh một tiếng, Nếu không sợ đũa ngọc này bị khi dễ, nàng cũng lười cùng cái kia nữ nhân ồn ào.

“Lẽ, lẽ vật.”

Đỗ Phi Hồng nhỏ giọng nhắc nhở tỳ nữ đứng một bên, tỳ nữ lúc này mới mỉm cười gật đầu, cầm hộp gỗ đưa cho đại thiếu gia nhà mình.

Sở Bạch Ngọc tiếp nhận cái hộp gỗ nhỏ của nàng, trên đó còn hơi hơi vương nhiệt độ cơ thể của nàng (*Min: mục tự hồi hay là nhiệt độ của tỳ nữ nhà ca đây...*), có chút tò mò nhượng cao mi, mở hộp ra vừa thấy vật bên trong, lập tức sững sốt. “Đỗ tiểu thư, đây là thứ cô nương muốn tặng cho ta sao?” Là hấn nhìn lầm rồi, hay là nha đầu ngốc kia đưa sai lầm rồi? Lẽ vật này..... Nàng đến tột cùng là có hiểu ý tứ của nó không?

Võ Thu Đồng thấy biểu tình của hấn chuyển biến nhanh như vậy có chút nghi hoặc mở to hai mắt, tò mò vờn dài cổ, muốn nhìn xem trong hộp gỗ đến tột cùng là có cái gì, nhưng lại rụt rè, không dám có động tác quá lộ liễu, cho nên mặc kệ nàng có như thế nào, cũng chỉ thấy được bên ngoài hộp gỗ.

“Đúng vậy, công tử thích không? Ta tự tay làm” Đỗ Phi Hồng dùng ánh mắt chờ mong nhìn hấn. Đây là tác phẩm xinh đẹp tâm đắc nhất của nàng.

Đỗ Tri Thư vừa nghe thấy là tỳ tỳ tự tay làm, sắc mặt đều thay đổi, “Tỳ tặng cái gì vậy?” sẽ không phải là.....

không, không thể nào! Tỳ tỳ tuy rằng đơn thuần, nhưng là không đơn thuần đến nỗi loại tình trạng này, lại đem “Cái đó” Đưa cho một người nam nhân chứ!

“Lẽ vật a.” Đỗ Phi Hồng gương to ánh mắt nhìn nàng, không biết là có cái gì không đúng.

Nhìn chằm chằm hộp gỗ một lúc, Sở Bạch Ngọc hoàn toàn không biết nên nói cái gì, qua một hồi lâu, hấn mới từ hộp gỗ lấy ra một cái gì đó màu trắng, chậm rãi mở ra đến.

Đó là một cái khăn lụa ngắn xinh đẹp, được làm từ tơ lụa mềm mại thượng hạng, trên đó thêu một con kỳ lân uy phong lẫm liệt, Long lân lộc giác, cười giỡn đạp lửa, công phu thêu tinh xảo làm cho kỳ lân trông rất sống động, mỗi khi chiếc khăn đang đưa, kỳ lân lại tựa như muốn nhảy ra khỏi vải.

Nhưng..... Làm cho người ta kinh ngạc không phải là công phu thêu vải nàng xuất sắc của nàng, nếu chiếc khăn là của nữ tử, thì được gọi là thêu khăn, nam tử thì gọi là phương khăn, quan trọng là, nữ tử muốn đưa phương khăn hoặc thêu khăn cho nam tử nào đó, tức là muốn nói cho đối phương biết, đối phương chính là ý trung nhân của nàng!

Võ Thu Đồng vừa thấy khăn thêu, sắc mặt đột nhiên biến đổi, phút chốc quay đầu giận giữ trừng mắt nhìn Đỗ Phi Hồng.

không chỉ có Võ Thu Đồng, liền ngay cả Phúc tổng quản cùng các tỳ nữ khi nhìn thấy cũng đều choáng váng liếc mắt nhìn nàng một cái, bọn họ đều là lần đầu tiên nhìn thấy có người đến tận cửa thô lộ lớn như vậy!

“Rất đẹp phải không? Đây là phương khăn xinh đẹp nhất mà ta thêu a.” Người nào đó còn không biết đại họa đang đến, còn thật cao hứng.

Sở Bạch Ngọc nhìn nàng cười đến vui vẻ, đáy mắt còn có nho nhỏ đắc ý, bộ dáng đáng yêu kia chọc hấn nhìn không được cất tiếng cười to. “Ha ha ha! Xác thực rất đẹp, ta rất thích!” Nụ cười làm cho mắt phượng lộ ra hào quang, nói là thích, làm cho người ta nghe không ra là thích là phương khăn hay là thích người.....

“Sở đại thiếu gia, xin lỗi, gia tử thất lễ, phần lễ vật này chỉ sợ không thỏa đáng.” Đỗ Tri Thư đang ngồi bồng bật dậy, tiến lên vài bước, vội vã muốn đem phương khăn trong tay hấn cướp về.

Nàng thật sự là sẽ bị tỳ tỳ hồ đồ ngốc nghếch hại tức chết a, làm sao có thể đem loại tín vật mang hàm nghĩa đính ước ra làm vật bồi tội như vậy, thực tức chết người đi được!

Sở Bạch Ngọc chính là không cười nữa, an ổn ngồi, cũng không nhúc nhích, đột nhiên một đạo bóng đen thoát ra, đứng che trước mặt Đỗ Tri Thư, cách nàng chừng hai bước chân.

Đỗ Tri Thư trước mắt sáng ngời, tập trung nhìn vào, bị nam tử cao lớn trắng kiêu đa ngăm đen trước mắt này làm cho hoảng sợ.

“Làm sao vậy?” Đỗ Phi Hồng nhìn bốn phía, rốt cục phát hiện sự tình tựa hồ không được thích hợp.

Ánh mắt của Sở Bạch Ngọc vẫn dừng trên khăn thêu một hồi lâu, sau đó mới thật cẩn thận đem phương khăn gấp lại cất vào trong lòng, trong lúc mọi người đang chăm chú quan sát, hấn đứng lên, chậm rãi đi đến trước người Đỗ Phi Hồng, khi hấn tới gần nàng, suy thần vốn dĩ vẫn luôn đi phía sau nàng, tựa như bị sức mạnh vô hình nào đó đánh trúng, bắn bay về phía sau ra ngoài, chẳng qua một màn này người bình thường đều không thể nhìn thấy.

hấn dùng khoeo mắt còn những điểm sáng quét lên người suy thần một cái, sau đó miệng lại hiện lên ý cười, bình tĩnh xem xét Đỗ Phi Hồng. “Đỗ tiểu thư, phương khăn của tiểu thư ta sẽ luôn giữ bên mình, tâm ý của tiểu thư ta cũng đã hiểu.”

nói đến đây, hấn dừng một chút, liếc mắt nhìn về mặt mờ mịt của nàng một cái, ý cười bên môi lại càng sâu, lấy xuống ngọc bội vẫn được đeo trên cổ từ khi ra đời đến giờ, dưới ánh mắt kinh ngạc của nàng, đeo vào trên cổ của nàng.

“Ta, Sở Bạch Ngọc, nhận tình ý của nàng, đây là vật đính ước ta đưa lại cho nàng, thỉnh nàng hảo hảo bảo quản, đợi sau khi chúng ta ước định, nàng chính là vị hôn thê của Sở Bạch Ngọc ta.”

nói xong, hấn còn bốn cợt nháy mắt mấy cái, cười cười nhìn biểu tình ngốc nghếch mà vô cùng đáng yêu của nàng, nếu không có người khác ở bên

cạnh, hẳn thật muốn hôn nàng một cái, thật sự là Oa nhi đáng yêu! Ha ha!

Đỗ Phi Hồng ngạc nhiên mở lớn miệng, ngây ngốc nhìn hắn, nàng có là nàng nghe lần cái gì hay không, vật đính ước? Cái gì vật đính ước?

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Edit: Quảng Hằng

Ban đêm, trong gian phòng chủ lầu của Sở phủ có người tương đối không nói gì, trong phòng, một cái bàn hai ghế dựa, trên bàn, bát trà ngát hương, ghế trái phải đều có một người ngồi.

Nam tử ngồi ở trước bàn đọc sách, diện mạo thanh tú, khí chất trầm ổn như nguyệt, mắt buông xuống, một tay chấp bút, một tay bưng trà, ánh mắt dừng lại ở mở ra trên quyển sổ, hẳn là Lục thiếu gia của Sở gia, Sở Nhạn con của Sở Hòa Khiêm, cũng là thế hệ người cầm quyền mọi chuyện kinh doanh ở Sở gia.

“Việc đêm nay, huynh nói thật sao?” Sở Nhạn ngữ điệu trong trẻo nhưng lạnh lùng đồng thời vang lên, ngược mắt nhìn về phía người ngồi ở đối diện.

Sở Bạch Ngọc nhướn mày, bắt chước hắn nâng chung trà lên hớp một ngụm, “Đúng vậy!” hắn chưa từng nói trêu, những lời hắn nói với Đỗ Phi Hồng đêm nay, đều là thật tâm thành ý, được rồi, hắn thừa nhận, hắn là có chút ý muốn trêu nha đầu khờ kia, ai bảo nàng chọn lấy phần lễ này đưa tới cửa!

Mím môi cười khê, hẳn là Kỳ Lân chuyển thế, nha đầu khờ lại thù khấn tay Kỳ Lân cho hắn, vậy cũng là duyên phận đi? Từ lần đầu tiên gặp mặt, hắn đã thấy nha đầu kia đáng yêu, hơn nữa kia âm thanh “Tiên nữ”, ha ha..... Nghĩ đến trêu nàng, thực sự rất thích nhìn bộ dáng nàng bối rối.

“Vô tiểu thư sẽ không từ bỏ ý đồ.” Sở Nhạn liếc hắn một cái, lạnh lùng nói.

Thiên hạ này ai ai cũng biết, từ vài năm trước sau khi thân thể hoàng thượng suy nhược, hoàng hậu liền bắt đầu bại lộ dã tâm của bà, dần dần can thiệp triều chính, nếu cứ tiếp tục như thế, hoàng hậu sớm hay muộn sẽ cầm quyền, nay, hoàng hậu khắp nơi chen ép thế lực cũ của bên họ Trương Tôn, thế lực mới là họ Võ bắt đầu nảy mầm, hai phái nhân mã đều nghĩ biện pháp hợp lại tại Sở gia, nhưng Sở gia biết tính nghiêm trọng của tình thế, luôn luôn bảo trì trung lập, nhưng đêm nay náo loạn một trận như vậy, không biết hai phái nhân mã sẽ đối với Sở gia nghĩ như thế nào.

“thì tính sao?” Sở Bạch Ngọc không để ý lắm.

“Chuyện của huynh, bản thân huynh tự quyết định.” Dù sao vị đường ca này từ nhỏ đến lớn đều tự mình làm chủ, một khi hắn đã nói ra, mặc cho ai khuyên can đều không có tác dụng.

“Trễ rồi, ta trở về phòng nghỉ ngơi.”

Sở Bạch Ngọc lười biếng đứng dậy đi tới cửa, ngay lúc hắn muốn bước ra cửa thì phía sau đột nhiên lại nói một câu, “Ta sẽ có một đường tẩu phải không?”

Sở Bạch Ngọc quay đầu liếc hắn, khóe môi mòng cong lên, không đáp lời, phất cây quạt trên tay, tiêu sái rời đi.

Sở Nhạn nhìn bóng lưng đường ca, lông mày nhướn cao, đáy mắt có ánh sáng chuyển động, xem ra, hắn phải chuẩn bị tâm lý, hảo hảo bồi đường ca tiếp tục đùa giỡn rồi.

Sau khi Sở Bạch Ngọc đi ra khỏi thư phòng, liền hướng sân đi đến, đi tới đi tới, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cuối chân trời.

Bầu trời tối đen, chỉ có ánh trăng trên cao cũng với những ánh sao lóe ra, trong chớp mắt, có bốn đạo hồng quang, cùng một bóng đen lần lượt thay đổi xuyên qua màn đêm đen kịt, tốc độ hạ xuống nhanh như chớp, Sở Bạch Ngọc ý cười càng sâu, mắt cũng không chớp nhìn Vật gì đó đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hắn..... Tạm thời gọi là “Vật gì đó” đi!

Bóng dáng màu đen cùng hồng quang gắt gao quán quanh, đánh rất kịch liệt, trái tung quyền, phải tung quyền, bốn đánh một, vật kia mặt mũi bầm dập, nhưng bốn vật còn lại thì cũng không tốt hơn là bao.

“Tên hỗn đản này! Quấn lấy nàng mười sáu năm còn chưa đủ sao?” Phúc thần thứ nhất nhìn suy thần chửi bậy.

Suy thần vùng chân một cước đạp bay, “Vận mệnh trời ban! Ngươi nghĩ rằng ta thích làm suy thần sao!”

“Mười sáu năm, tại sao ngươi còn không đi?” Phúc thần thứ hai phúc thần thứ ba đi theo nhân cơ hội đem hắn áp đảo trên mặt đất.

“VẬY CÁC NGƯỜI TẠI SAO CŨNG KHÔNG CỨT!”

Sở Bạch Ngọc cứ đứng xem bọn hán biểu diễn tiết mục bốn phúc thần ấu đã suy thần như vậy, chờ xem đủ, mới thần nhiên nói: “Đánh đủ chưa? Nếu chỉ muốn gây chuyện ở phủ đệ của ta, vậy thì mời quay về đi.”

hán vừa mở miệng, vốn dĩ làm cho một đoàn phúc thần cùng suy thần nháy mắt đình chỉ động tác, phúc thần thứ nhất, thứ hai, thứ ba, thứ tư tất cả đều hậm hực đứng thẳng lên, hung tợn trừng mắt nhìn suy thần từ từ đứng lên.

“Chúng hạ quan tham kiến Bạch Kì đại nhân.” Phúc thần thứ nhất dẫn những người khác cung kính đối với Sở Bạch Ngọc chấp tay khom người.

“Tìm ta có chuyện gì?” Sở Bạch Ngọc lười cùng bọn họ chào hỏi, đêm đã khuya, hán thăm nghĩ quay về ổ chăn ngủ, ngày mai việc hay sẽ bắt đầu, hán phải đường đủ tinh thần mới được.

Nhóm Phúc thần liếc mắt nhìn nhau, Phúc thần thứ nhất thanh thanh yết hầu nói: “Bạch Kì đại nhân, nhóm hạ quan trước là đến có chuyện muốn nhờ ngài, muốn mời ngài hỗ trợ.”

“Hỗ trợ?” A, có thể thú vị đây,, không thể tưởng được Phúc thần còn có việc tìm đến phạm nhân hỗ trợ? Sở Bạch Ngọc phe phẩy cây quạt, mỉm cười trên chốc, chậm rãi ngồi ở trên thành lan can thấp.”nói đi.”

Phúc thần thứ nhất nhìn hán, chậm rãi mở miệng, “thật ra là.....”

Đỗ Phi Hồng còn tưởng rằng chuyện tối ngày hôm qua cũng chỉ là đang nói đùa, cho nên cũng không để ở trong lòng, nhưng hôm nay nằm trên giường, nàng liên phát hiện dường như nàng sai lầm rồi, bởi vì tiền nữ kia..... không, Sở đại thiếu gia nói là sự thật!

Sáng sớm hôm nay, nàng đã bị Đỗ Tri Họa hấp tấp dựng dậy, đợi nàng rửa mặt chải đầu xong, đã bị kéo dài đến phòng Đỗ gia, vừa đến chỗ, nàng thực bị hù dọa, bởi vì đại sảnh thật nhiều người ngồi đó, có người hôm qua mới gặp là Thái Thủ Ích châu, còn có một phụ nhân mặc xiêm y đỏ thẫm, cha cùng nương sắc mặt khê biến thành cứng ngắc, cùng với một nam tử đáng vẻ tuấn mỹ tươi cười sáng lạn.

Lúc nàng vừa bước vào trong phòng, vốn dĩ cả sảnh đường đầy tiếng ồn ào thảo luận toàn bộ an tĩnh lại, ánh mắt mọi người toàn bộ chuyển về phía nàng, không khí quỷ dị như thế, dù là Đỗ Phi Hồng ít khi để tâm đến xung quanh, cũng cảm nhận được, nàng nhất thời cảm thấy bất an không yên, đôi mắt to tròn tròn bối rối nhìn cha mẹ ngồi ở vị trí chủ tọa, không rõ là chuyện gì đã xảy ra.

Đầu sở tạo nên trận huyền não này mặc cảm bảo màu ánh trắng, Kỳ Lân trên áo dài dùng chỉ bạc thêu trông rất sống động, bên hông mang một khối huyết ngọc màu đỏ, buộc dải lụa chỉnh tề ở sau đầu, như thế này làm cho khí chất của hán nổi bật mười phần, ngọc thụ lâm phong, khuôn mặt tuấn mỹ đoạt hồn người, làm cho tất cả ánh mắt mọi người không tự giác đều tập trung vào trên người của hán

Nhìn Đỗ Phi Hồng vừa mới vào phòng, Sở Bạch Ngọc trong tâm tràn đầy ý cười đi tới bên cạnh nàng, vô cùng thân thiết nắm lấy tay nàng, “Hồng nhi, ta đứng hẹn đến đây.”

Đỗ Phi Hồng cúi đầu nhìn hán nắm tay của mình, lên nhìn ngón tay thon dài của hán hướng lên trên, có chút hoang mang nhìn chăm chú vào hai mắt của hán, “Hồng nhi? Đúng, đúng hẹn?”

Lông mày tuấn tú của Sở Bạch Ngọc khê nhích, sùng nịch híp mắt liếc nàng một cái, “Hồng nhi, nàng thực sự giận ta, cho nên không chịu nhận lời ta cầu hôn sao?”

Đỗ Phi Hồng giống như đã bị chuyện gì làm kinh hách thờ hốc vì kinh ngạc, tròn mắt tròn đến độ muốn rơi ra, “Cầu hôn?” không, không thể nào? Cái gì cầu hôn? Nàng phút chốc ngáng đầu hướng cha mẹ, tìm kiếm viện trợ.

Nhưng Đỗ Tuế Du không nhìn nàng bằng ánh mắt bao dung sủng ái, ngược lại ánh mắt sắc bén bắn về phía nàng. Ngày thường tuy rằng ông thương yêu nữ nhi, nhưng Đỗ gia mấy đời đều là thư hương thế gia, ông cũng là người thấp phần thủ lễ, ngày hôm nay vừa rời giường, đến ngay cả đồ ăn sáng cũng chưa ăn, Thái Thủ đại nhân liền mang theo người mai mỗi đến bái phỏng, đi theo còn có đại thiếu gia của Sở gia, còn nói hán cùng nữ nhi lưỡng tình tương duyệt, tối hôm qua hai người đã chính thức trao đổi tín vật đính ước, loại hành vi trái lễ giáo này, đương nhiên làm ông vô cùng tức giận, nhưng bởi vì có Thái Thủ ở đây không tiện nổi giận, buồn bực toàn bộ để ở trong lòng.

Đỗ Phi Hồng trong lòng thất kinh, sợ tới mức muốn đem tay rút về, nàng dùng sức lắc lắc cánh tay, nhỏ giọng hô: “Người mau buông tay!” hán tại sao lại nắm tay chắc như vậy..... không xong, cha dường như rất tức giận!

Sở Bạch Ngọc giả vờ không phát hiện ra bộ dáng kinh hoàng của nàng, cánh tay hơi dùng sức, một tay nắm chặt tay nàng, một tay kia rất tự nhiên kéo cánh tay của nàng, dùng một chút lực, đem nàng mang đến chỗ cha nương nàng.

“Người rốt cuộc muốn làm gì?” Đỗ Phi Hồng khẩn trương hỏi.

“Đồ lão gia, tại hạ có lẽ có chút đường đột, nhưng ta đối với Hồng nhi nhất kiến chung tình, mong rằng lão nhân gia ngài có thể đồng ý cho ta cùng với Hồng nhi trở thành thân thuộc.” Lời này nói ra thành khẩn, phối hợp với mỹ mạo tuấn mỹ vô song của hán. thấp phần có sức thuyết phục.

Đỗ Tuế Du cố nén cơn tức giận ở ngực, hít thật sâu nhìn nữ nhi chân tay luống cuống, “Tối hôm qua con đi đâu vậy?”

Đêm qua Thái Thủ mở yến tiệc tẩy trần, ông cùng với phu nhân qua giờ tỵ mới về đến phủ, khi đó trong phủ tất cả mọi người đã đi ngủ, cũng không nghe

có chuyện gì xảy ra, tại sao mới chỉ qua một đêm, nữ nhi đã cùng nam nhân này phát sinh cảm tình rồi?

“Con có đi đến Sở phủ một chuyến.” Dưới ánh mắt nghiêm khắc của cha, Đỗ Phi Hồng gục đầu xuống, thành thật nhận lỗi

“Con thực sự đi tới nhà Sở công tử thổ lộ tâm ý?” Đỗ Tuế Du kinh ngạc mở to hai mắt, làm sao cũng không dám tin tưởng nữ nhi ngây thơ lại có lá gan lớn như vậy.

thật không phải như vậy!” Con.....”

Đỗ Phi Hồng vừa muốn mở miệng giải thích, lại bị Sở Bạch Ngọc cắt ngang, “Đỗ lão gia, đúng vậy, rất nhiều nô bộc Sở gia đều có thể làm chứng.” hần từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc khăn thêu xếp ngay ngắn, đưa đến trước mặt Đỗ Tuế Du, “Đây là tín vật Hồng nhi đưa cho ta.” Quay đầu, ánh mắt đưa tình dừng lại ở trước ngực nàng “Hồng nhi, tín vật ta đưa cho nàng đâu?”

Đỗ Tuế Du liếc mắt nhìn, quả thật chiếc khăn tay này do chính tay nữ nhi thêu ra, ông còn nhớ rõ lúc nữ nhi thêu chiếc khăn này thì ông từng cười nói thích, nữ nhi còn đáp ứng muốn tặng cho ông làm quà mừng thọ, tại sao bây giờ lại thành tín vật của nam nhân này rồi?

Đỗ Phi Hồng không cần ngẩng đầu nhìn, cũng có thể tưởng tượng cha hiện tại có bao nhiêu tức giận, trong lòng một mảnh bối rối, hơn nữa cảm nhận được tầm mắt nóng rực của Sở Bạch Ngọc, nháy mắt nằng nặt đỏ tím đập, ngay cả nói cũng nói không được.

Sở Bạch Ngọc ở ngoài mặt giả thâm tình nhìn nàng, kỳ thật nội tâm sớm đã bị bộ dáng sợ hãi hết đường chối cãi của Đỗ Phi Hồng, trở nên vui vẻ, buồn cười đến ruột đều thất lại.

Ngón tay thon dài của hắn trực tiếp xoa cái gáy trắng trẻo mảnh khảnh của nàng, nhẹ nhàng dùng ngón tay trỏ, cẩn thận lôi ra một cái vòng vàng cùng một khối ngọc bội, “Đây là vật đính ước ta tặng cho Hồng nhi.”

nói xong, Sở Bạch Ngọc cười nhìn về phía Đỗ Tuế Du, chỉ thấy sắc mặt của ông đỏ lên rồi tái đi tối sầm, ha ha ha! Cũng là rất thú vị, thật sự rất vui vẻ!

Đỗ Phi Hồng vội vàng ngẩng đầu, ánh mắt bối rối nhìn về phía phụ thân, muốn mở miệng giải thích lại không biết nên nói như thế nào mới đúng, dù sao trên cổ nàng quả thật đang đeo “Vật chứng”, bất kể nhìn thế nào, bọn họ nhìn giống như nữ nhi bất hiếu lên lút định tình.

Đỗ Tuế Du bị đá kích lớn nhìn nữ nhi. Nữ nhi của ông nhu thuận, nữ nhi từ nhỏ ông nâng niu trong lòng bàn tay thương yêu đến lớn, lại có thể có nam nhân thì không cần cha rồi? Còn đem lễ vật muốn tặng cho ông chuyển giao cho đối phương? Nha, không! Ông không có cách nào chấp nhận!

Đỗ phu nhân ở một bên lẳng lặng đem tất cả thu hết vào mắt, thiếu chút nữa nhịn không được bật cười, thấy trạng phu tựa hồ sẽ trở mặt, bà vội vàng vươn tay vụng trộm lôi kéo ống tay áo của ông, liếc ông một cái.

Đỗ Tuế Du tức chết rồi, quả thật muốn đem tên bất cóc nữ nhi bảo bối của ông trước mắt này ra sức đánh một trận, không nghĩ tới thế tử lại muốn ông dừng lại?

Về phần Khâu Thái Thú mới sáng sớm đã bị dựng dậy đi cầu hôn, buồn ngủ đến mức chỉ muốn nhắm mắt lại mà ngủ, mắt thấy song phương giằng co nửa ngày, Đỗ Tuế Du vẫn là không chịu nhả ra đáp ứng, hắn đành phải tự mình lên sân khấu, chỉ có làm cho sự việc nhanh chóng chấm dứt, hắn mới có thể về nhà ngủ bù, vì thế hắn mở to hai mắt đầy tơ máu che kín, đứng lên nói: “Đỗ lão đệ, chúc mừng đệ a, việc hôn nhân này cũng coi như môn đăng hộ đối.” nhẹ quay đầu, mắt nhú lại, hướng người đáp ứng là tới hỗ trợ làm mai, người mai mới ở bên ngoài im lặng này giờ.

Người mai mới hiểu ý, vội vàng cười khanh khách bước lên phía trước, phụ họa nói: “Chúc mừng ngài, Đỗ lão gia, việc hôn nhân này của Sở gia là bao nhiêu người muốn đều không được, hơn nữa lại là Thái Thú đại nhân tự mình tới cửa làm mai, ngài tất nhiên sẽ vui vẻ đáp ứng đúng không?” không hổ là mai mới lão luyện, đơn giản hai ba câu, đã nói đến làm cho người không thể phản bác.

Đỗ Tuế Du hít một hơi thật sâu, bực mình để tận đáy lòng! Bà mới chết tiết, lại có thể mang Thái Thú đại nhân đến uy hiếp ông sao?

“Đỗ lão đệ, quyết định như vậy! Chúc mừng chúc mừng!” Vì có thể về ngủ sớm một chút, Khâu Thái Thú cùng bà mới một người nói một người hát, “Bà mới Trần, nhớ ngày mai sau khi chọn ngày lành, liền trao đổi bát tự* của hai nhà, thuận đường đến chỗ phủ nha ghi lại.”

(Ngày sanh tháng đẻ của hai bên)

Bà mới Trần cười đến cười run cả người, “Đại nhân ngài yên tâm, bà mới làm việc nhất định gọn gàng sạch sẽ.”

Đỗ Phi Hồng đối với tất cả chuyện xảy ra trước mắt, còn chưa kịp hiểu hết, chỉ có cảm giác giống như mình bị bán đi, chỉ có thể chậm rãi đảo tròn mắt, nhìn gương mặt tuấn tú của Sở Bạch Ngọc đang cười tào nhả.

Sở Bạch Ngọc nhìn nàng, chậm rãi nhếch mép cười, “Về sau thỉnh chi giáo nhiều hơn, nương tử tương lai của ta—— Đỗ, Phi, Hồng.”

Nụ cười của hắn, làm cho mặt Đỗ Phi Hồng tái đi, rụt cổ lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhất thời vo thành một nắm.

Nha! không cần đâu.....

Con gái lớn của hiệu trưởng Thanh Phong thư viện Đỗ Phi Hồng, trở thành vị hôn thê của Sở đại thiếu gia, lập tức truyền khắp cả tòa Thành Đô, nữ tử chưa kết hôn trong thành vừa nghe đến tin tức như thế, đều ghen tỵ với tới cực điểm, hận không có thể ăn thịt của nàng, uống máu của nàng, nhai xương

của nàng, mới có thể bình ổn phần hận trong lòng, dù sao ai cũng không dự đoán được, bộ dạng nàng không xuất chúng, tại sao có thể được Sở Bạch Ngọc ưu ái?

Nhưng Đỗ Phi Hồng đang ngồi ở trong mái hiên lương đình này, khuôn mặt lại đau khổ, bĩu môi, cau mày, chân bị trật đặt ở trên một cái ghế đá khác, hai tay nhỏ bé bất an đung đưa.

Hai ngày qua, nàng cũng thật chịu khổ sở —— Việc hôn nhân này chẳng hiểu như thế nào, làm cả nhà nàng không thể an bình, đầu tiên là cha bỗng nổi cơn giận dữ với nàng, nói nàng là một nữ hài tử ở nhà rảnh rỗi đột nhiên lớn gan làm bậy như vậy, vì thế, nàng phải quỳ trước bài vị của tổ tông Đỗ gia hai canh giờ, nếu không có nương nói giúp với cha, rất có thể nàng phải lạy hơn một ngày.

Còn có Tri Thư thật vất vả giải thích, cùng cha nói rõ chuyện xảy ra suốt cả một đêm, ngay cả Tri Thư đều nghĩ là Sở đại thiếu gia nói đùa, cho nên không đề ở trong lòng, nhưng khi hắn đến nhắc nhở, các nàng cũng chẳng thể nào hiểu được, không biết nên xử lý như thế nào.

Cha thờ phỉ phỉ nói tuyệt không giao ra bát tự, nhưng nương lại nói, muốn nàng tự đến Sở gia, cùng nhau nói cho rõ ràng, hỏi thử xem Sở gia bọn họ rốt cuộc tính thế nào, đây cũng là nguyên nhân nàng hiện tại vì sao xuất hiện ở bờ hồ lương đình của Sở gia.

không biết vì sao, Đỗ Phi Hồng nhìn thấy Sở Bạch Ngọc có chút sợ hãi, chỉ cần vừa nghĩ tới ngày đó cầu hôn, nụ cười quỷ dị kia, trực giác của nàng đã muốn trốn tránh hắn, là vì cái gì nàng cũng không nói lên được, chỉ cảm thấy chính mình giống như, giống như con chuột bắt lực mặc cho con mèo trên.

Nàng nghĩ lại, nhưng nghĩ thế cũng nghĩ không ra được đến tột cùng nàng đã đắc tội Sở đại thiếu gia vào lúc nào, vì sao hắn luôn lộ ra một bộ dáng trêu chọc nàng, tại sao vậy chứ?

Nàng trầm tư suy nghĩ khe cau mày,, khuôn mặt khéo léo toàn bộ nhăn nhó, hoàn toàn không phát giác con mèo to kia đã xuất hiện ở trong lương đình, thậm chí đã đến ngồi ở bên cạnh nàng, vuốt vuốt tóc của nàng.

Đối với Sở Bạch Ngọc mà nói, thật sự vừa đem nàng trở thành một trò tiêu khiển thật vui, đồng thời cũng là bởi vì nhận lời ủy thác, mới khiến cho việc hôn nhân này trở thành sự thật, bây giờ suy nghĩ lại, cười một thể từ giây thơ thật sự là ý nghĩ không tồi,

Đêm đó, vốn dĩ phúc thần đi theo bên cạnh những người ở Đỗ gia cùng suy thần đều tìm đến hắn, nguyên nhân của nhóm phúc thần rất đơn giản, là nhiệm kỳ của bọn họ đã xong, đến lúc đó Đỗ gia sẽ không có phúc thần hộ thân, đối với người khác trong Đỗ gia cũng sẽ không tạo thành thương tổn gì, nhưng đối với Đỗ Phi Hồng sẽ không giống nhau.

Vừa ra đời nàng đã bị suy thần ám ảnh, vốn dĩ mục tiêu nhất định có tử kiếp, nhưng nhờ tổ tông Đỗ gia tích đức nhiều năm, nên riêng biệt nhà bọn họ có đến bốn phúc thần, làm cho Đỗ Phi Hồng vốn xui xẻo đến chết cũng thừa hưởng được phần phúc này, tuy rằng từ nhỏ đến lớn tai nạn không ngừng, nhưng bởi vì phúc khí của những người khác mà có thể chuyển lớn hóa nhỏ, chuyển nhỏ hóa không, tuy rằng thường bị thương, nhưng cũng bảo toàn được mạng nhỏ.

Nhưng nửa tháng nữa, là ngày nhiệm kỳ của nhóm phúc thần Đỗ gia mãn hạn, đến lúc đó, pháp lực suy thần sẽ không còn bị chế ngự, chỉ sợ không đầy mười ngày, Đỗ Phi Hồng sẽ chết oan uổng, vì thế, bọn họ đau khổ suy nghĩ nên cứu nàng như thế nào, cuối cùng thật vất vả nghĩ đến Thành Đô có Kỳ Lân đến nhân gian, dựa vào sức mạnh của thần thú, nhất định có thể bảo trụ tính mạng của nàng, đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Đỗ Tuệ Du lại đột nhiên một nhà già trẻ đều đưa đến Thành Đô.

Sở Bạch Ngọc lại hồi tưởng, trêu với mái tóc dài của nàng, khoe môi khẽ nở nụ cười, nhìn bộ dáng chuyên chú đắm chìm trong ý tưởng của chính mình, nhin không được muốn trêu nàng, nắm một nắm tóc của nàng lên, dùng đuôi tóc lướt qua đôi má mềm mại của nàng.

trên mặt truyền đến trận ngứa ngáy, Đỗ Phi Hồng thế này mới phục hồi tinh thần lại, buồn bực quay đầu đi, đầu tiên là nhìn thấy hai ngón tay thon dài cầm lấy một nắm tóc dài, tiếp theo thuận thể ngược mắt vừa thấy, không hề chuẩn bị rơi vào đôi mắt đen nhánh, sau đó là hé ra khuôn mặt tuấn mỹ quen mắt.....

“Trời ạ! Người đến khi nào?”

Nàng sợ tới mức từ trên ghế nhảy dựng lên, ngay từ đầu luôn không chú ý tới tóc còn bị hắn nắm, nhảy dựng như vậy, da đầu bị kéo một chút, cả người bị đau, lại té ngã vào trong ngực của hắn.

Sở Bạch Ngọc cũng không nghĩ đến nàng lại đột nhiên nhảy dựng lên, ngay sau đó lại dùng lực nhào vào trong lòng ngực của mình, làm hắn bị đâm sầm một cái thiếu chút nữa thở không được.

“Đau quá!” Da đầu truyền đến một trận đau đớn, mắt Đỗ Phi Hồng lập tức đỏ ửng, vội vàng muốn rời khỏi ngực của hắn, vừa ngẩng đầu, gõ một tiếng, lại đụng vào cằm của hắn.

“Ngô!” Sở Bạch Ngọc thét lớn một tiếng, răng cắn nhăm môi, lập tức chảy ra tơ máu đỏ tươi.

Đầu nàng đụng phải hai lần thương tổn, cả người còn dán lồng ngực của hắn, nàng nhất thời xấu hổ, ngược mắt định trừng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên chuyện này, lại hoảng sợ thấy trên môi hắn thấm máu, kinh hô một tiếng, “Người chảy máu!”

Nàng không chút nghĩ ngợi, liền kéo tay áo muốn thay hắn lau miệng vết thương, nào ngờ Sở Bạch Ngọc đang muốn mở miệng nói với nàng, một người đưa tay, một người há mồm, kết quả ——

Ngơ ngác nhìn tay bị hấn cắn, Đỗ Phi Hồng nhất thời ngẩn ra, Sở Bạch Ngọc cũng choáng váng, nhìn tình cảnh hoang đường trước mắt, một trận cười nhin không được từ ngực tràn ra.

“Ha ha ha! Ha ha ha.....”

Trời ạ, trời ạ! Chuyện hoang đường như vậy lại có thể phát sinh ở trên người hấn!

hấn cười, đương nhiên há miệng ra, Đỗ Phi Hồng vội vàng rút tay về, xấu hổ hận không thể có cái hồ cho nàng chui vào, trên ngón mềm xinh xắn còn có một luồng ấm áp, mép bàn tay còn có một dấu răng, hai má cũng nóng bỏng.

“Ngươi, không cho phép cười!” đã xảy ra đến mức này này, đều là do hấn làm hại, hấn lại còn dám cười lớn tiếng như vậy? Đáng giận!

Nàng vẫn chưa nói xong, Sở Bạch Ngọc cười càng khoa trương hơn, “Nàng thật sự rất buồn cười!” Xoa bóp mặt của nàng, ở trong lòng hấn càng hạ quyết tâm, nhất định phải lừa gạt đem nàng đến bên cạnh của hấn chơi đùa.

“Ngươi! Ngươi ngươi.....” Đỗ Phi Hồng tức giận đến muốn ngắt xiu, cứ lấp bắp ngươi nửa ngày, lại nói không ra lời, vốn không có biện pháp bắt bí hấn, cuối cùng chỉ có thể giận dữ dùng sức đẩy hấn một phen.

Sở Bạch Ngọc theo lực đạo của nàng, trực tiếp tụt vào trên lan can bằng đá bên lương đình, trong đáy mắt tràn đầy ý cười như trước, Đỗ Phi Hồng lấy ra khăn tay dùng sức lau nước miếng dính trên bàn tay, khuôn mặt nhỏ nhắn thờ phỉ phỉ.

“Ngươi tại sao lại nắm tóc của ta?” Nếu không phải hấn kéo tóc của nàng, cũng sẽ không có một màn vừa rồi, vừa nghĩ tới hấn ngâm tay của mình, trên bàn tay có dấu răng da thịt bỗng nhiên tựa như người phát sốt nóng bỏng lên.

Sở Bạch Ngọc tùy ý dùng ống tay áo che miệng vết thương còn đang đổ máu bên môi, “Ta chỉ là muốn đùa với nàng.” hấn đột nhiên cảm thấy nha đầu kia không cần suy thần ám ảnh cũng có thể có thể sẽ chết bỏ mạng, ngơ ngác ngốc nghếch, có thể sống đến bây giờ, thật sự nên cảm tạ mấy vị phúc thần kia.

“Ta cũng không phải con chuột!” Đỗ Phi Hồng vừa nghe, xấu hổ nên vô tình đem đem ý tưởng trong đầu nói ra như thế.

Sở Bạch Ngọc sùng sốt, nhin không được lại cười ha ha, “Bộ dạng ta cũng không giống mèo a!” Nha đầu kia, lại đem hấn trở thành mèo lớn thích đi chọc phá chuột sao!

“Ngươi!” Nàng thờ hồn hèn trừng to mắt, Đỗ Phi Hồng nhìn ý cười trên mặt hấn, đột nhiên cảm thấy rất chói mắt.

Sở Bạch Ngọc thấy nàng tức giận thành như vậy, không khỏi lại muốn cười một trận, nhưng mà lần này hấn nhin được, chỉ sợ thật sự chọc nàng tức giận thực sự, hấn làm ra vẻ nghiêm túc, vươn tay kéo nàng ngồi xuống, “trên chân còn bị thương, ngồi đi, tìm ta có chuyện gì?” Tuy rằng đã đoán được ý đồ nàng đến đây, nhưng vẫn cố tình hỏi.

Nhắc tới chuyện này, Đỗ Phi Hồng đang giận dữ đầy trời lập tức bị dập tắt, thay vào đó là xấu hổ, “Ta, cái kia..... Ta là muốn.....” Tri Thư nói cho nàng biết, dù sao hai nhà vẫn chưa trao đổi bát tự, chỉ cần tin vật đem đính ước thu hồi, việc hôn nhân này cũng coi như không xảy ra.

“Nàng như thế nào?” Sở Bạch Ngọc nhướng cao mày.

“Chuyện kia..... Ta, chuyện chung thân của chúng ta, cũng không thể được.....” Đỗ Phi Hồng lấp bắp, đối với hấn vừa xấu hổ vừa cảm thấy thật có lỗi, nhưng nàng làm sao cũng không dám thật sự cùng hấn lập thành hôn ước.

Xem ra hấn đã đoán sai, hấn vốn tưởng rằng nàng là đến hưng sư vấn tội, vì sao hấn lại tới cửa cầu hôn thật, không nghĩ tới nàng đúng là trực tiếp đến từ hôn!

“Muốn tiến hành nhanh hơn sao? không thành vấn đề! Nhưng mà Đỗ bá phụ đến bây giờ còn không đem bát tự đến giao cho người mai mối, ngày mai ta lại thỉnh Thái Thú đại nhân tới cửa cùng bá phụ thúc giục một tiếng.” Cố ý vạ vạ ý tứ của nàng.

Đỗ Phi Hồng vội vàng lắc đầu xua tay, “không, không phải rồi! Ta không phải ý tứ này!” Tại sao lại giống như biến nàng thành người tới cửa thúc giục hôn ước?

“Vậy là cái gì ý tứ, hửm?” Nghĩ đến đây nha đầu không chỉ không muốn gả cho hấn, còn có ý định từ hôn, trong lòng Sở Bạch Ngọc đột nhiên dâng lên một ngọn lửa, ánh mắt trở nên có chút sắc bén, nhìn vào mặt của nàng.

Đỗ Phi Hồng bị hấn nhìn chột dạ không thôi, giống như mình làm chuyện gì có lỗi với hấn vậy, không tự chủ được cúi đầu, “Ta, ta ta.....”

“Ừm.....” Mắt phượng hẹp dài khép hờ đầy nguy hiểm.

Cúi đầu, Đỗ Phi Hồng rút cổ lại, hai bàn tay đan chặt vào nhau, sau một lúc mới nhỏ giọng nói : “Ta..... không có việc gì”. nói nàng nhất gan cũng được, nàng chỉ không dám chọc hấn thật sự tức giận.

Sắc mặt Sở Bạch Ngọc vốn dĩ có chút âm trầm, khuôn mặt giờ đây lại tràn đầy ý cười, “không có việc gì là tốt rồi.” Xem như nàng thức thời, tận đáy

lòng hần hủ lạnh một tiếng, “Vậy ngày hôm nay nàng đến thăm ta phải không....”

Nghe vậy, ánh mắt Đỗ Phi Hồng ngẩng lên ai oán, liếc mắt nhìn hần một cái, tên này thật là xấu xa, biết rõ dụng ý nàng đến nhà của hần, còn cố ý hỏi như vậy, cũng không nghĩ mới vừa rồi là ai uy hiếp nàng a!

Bộ dáng nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục làm cho tâm tình của Sở Bạch Ngọc tốt hơn nhiều, cười đắc ý ác liệt, đột nhiên miệng hần tiến gần đến bên tai nàng, “Ta đã biết, nàng là tôi chủ để trách tội ta không có thời gian ở cùng nàng đúng không? Hồng nhi..... Oa nhi đáng yêu của ta.”

Oa nhi đáng yêu? Đỗ Phi Hồng hít ngậm khí lạnh, trong chớp mắt da gà toàn bộ xuất hiện trên người, nhin không được đưa tay dùng sức xoa bóp tai, xoa xoa tay cánh tay, “Người không cần gọi vậy a!” Nàng chịu không nổi đưa tay đẩy hần ra.

Sở Bạch Ngọc mặc cho nàng đẩy, tính tình cũng hăng lên, bắt lấy tay mềm của nàng, dùng sức một lần, liền đem nàng ôm vào trong lòng, “Ta thích gọi như vậy sẽ gọi như vậy, như thế nào?” Nha đầu kia ghé tòm hần, trong thành nhiều có nữ nhân muốn đều là muốn không được, nàng lại có thể có vẻ mặt chán ghét? “Oa nhi, Oa nhi, Oa nhi.....” hần cố ý ở bên tai nàng kêu không ngừng.

“A ——” Đỗ Phi Hồng vừa then lại quần, ngay cả ngón chân trong giày thêu cũng nhin không được cuộn lại, bắt đắc dĩ khí lực của nàng quá nhỏ, không thể giãy dụa, chỉ có thể mặc cho hần khi dễ.

Suốt buổi chiều, chỉ thấy được một đại nam nhân khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết không ngừng náo loạn bên cạnh một tiểu nữ nhân vẻ mặt đau khổ, trên mặt thường hay lộ ra nụ cười xấu xa, gia nhân đang chuẩn bị đi qua lương đình chỉ cần vừa nghe đến tiếng hét chói tai, cước bộ đều đã tự động dừng lại, tiếp theo trong tâm biết rõ nên chuyển đường khác mà đi.

nói đùa sao, đại thiếu gia đang cùng đại thiếu phu nhân tương lai vui đùa âm ỉ, ai dám tiến đến phá hư, vẫn là đi chỗ khác hóng mát thôi!

Mãi đến khi thời gian gần bữa tối, người gác cổng mới tiến đến nói người hầu của Đỗ gia, nói muốn đón đại tiểu thư hồi phủ.

Đỗ Phi Hồng vừa nghe, cao hứng đến nước mắt đều sắp rơi xuống, vừa nghĩ tới rốt cục có thể thoát khỏi kẻ vô lại hại nàng nổi da gà, nàng lập tức nắm làn váy lên, kích động lôi kéo tay người nhà mình, muốn chạy trốn khỏi cái địa phương này thật xa, không nghĩ tay vừa mới bước ra, đã bị Sở Bạch Ngọc nghiêm mặt kéo lại.

“Đau quá! Người làm gì thế?” Đỗ Phi Hồng xoa cổ tay, khó hiểu hỏi.

Sở Bạch Ngọc trừng nàng liếc mắt một cái, đối với sự khẩn cấp của nàng có chút mất hứng, “Nàng là một cô nương, cùng một nam nhân nắm tay là sao?” Trước mặt của hần cùng một nam nhân khác nắm tay, nha đầu kia đem vị hôn phu này đặt đi đâu vậy?

Đỗ Phi Hồng giận tái mặt, một đôi mắt ngọt ngào kháng nghị trừng mắt nhìn hần. Này, này, nam nhân vô lại cực độ này, lại có thể dám nói nàng như vậy? Tại sao không suy nghĩ hần cả buổi chiều đối với nàng vừa kéo vừa ôm?

hần hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn mặc kệ sắc mặt của nàng có tốt hay không, đi tới bên người nàng, trực tiếp đem nàng ôm lấy, thân mình đột nhiên bay lên không, nàng kinh hoàng, hai tay ở giữa không trung vung loạn vài cái, vì tìm kiếm yên ổn, sau đó theo bản năng ôm lấy cổ của hần.

“Người muốn làm gì?” không phải còn muốn tiếp tục trêu nàng chứ?

“Vết thương ở chân không tốt, lấy sức lực gì đi? Cho ta ôm, ngoan ngoãn một chút!” Sở Bạch Ngọc trừng mắt đảo qua mắt cá chân còn sưng của nàng, vết thương kia làm hần nhìn có chút chói mắt.

Núp ở trong lòng ngực của hần, Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới hần lại còn nhớ rõ trên chân nàng có thương tích, không khỏi có chút sùng sốt, quay đầu nhìn hần.

hần ôm nàng đi thẳng ra hướng đại môn của Sở gia, đáy lòng có ý định tối nay nên cho Phúc tổng quản đưa chút thuốc trị thương tốt nhất đi qua, lại thỉnh đại phu đi qua coi trộm một chút.

hần nhủ mày lại nghĩ đến chăm chú, Đỗ Phi Hồng nhìn nhìn, đáy lòng không hiểu dâng lên một cổ cảm giác ngọt ngào, cúi đầu có chút thẹn thùng.

Kỳ thật..... hần cũng không phải thật sự đối với nàng xấu xa như vậy.....

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4

Edit: Quảng Hằng

Lần đầu tiên thất bại cũng không sao, không ngừng cố gắng!

Đỗ Phi Hồng bị Đỗ Tri Thư bức bách, lại chấp hành nhiệm vụ đòi lại vật đính ước, lần này lại đổi địa điểm, không phải ở Sở phủ, mà là cửa hàng Sở gia.

thì ra hẳn cũng có việc phải làm a! Nàng tò mò đi theo hạ nhân dẫn đường đi vào một trang viên ở bên ngoài.

“Đến rồi, xin đợi một chút, tiểu nhân sẽ thông báo đại thiếu gia một tiếng.” Gã sai vật dẫn đường nói.

“Được.” Đỗ Phi Hồng đứng bên ngoài, buồn bực nhìn từ trong nhà ra, xếp thành một đám đông dài và hẹp, duỗi thẳng cổ hướng trong phòng dò xét, rốt cục nhìn thấy bên trong có bày một cái bàn lớn, hai bên có chông vớ màu lam thật dày, thật nhiều người đang vây quanh cái bàn, giống như đang thảo luận gì đó.

Đi? Đỗ Phi Hồng mở to mắt, có người vừa vận cử động, lộ ra một khe hở, khiến nàng nhìn thấy người ngồi ở sau bàn —— thì ra là Sở Bạch Ngọc!

Nàng thấy gã sai vật mới dẫn đường đi đến bên cạnh bàn, hướng Sở Bạch Ngọc nói một chút, hẳn lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng nàng đang đứng, hai hàng lông mày khẽ cau lại, rồi sau đó lại quay đầu phân phó gã sai vật vài câu, gã sai vật mới gật gật đầu, đi đến trước mặt nàng.

“Tiểu thư, đại thiếu gia đang bận công việc, ngài ấy mời tiểu thư ra phía sau chờ” Gã sai vật dẫn nàng vào cửa, đẩy ra một cánh cửa khác trong góc phòng, là một gian phòng nhỏ bố trí đơn giản.

“Huynh ấy đang bận cái gì a?” Đỗ Phi Hồng nhin không được tò mò hỏi.

Gã sai vật ngừng lại, cười cười trả lời: “hiện tại đã vào mùa thu, đại thiếu gia phải hỗ trợ sửa sang lại sổ sách mùa thu, thế nên có nhiều công việc, chờ một chút, đại thiếu gia thì sẽ đến đây ngay.”

“Được.” Đỗ Phi Hồng gật gật đầu, gã sai vật sau khi rời đi, nàng đi đến bên cạnh cửa sổ, nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, từ cửa sổ nhìn ra, vừa vặn có thể nhìn thấy Sở Bạch Ngọc.

hắn đang cùng vài quản sự cửa hàng thảo luận công việc, biểu tình phi thường nghiêm túc chăm chú, hoàn toàn không có nụ cười xấu xa của ngày đó lúc hắn trêu nàng.

Đỗ Phi Hồng không nghĩ tới có thể nhìn thấy một bộ mặt khác của hắn như vậy, ngồi trên giường êm ái bên cạnh cửa sổ, hai tay vén màn trên cửa sổ, khéo léo tựa cằm vào, quay đầu nhìn hắn ——

hắn có đôi mày rất đẹp, hàng lông mày không quá mức sắc bén, mắt phượng hẹp dài, đen bóng mà thâm thúy, nàng còn nhớ rõ lần đầu tiên khi nhìn thấy hắn, đã cảm thấy ánh mắt của hắn xinh đẹp không thể tin nổi, đen sâu như muốn thu hết hồn người khác, mũi hắn cũng rất đẹp, miệng của hắn dường như so với miệng của nàng càng non mềm hơn.

nói thật..... Nàng cũng không có chán ghét hắn a, nhớ tới lần trước hắn đem nàng ôm lên kiệu, không biết sao, lòng của nàng vẫn có cảm giác ngọt ngào, kỳ thật hắn cũng không xấu, tại sao Tri Thư chán ghét hắn như vậy?

Đợi cho Sở Bạch Ngọc đem sự tình đều giải quyết xong, đi vào phòng nhỏ, đã thấy nàng ghé vào bên cạnh cửa sổ mà ngủ, buồn cười lại bất đắc dĩ lắc đầu, nhẹ nhàng ôm lấy nàng đặt tới trên giường nhỏ một bên. Nha đầu kia, tìm đến hắn để ngủ sao?

“Đại thiếu gia, Vô tiểu thư đến đây.” Phúc Quế không dám vào phòng, chỉ có thể đứng ở ngoài cửa nhỏ giọng kêu.

Sở Bạch Ngọc không kiên nhẫn nhướn mày lên, “Nàng ta đến đây làm gì?”

Phúc Quế cười cười, “Đại thiếu gia, ngài biết rõ còn có hỏi!” Ở thành này không ai là không biết nữ nhi Vô Tướng quân có tình ý với đại thiếu gia, nhưng chàng thì vô tình, nàng cố ý, hiện tại chuyện đại thiếu gia cùng Đỗ tiểu thư đính hôn truyền ra ngoài, nàng tức giận không chạy nhanh tìm tới tận cửa cũng là lạ rồi.

Sở Bạch Ngọc tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, “Mời nàng tiến vào”. Chính đồn xiêm y ngay ngắn, nhìn thoáng qua nha đầu ngốc đang ngủ, kim lòng không được khoe miệng cong lên.

Chỉ chốc lát sau, Vô Thu Đồng dưới sự dẫn dắt Phúc Quế tiến vào cửa.

“Ngươi lui ra trước, ta có việc cùng Sở đại thiếu gia nói.” Vô Thu Đồng cố nén lửa giận ở ngực, khoát tay muốn Phúc Quế lui ra.

Phúc Quế chần chờ một chút, nhìn về phía chủ tử, Sở Bạch Ngọc cảm nhẹ hất lên, ý bảo hắn cứ đi xuống không sao.

“Vô tiểu thư, không biết tiểu thư có chuyện gì muốn nói?” Sở Bạch Ngọc đi đến trước tủ sách, rút ra một quyển sách giả vờ lật xem, nhưng đuôi mắt lại liếc về cửa sổ gian phòng nhỏ, nhìn người nằm ở trên giường ngủ thật say..

Vô Thu Đồng không phát hiện trong phòng nhỏ có người, cẩn nhẹ môi dưới, đôi mắt đẹp tràn đầy lửa giận cùng ủy khuất, “Bạch Ngọc, ta nghe nói chàng cùng Đỗ Phi Hồng đính hôn phải không?” không thể! không thể như vậy!

“Đúng vậy, không nghĩ tới Vô tiểu thư nhanh như vậy đã biết tin tức.” Bạch Ngọc? hắn cùng nàng có thể gọi như vậy sao?

Người nằm trong phòng nhỏ, tư thế ngủ thật là bất nhã, chân nhỏ đạp ròi đá, cảm thấy oi bức, đá mạnh làm chân nhanh rơi xuống đất, sau đó xoay người một cái, một chân đè nặng chân tiếp tục ngủ say.

Sở Bạch Ngọc cố nén cười, tiếp tục quan sát nhất cử nhất động của Đỗ Phi Hồng, mỗi một cái động tác của nàng đều rất đáng yêu, đáng yêu đến mức hẳn muốn, rất muốn một ngụm ăn nàng!

“Bạch Ngọc! Chẳng lẽ chàng không biết đã hơn một năm này, ta, ta đối với chàng.....” Võ Thu Đồng tuy rằng lá gan rất lớn, nhưng dù sao cũng vẫn là một cô nương, e thẹn xấu hổ, làm sao có thể dám nghênh ngang nói rõ.

hắn biết nàng muốn nói cái gì, cũng không nói tiếp, chỉ thần nhiên nhìn nàng.

Võ Thu Đồng đã hiểu rồi, nhìn thái độ như hân ôn nhã, kì thực là đối với nàng lạnh lùng, sắc mặt chợt xanh chợt trắng, “Tại sao là nàng ta, bộ dạng nàng ta xấu như vậy! Vừa xấu vừa ngu xuẩn, chỉ là nữ nhân thấp kém, làm sao xứng với chàng!”

Nghe từ trong miệng nàng ta nói ra lời tệ hại, ánh mắt Sở Bạch Ngọc chuyển động, lạnh lùng trừng mắt nhìn nàng, “Nàng là vị hôn thê của ta, xin tiểu thư đừng mở miệng nói ra lời đã thương người!”

“Ta không tin! Bạch Ngọc, Bạch Ngọc, chàng thật sự không có một tia yêu thích ta sao? Chàng không cảm giác được tình ý ta đối với chàng sao?” Võ Thu Đồng bị đá kích lớn, không thể tin được hẳn lại có thể mắng nàng?

Vốn dĩ Đỗ Phi Hồng đang ngủ say lại bị tiếng nói chói tai của Võ Thu Đồng đánh thức, nàng chậm rãi ngồi dậy, xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, rồi chân liền đi về hướng thanh âm đang phát ra âm ỉ.

“Tiểu thư yêu thích ta, ta phải thích lại tiểu thư sao?” hắn châm chọc hỏi lại. “thật ồn ào nha.....” Đỗ Phi Hồng ngủ còn mơ màng vừa ngáp một cái, từ trong phòng nhỏ đẩy cửa đi ra.

Võ Thu Đồng kinh ngạc quay đầu, không nghĩ tới nàng lại đột nhiên xuất hiện, lại nhìn đến, áo nàng cũng không ngay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nộn, lại từ trong phòng đi ra..... Chẳng lẽ?

Nàng ta tức giận vọt tới trước mặt Đỗ Phi Hồng, trực tiếp tát một cái. “Con tiện nhân kia!”

“A!” trên đôi gò má hồng nộn của Đỗ Phi Hồng lập tức xuất hiện dấu năm ngón tay, nàng kinh ngạc mở to mắt, không hiểu vì sao đang buồn ngủ lại bị đánh.

“Người làm gì!” không dự đoán được Võ Thu Đồng sẽ ra tay đã thương người, Sở Bạch Ngọc cố nén tức giận, khẽ quát một tiếng, sau đó vung tay giữ chặt cổ tay của nàng ta.

“Nàng ta tại sao lại ở chỗ này? Các người đã làm chuyện ám muội gì?” Võ Thu Đồng giọng điệu the thé ép hỏi.

Đù! Sở Bạch Ngọc rút cuộc chịu không nổi rồi, hẳn dùng sức lôi tay nàng ta, lôi nàng ta ra xa, tiếp theo lập tức đem Đỗ Phi Hồng đang bị dọa ngốc che ở phía sau mình, “Cút! Chuyện lần này ta không so đo, xin tiểu thư tự trọng!”

“Ta tự trọng? Sở Bạch Ngọc! Ta thích chàng a!” Võ Thu Đồng khó chịu gầm nhẹ, cắn chặt môi dưới, cực lực nhịn xuống nước mắt.

Đỗ Phi Hồng nhìn thấy nàng như thế, sợ tới mức không dám nói lời nào, một tay bịt mắt, sợ hãi níu chặt lấy quần áo Sở Bạch Ngọc.

“đi ra ngoài!” Sở Bạch Ngọc lạnh giọng quát.

Võ Thu Đồng chưa từng phải chịu đựng như vậy, nàng ta từ trước đến nay là bảo bối mà phụ thân thương yêu nâng niu trong lòng bàn tay a, không có nam nhân nào không thương nàng, nhưng hiện tại hẳn lại có thể dùng ánh mắt như thấy một vật gì bẩn thỉu nhìn nàng! “Sở Bạch Ngọc! Người thật quá đáng!” Bưng kín miệng, liền nước nỏ chạy đi.

“Hừ!” Sở Bạch Ngọc cực kỳ tức giận, hẳn đối với nàng cho tới bây giờ chỉ dùng lễ đãi người, nàng dựa vào cái gì nói như hắn vứt bỏ nàng! Đột nhiên, hắn quay đầu nhìn Đỗ Phi Hồng còn ngờ ngác lo lắng hỏi: “Nàng không sao chứ?”

Đỗ Phi Hồng lắc đầu, nước mắt không hề báo trước rơi xuống, “Đau quá! Ô ô.....” Từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng bị đánh, “Ta chẳng qua chỉ ngủ một lát, nàng ta tại sao tức giận như vậy?” Nước mắt ngấn ngấn, ủy khuất đầy mình.

Sở Bạch Ngọc chặc lưỡi, cũng không biết giải thích như thế nào, hẳn biết đại khái Võ Thu Đồng hiểu lầm cái gì, chỉ có thể nói, người mang tâm tư xấu xa, nghĩ đều là chuyện xấu xa, nha đầu đáng thương.

“Đau quá, ta về sau không bao giờ tới nơi này ngủ nữa.” Đỗ Phi Hồng vỗ vỗ gương mặt đáng thương.

“Ta giúp nàng bôi thuốc.” hắn lôi kéo nàng định quay về phòng nhỏ, tìm một hòm thuốc thay nàng bôi thuốc.

Đỗ Phi Hồng thấy thế, lập tức phản kháng. “Ta không vào đó!” Nàng vừa rồi chỉ đi vào ngủ một giấc đã bị đánh một cái tát, hiện tại nếu lại đi vào, không biết kế tiếp còn có thể phát sinh chuyện gì, nàng mới không đi vào đâu!

Sở Bạch Ngọc bắt đắc dĩ híp mắt liếc nhìn nàng một cái, buông tay ra, để mặc nàng, tự mình đi vào trong, tìm kiếm trong ngăn tủ, sau khi tìm được hòm thuốc lại đi ra.

“Lại đây.” hấn một tay mang theo hòm thuốc, một tay lôi kéo nàng ngồi lên trên ghế, mở thùng ra tìm tòi bên trong, lấy ra một bình sứ nhỏ màu xanh, mở nút gỗ ra, đầu ngón tay điểm nhẹ, sau khi dính chút được thủy lại bôi lên trên má sưng đỏ của nàng.

Tuy rằng nóng rất đau đớn, sau khi bôi thuốc, đã khá nhiều, nhưng Đỗ Phi Hồng vẫn còn có chút sợ hãi, “Nàng ta vì sao tức giận như vậy? Đó là gian phòng của nàng sao? Ta cũng không phải cố ý, tuy rằng nếu như là ta, ta cũng sẽ tức giận, nhưng ta sẽ không đánh người.”

Sở Bạch Ngọc nghe được lời của nàng, nhin không được lộ ra mỉm cười, “không phải.” Nha đầu kia làm sao có thể nghĩ đến Võ Thu Đồng là vì căn phòng nhỏ mà tức giận?

“Nàng ta tại sao tức giận vậy?”

“Nàng tìm đến ta làm gì?” không muốn cùng nàng giải thích, Sở Bạch Ngọc đổi đề tài.

nói đến đây, Đỗ Phi Hồng mới nhớ tới nhiệm vụ của mình, có chút bất an nhúc nhích người, không yên liếc mắt nhìn hấn một cái, “À..... Ta tới là muốn.....”

Vừa nghe ngữ khí thiếu tự tin của nàng, hấn lập tức đoán được ý đồ của nàng đến đây, mắt nhú lại, ngón tay xúc thuốc cố ý tăng thêm chút sức.”Muốn làm gì, hả?” Nàng còn muốn lấy lại khăn thấm sao?

“Tê —— Đau quá! Ngươi nhẹ chút!” Nàng bất mãn đánh xuống cánh tay hấn.

hấn nhất định là cố ý, nghĩ đến lần trước dọa nàng như vậy, vù..... Hít sâu! Tri Thư nói không thể cúi đầu trước thế lực ác, lần này nàng nhất định phải thành công!”Ta muốn.....”

Sở Bạch Ngọc đương nhiên sẽ không cho nàng cơ hội nói, vì thế cố ý lại chọc vào chỗ nàng bị đánh, quả nhiên ——

“A! Đau quá!” Đỗ Phi Hồng đau đến nhin không được rót nước mát xuống, hấn hấn đẩy hấn ra, định đứng dậy rồi đi.

Nhưng hấn làm sao dễ dàng để cho nàng như vậy đi, hấn nhanh tay lẹ mắt, nắm vành tai khéo léo của nàng, khí lực không nặng không nhẹ, lại làm cho nàng không thể không ngoan ngoãn ngồi ở ghế trên, “Nàng tốt nhất hiểu rõ rằng nàng là tới đây làm gì, nếu nói điều ta không thích nghe, hừ hừ.....” Cúi đầu, híp mắt, hung tợn trừng mắt nhìn nàng.

Ôi! Lá gan của Đỗ Phi Hồng vốn cũng không lớn bị hấn như vậy làm giật mình, dừng khí lại toàn bộ rút trở về, miệng run lên, “không có..... Ta, ta chỉ là muốn tới thăm ngươi một chút.....”

Xem như nàng thức thời! Sở Bạch Ngọc vô cùng hài lòng buông tay ra, cho nàng một nụ cười hài lòng.

Nàng ôm khuôn mặt sưng đỏ, đáng thương cúi đầu, vì ủy khuất chính mình rơi xuống hai giọt nước mắt, đến nơi này chẳng hiểu vì sao đã bị đánh một cái tát, còn khuất phục trước thế lực ác, nàng ảo não ở trong lòng chửi rủa chính mình, Đỗ Phi Hồng! Ta phi nhỏ ngươi!

”Vật dính ước đâu?” Đỗ Tri Thư trầm mặt, làm mặt lạnh liếc xéo Đỗ Phi Hồng.

Đỗ Phi Hồng xấu hổ đến cúi đầu. Nàng đi đòi vật dính ước, quả thực chính là đem dê vào miệng cạp, chẳng những không lấy được vật mang về, còn bị Sở Bạch Ngọc trêu đùa xoay quanh, nếu không cha phải người đưa nàng về nhà, nàng khẳng định sẽ không thoát thân được.

Nghĩ đến hai lần đi đòi vật dính ước cũng không phải tốt lắm, nàng thật sự không có dũng khí khiêu chiến lần thứ ba rồi!

Đỗ Tri Thư nhìn bộ dáng tỷ tỷ, nhin không được thờ dài, hai gò má nàng ửng đỏ, lông mày dày mắt kia e lệ, nàng thật tình hi vọng không phải bởi vì Sở Bạch Ngọc mà có “Tỷ tỷ, tỷ sẽ không phải là thích tên họa thủy kia chứ?”

Đối mặt với sự ép hỏi thẳng của muội muội, Đỗ Phi Hồng không trả lời, nhưng hai gò má lại càng ngày càng hồng, đỏ ửng còn lan dần đến trên cổ trắng nõn của nàng.

không cần chờ tỷ tỷ trả lời, Đỗ Tri Thư cũng biết đáp án rồi, không khỏi nhăn trán thờ dài, “Tỷ tỷ, nếu ta nói thực, ta không hy vọng tỷ gả cho hấn thi sao?” Mấy ngày nay nàng ở Thành Đô ra sức nghe ngóng, Sở gia có thể nói giàu có nhất nước, chẳng những cùng nhiều vị trọng thần triều đình, tướng quân đều có giao tình, lại hàng năm đều là thương nhân triều đình ủy nhiệm đúc vũ khí.

Mà Sở Bạch Ngọc tuy không phải người cầm quyền thế hệ này, nhưng thân là đại thiếu gia Sở gia, nói hấn là thiên tiên tuyệt không phải nói quá, diện mạo lại tuấn mỹ, không biết là con rể mơ ước trong cảm nhận của bao nhiêu đại quan, nghe nói Kiếm Nam Võ Tướng quân Đồ Độc Ích châu muốn hấn làm rể, nay lại bị tỷ tỷ đoạt đi rồi, chỉ sợ lấy thân phận địa vị đối phương, sẽ không để cho tỷ tỷ có một ngày thanh tịnh.

Nghe vậy, trong lòng Đỗ Phi Hồng nổi lên một tia khổ sở, hàm răng trắng nõn khế cắn môi dưới, “Muội, muội chán ghét hấn sao?” Nàng cảm thấy Sở Bạch Ngọc không phải người xấu a, mặc dù hấn trêu nàng, trêu tức nàng, dọa nàng, nhưng..... Nhưng cũng không thật sự thương tổn nàng, hơn nữa lúc nữ nhân đó lại muốn động thủ đánh nàng, hấn còn bảo hộ nàng a!

Đỗ Tri Thụ có chút không đành lòng, nhưng vì tương lai tỷ tỷ, nàng quyết tâm đem lời cự tuyệt “Đừng vậy! Ta chán ghét hẳn, tỷ suy nghĩ thử xem, bộ đáng như thế, vừa thấy cũng biết là loại người không chung thủy, về sau nếu tỷ thực sự gả cho hẳn, hẳn lại nạp thêm thiếp thất khác, tỷ chịu được sao?”

Đỗ Phi Hồng nghe vậy, bắt đầu tưởng tượng mà hình ảnh muội muội vừa nói, vốn dĩ có chút đau lòng dần dần lan rộng ra, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím lại thành một đường, ánh mắt cũng đau xót, dùng sức lắc lắc đầu.

“Đó, không phải đúng rồi sao, tỷ suy nghĩ thử xem, nam tử tuần nhã giống như hẳn vậy, làm sao có thể không có ba vợ bốn nàng hầu? Tính tình của tỷ chính bản thân tỷ cũng biết, là mơ mơ hồ hồ, muốn tỷ người cùng một đồng thiếp thất tranh thủ tình cảm, chỉ sợ tỷ đến hải cốt cũng không còn.” Liếc mắt nhìn sắc mặt tỷ tỷ tái nhợt, Đỗ Tri Thụ càng thêm ra sức thuyết phục “Tỷ cũng nên biết, ta cùng Tri Họa cũng không thích hẳn, cha cũng chán ghét hẳn, một tên hoa tâm vô lại khiến người chán ghét như vậy……”

Đỗ Tri Thụ nói ra rất chân thành, thực chấn động, Đỗ Phi Hồng càng nghe sắc mặt càng trắng, nhưng, cũng không phải bởi vì lời nói của muội muội, mà là bởi vì nam nhân kia đang đứng ở cửa phòng của nàng, sắc mặt càng ngày càng âm trầm, trong mắt phượng hẹp dài còn lóe ra ánh sáng sắc bén đáng sợ.

Kéo dài rất nhiều ngày, Đỗ lão gia nhất quyết không giao ra bát tự, Sở Bạch Ngọc không nhẫn nại nổi rồi, dứt khoát chủ động tới cửa đòi, vừa vặn Đỗ lão gia đi lên lớp giảng bài, hẳn chuyển phương hướng, để cho bọn hạ nhân dẫn hẳn tìm đến nương tử tương lai, sao lường trước mọi người còn chưa kịp bước vào trong phòng, chợt nghe đến một đồng lời phi báng hẳn, hơn nữa người nói xấu hẳn kia, còn giựt giây nha đầu ngốc không cho phép gả cho hẳn?

hắn nghĩ lại, Oa nhi nhất gan sợ phiền phức như vậy, làm sao có thể có dũng khí đến gặp hẳn đòi này nọ, thì ra là có người ở đằng sau dẫn dắt!

thì ra là nha đầu chết tiệt kia luôn luôn tẩy não Hồng nhi, xem ra nàng mắng chửi người mắng thật sự rất vui vẻ! Phong lưu khiến người chán ghét? hẳn phong lưu ở đâu? hẳn rất hi vọng nữ nhân trong thành không cần mỗi lần nhìn thấy hẳn, tựa như chó nhìn thấy xương, cùng nhau nhào đầu về phía trước!

Vô lại? hẳn vô lại cũng chỉ vô lại với người nhà, đối với Oa nhi chơi xấu, liên quan gì tới nàng? Sở Bạch Ngọc trong lòng bàn tay ngứa ngáy, có cổ xúc động muốn đánh người.

Đôi mắt tròn của Đỗ Phi Hồng mở to, càng mở càng lớn, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt lại, cổ họng ngay cả nửa câu cũng không dám nói, đáy mắt tối sầm, chỉ có thân ảnh kia tới càng ngày càng gần, nhìn thấy lửa giận trên mặt hẳn, nàng khẩn trương nuốt nước miếng một cái, có chút sợ hãi nhìn về phía muội muội còn đang tồn tại danh dự hẳn. “Cái kia, cái kia ... Tri Thụ……”

Đừng nói nữa! Người kia hiện tại đang đứng ở phía sau muội a! Ô ô…… không nên nói nữa! Tri Thụ, đừng nói thêm gì nữa, ánh mắt của hẳn đã sắp phun ra lửa!

Đỗ Tri Thụ hoàn toàn, từ đầu đến cuối không chú ý tới Sở Bạch Ngọc đến đây, chỉ cảm thấy sắc mặt tỷ tỷ đột nhiên trở nên thật là khó xem, tương lời nói nàng có hiệu quả, “Tỷ tỷ, tỷ biết thì tốt rồi, người phong lưu họa thủy giống như hẳn nhất định sẽ như vậy, trăm ngàn lần tỷ không thể gả cho hẳn, mau đem ngọc bội lấy xuống, tỷ không thể trả, ta giúp tỷ mang trả.”

trên mặt Sở Bạch Ngọc một mảnh xanh mét, ánh mắt lạnh lùng trừng mắt nhìn sau gáy của nữ nhân không biết sống chết kia, chậm rãi giơ tay lên, tức giận không biết có nên một chưởng đánh vỡ đầu của nàng hay không.

“không cần!” Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy động tác của hẳn, vội vàng hô to.

Đỗ Tri Thụ đang định đưa tay đem ngọc bội trên cổ tỷ tỷ lấy xuống, bị nàng rống như vậy, hoảng sợ, mày nhíu chặt, “Tỷ tỷ, ta nói với tỷ nhiều như vậy, tỷ có nghe hiểu không?”

Đỗ Phi Hồng trong lòng run sợ ngẩng lên, Sở Bạch Ngọc thương cho nàng một nụ cười chua xót, lòng của nàng run lên, lập tức lắc đầu, “Ta thật là không nghe được, muội cũng không nói gì, Tri Thụ, nghe lời của ta, đừng nói nữa!” Vì sao nàng đột nhiên có loại dự cảm bất hảo, cảm thấy hẳn sẽ đem món nợ này toàn bộ tính ở trên đầu nàng……

Đỗ Tri Thụ không buông tay, hắng giọng, mặc kệ như thế nào, nàng hôm nay nhất định phải đem ngọc bội đính ước trả về cho tên họ Sở kia, nàng đang chuẩn bị mở miệng lên tiếng khuyên bảo lần nữa——

“Nha, hai tỷ muội các người đang nói chuyện gì vậy?” Tiếng nói Sở Bạch Ngọc ẩn chứa ý cười chậm rãi vang lên.

Đỗ Tri Thụ giật mình, vội vàng quay đầu, đã thấy người nàng vừa mới phê bình thảm hại đang đứng ở phía sau, tim đập nhanh, thật cẩn thận đánh giá hẳn, đáy mắt hẳn không có nửa điểm tức giận, hẳn là không nghe thấy lời nói nàng vừa mới nói gì, vì thế yên lòng, biểu tình cũng tự nhiên rất nhiều, hỏi thăm hẳn cũng không chột dạ nửa điểm, “Sở đại thiếu gia, ngài tại sao đến đây?”

Sở Bạch Ngọc cười cười, “Nhạc phụ chưa đem bát tự cấp người mai mối, lòng ta lo lắng liền đành phải tới cửa thúc giục, trùng hợp nhạc phụ xuất môn làm việc, ta liền nghĩ thuận đường vòng lại đây gặp tỷ tỷ muội.” Dứt lời, hẳn ngồi vào bên người Đỗ Phi Hồng, vươn tay nhẹ nắm tay nhỏ bé của nàng đặt ở trên đùi.

Tuy rằng hẳn đang cười, nhưng Đỗ Phi Hồng dám thề là, nàng thật sự nhìn thấy đáy mắt của hẳn tức giận, cứu mạng a, chuyện này hoàn toàn không liên quan đến nàng, những lời này cũng không phải nàng nói ra a!

“thì ra là thế.” Đỗ Tri Thư liếc tay hắn, thấy hành vi hắn đến bên cạnh tỷ tỷ không thể chấp nhận được, theo bản năng muốn bảo hộ tỷ tỷ, “Sở đại thiếu gia, muốn tới phòng ngồi chờ sao? Cha ta lên lớp giảng bài, một lát nữa mới trở về.” Nhạc phụ? hắn thật sự muốn kết hôn với tỷ tỷ?

Muốn đuổi hắn đi? Sở Bạch Ngọc đương nhiên nghe ra trong lời nói của nàng có vấn đề, nhưng hắn cũng không phải kẻ dễ bắt nạt “Nha, một khi đã như vậy, ta ở đây cùng Hồng nhi nói chuyện cũng được, dù sao qua mấy tháng nữa, chúng ta sẽ thành thân rồi, về sau cũng đừng gọi ta là đại thiếu gia như vậy, kêu tiếng tỷ phụ là được rồi.”

Run lấy bầy, cúi đầu chú miệng. Ô ô ô..... Những lời này thật không phải là nàng nói, không liên quan đến nàng!”Ta không nói gì.....” Đỗ Phi Hồng nói như muỗi kêu, vội vã muốn chứng minh trong sạch của mình.

Thấy nàng bộ dáng bị dọa sợ, con tức đầy mình của Sở Bạch Ngọc nhất thời tiêu tan một nửa, một ý cười xuất hiện, nhưng hắn nhin cười, giả vờ nghiêng đầu không hiểu nhìn Đỗ Tri Thư, “Tri Thư, còn có việc gì sao?”

Đỗ Tri Thư dừng một chút, nàng hiện nay cũng không thể đuổi hắn đi, đành phải khẽ cắn môi, miễn cưỡng mỉm cười lễ phép, “không có chuyện gì, ta đây có chuyện gặp đi trước.” Nàng muốn phải người nhanh chút thông báo cha hồi phủ!

Sở Bạch Ngọc ngẩng khuôn mặt tươi cười nhìn theo Đỗ Tri Thư rời đi, mà Đỗ Phi Hồng chỉ có thể tro mắt nhìn bóng lưng muội muội càng ngày càng xa, càng ngày càng xa, đến khi rút cuộc nhìn không thấy.

“Đỗ, Phi, Hồng.....” Thanh âm mang mùi phẫn tính chất uy hiếp lại ẩn chứa giận dữ vang lên ở trên đầu nàng.

Đỗ Phi Hồng ngược mắt lên đáng thương nhìn hắn, đôi mi thanh tú chán nản hạ xuống, “Chuyện không liên quan đến ta..... Ta cũng chưa nói gì a.....” Ô ô, người xấu! Người vừa mới nói hắn xấu xa hắn lại không hung hăng nàng ấy, sao lại hung hăng với người vô tội là nàng!

Vốn dĩ chính là Sở Bạch Ngọc làm bộ làm tịch dọa nàng, lập tức đã bị phản ứng của nàng làm cho tức cười, sùng nịch xoa xoa đầu nàng, không đành lòng lại dọa nàng, ngược lại nhấc cánh tay đem nàng kéo vào trong lòng “Em gái nàng nói chuyện gì vậy? Nàng ấy thật sự chán ghét ta như vậy sao?” hắn tự nhận không có lỗi gì đối với tỷ muội song sinh, không có lý nào hắn lại rước lấy sự ghét bỏ của Tri Thư.

Thấy hắn nở nụ cười, Đỗ Phi Hồng khẩn trương sợ hãi nãy giờ thấy thế này mới dám thả lỏng, có chút vô lực dựa vào lồng ngực của hắn, “không biết, Tri Thư nói người là họa thủy.” Nghĩ đến đây, nàng cũng có chút suy sụp, nàng đã biết cha chán ghét Sở Bạch Ngọc, nhưng không biết Tri Thư cũng phản đối như vậy.

“Vậy còn nàng? Nàng cũng chán ghét ta như vậy sao?” Sở Bạch Ngọc trừng mắt nhìn nàng, không biết vì sao, vừa nghĩ tới khả năng nàng cũng tán thành lời nói của muội muội, hắn vô cùng bất mãn, che dấu lửa giận sẽ bùng lên.

Dáng vẻ này của hắn thực ác bá, Đỗ Phi Hồng nào dám gạt đầu, “không có, không có.” Nàng làm sao có thể chán ghét hắn chứ?

“Hừ!” không có là tốt rồi!

“A! Người, người làm sao lại như vậy?” Đỗ Phi Hồng kinh hô một tiếng, hoàn toàn không dự đoán được hắn thành linh xốc lên lần vấy của nàng, hai chân mảnh khảnh của nàng cứ lộ ra trước mắt hắn như vậy.

Sở Bạch Ngọc còn lâu mới mặc kệ nàng, nắm lên cái chân bị trật kia của nàng đặt lên trên chân của hắn, vốn dĩ thấy mắt cá chân sưng của nàng đã tốt hơn, hắn vừa lòng cười cười.

Đỗ Phi Hồng ngồi ở trên ghế không yên, một chân cao một chân thấp hơn nữa còn đặt trên đùi của hắn, xấu hổ thúc giục hắn, “Người buông tay nhanh lên!” Mặc cỡ chết người, quần của nàng đều vén lên đến trên đùi rồi, người này làm sao có thể ngênh ngang đánh giá chân của nàng!

Lại đây hắn? Sở Bạch Ngọc giận tái mặt, hung hăng trừng mắt nhìn đôi tay nhỏ của nàng, mỗi lần chỉ cần tới gần nàng một chút, nàng liền khẩn cấp muốn đẩy hắn ra, nha đầu kia làm thế là sao?”Người thử đẩy thêm một lần nữa thử xem!”

Khẩu khí nghiêm khắc của hắn dọa Đỗ Phi Hồng nhảy dựng, đôi tay nhỏ bé còn dán ở lồng ngực của hắn, cả người cực kỳ xấu hổ, tiếp theo đôi tay nhỏ bé co lại, không dám cử động nữa, không biết sao cái chân còn lại đột nhiên trượt xuống dưới, vốn dĩ trọng tâm của nàng cũng đã không vững, lập tức ngã ra sau.

Cánh tay dài của Sở Bạch Ngọc duỗi ra, ôm eo của nàng, đem nàng tiến vào trong lòng!

“Nha!” Cái mũi khéo léo hung hăng đụng vào trong ngực rắn chắc của hắn, đau đến nàng thiếu chút nữa rơi lệ. Mỗi lần cùng hắn tựa vào nhau đều sẽ bị thương, nàng thực sự không thích tới gần hắn nha!

Sở Bạch Ngọc đem nàng ôm vào trong lòng, đầy lòng đầy phiền chán bất mãn thoáng chốc đều tiêu thất, cánh tay không tự chủ được xiết chặt lại, ôm nàng, cảm giác phiền muộn bị nàng cách ly cũng đã không còn nữa.

Đỗ Phi Hồng bị hắn ôm ấp sắp không thở nổi, đành phải vờ tay dùng sức vỗ vỗ cánh tay hắn, “Người muốn ghim chết ta sao? Người ta không thở được!”

Đi? Khi nào thì nàng lại có thể tựa vào trong lòng ngực của hắn rồi? Nhưng lại đương nhiên như vậy?

Đỗ Phi Hồng ngưng ngưng, càng muốn nhanh chóng gãy thoát khỏi ngực của hắn, nhưng cánh tay trên lưng nàng, lại cho dù đẩy thế nào cũng bất động, “Người, người đừng như vậy……” Bọn họ hoàn toàn vẫn chưa chính thức dính hôn, làm sao có thể to gan ôm nhau như vậy, vạn nhất bị người khác bắt gặp, thực không tiện.

“Đừng nhúc nhích!” Sở Bạch Ngọc là Kỳ Lân chuyển thế, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ đầu thai, nàng chuyển động thân mình ở trong ngực xoay xoay, tự nhiên khiến cho thân thể của hắn xao động, không tự giác đưa cánh tay ôm nàng càng lúc chặt hơn.

“A! Ta không thở được……” Bị hắn ôm chặt như vậy, giữa ngực và bụng nàng cuối cùng một hơi cũng không còn rồi, chỉ có thể liều mạng đánh lên tay hắn.

Sở Bạch Ngọc rốt cục phục hồi tinh thần lại, vội vàng buông tay, “Ta không phải cố ý.” Đôi mắt nhìn hắn, môi hồng nộn hé ra khe thở gấp, giống như đang mời hắn nhắm nháp cảm nhận cánh môi của nàng, hắn cảm giác được ở trong cơ thể tựa hồ có cái gì đang chạy tán loạn, ánh mắt càng ngày càng thâm trầm.

Đỗ Phi Hồng liền hít thở một lúc mới trở lại hô hấp như bình thường, ngẩng đầu muốn chỉ trích hắn, lại không báo động trước rơi vào đôi mắt đen thâm thúy của hắn, đáy mắt đen như nhiễm sương mù, toát ra một ngọn lửa, nàng theo bản năng nín thở, giống như mê muội bất động nhìn khuôn mặt của hắn càng ngày càng tới gần, hơi thở nhẹ ấm áp của hắn lướt qua mặt của nàng, mang đến một tia ngứa ngáy tê dại, trong nháy mắt tiếp theo, làn môi nóng rực của hắn đột nhiên phủ lên đôi môi mềm mại của nàng, đầu của nàng nhất thời nóng lên, không thể suy nghĩ, đôi mắt cũng bao phủ một tầng sương mù.

Sở Bạch Ngọc hôn môi của nàng, đầu lưỡi nhẹ phớt qua bờ môi của nàng, cảm giác ngọt ngào của môi nàng làm cho hắn nhìn không được dò xét sâu thêm, tách hàm răng của nàng ra, đầu lưỡi ấm áp tìm kiếm trong miệng nàng, mút lấy ngọt ngào của nàng, hai người quấn lấy nhau hơi thở không rõ ràng, mãi đến khi cảm giác được người trong lòng sắp không thở nổi, hắn mới khẽ cười thôi lui.

Hai mắt nàng đầy sương mù, đôi môi đỏ mọng bởi vì hắn hôn mà có vẻ tươi mới ướt át, làm hắn nhìn không được lại hôn vài lần nữa, vron tay đem nàng ôm vào trong lòng, có chút thỏa mãn than nhẹ một tiếng, ôm nàng trong lòng hắn sẽ không lại trống rỗng, bàn tay to thậm chí kim lòng không được vuốt nhẹ lưng của nàng.

Rúc vào trong lòng ngực của hắn, Đỗ Phi Hồng mắt một lúc mới phục hồi tinh thần lại từ trong nụ hôn nồng nhiệt, lại nghĩ tới chuyện vừa mới phát sinh, cả người nàng một trận choáng váng, mặt đỏ đến như sắp cháy.

Sở Bạch Ngọc cười cười, lại nghĩ ra ý xấu trên người nàng, “Oa nhi, nàng đang thẹn thùng sao?” Biết rõ nàng sợ nhất hắn gọi nàng như vậy, nhưng hắn thích kêu nàng như vậy. Quả nhiên, cảm giác được người trong lòng run lên run xuống, hắn lập tức vron tay đem nàng ôm càng chặt, chỉ sợ nàng đột nhiên trốn.

Đỗ Phi Hồng bối rối vừa thẹn lại buồn bực, muốn đẩy hắn ra nhưng lại đẩy không được, nói không chừng, còn có thể chọc hắn tức giận, chỉ có thể phát ra kháng nghị yếu ớt, “Người không cần gọi ta như vậy……” Chính là ngữ điệu nghe qua giống như là đang làm nũng.

“Vậy gọi thế nào.” hắn cúi đầu nháy mắt mấy cái, gọi lên nụ cười bốn cọt.

không có biện pháp đối phó với hắn, Đỗ Phi Hồng đành phải hét lớn một tiếng, trở lại trong lòng của hắn, “Người là người xấu.” hắn thực sự rất có kinh nghiệm lão luyện thích khi dễ nàng.

“Ha ha ha……” Nàng kháng nghị yếu ớt, làm hắn vui vẻ cười to, hắn cúi đầu, khẽ cắn phần môi của nàng một ngụm, hải lòng thấy trong nháy mắt nàng lại đỏ mặt.

Cứ như vậy trên người nàng một hồi lâu, thẳng đến hạ nhân thông báo Đỗ lão gia hồi phủ rồi, hắn mới dừng tay.

Nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, Sở Bạch Ngọc nhìn không được vuốt ve thương thức một chút, sau khi hôn nhẹ trên gương mặt vẫn đỏ ửng của nàng, nàng thẹn thùng muốn rút tay về, hắn lại cố ý nắm chặt, nàng có chút không hiểu ngược mắt nhìn hắn.

Sở Bạch Ngọc lộ ra nụ cười sáng lạn “đi thôi.”

Nếu muốn lấy được nha đầu kia, hắn suy nghĩ tốt nhất, đem già trẻ Đỗ gia ra trừng phạt, nhất là vậy đối với tỷ muội song sinh kia, lại dám ở trước mặt Hồng nhi có thể nói xấu hắn đến như vậy. Sờ sờ cằm, hắn liếc mắt một cái thấy bộ dáng ngây thơ của Đỗ Phi Hồng, nha đầu kia chỉ ngây ngốc, nhìn qua đã thấy dễ dàng lừa gạt khi dễ, ừm…… Nên nghĩ một biện pháp đem nàng ra khỏi nơi này mới được.

“Làm sao vậy?” Thấy hắn nhìn mình chằm chằm không nói gì, nàng có chút kích động sửa sang lại quần áo có chút xộc xệch.

hắn lắc đầu, “không có việc gì, đi thôi.”

Nắm tay nàng, Sở Bạch Ngọc đi lên phía trước, Đỗ Phi Hồng đi theo bên cạnh người hắn, tầm mắt không khỏi dừng ở chỗ tay hai người đang nắm lấy nhau, làn da hắn trắng nõn, bàn tay to lớn, toàn bộ tay nhỏ bé của nàng bị lòng bàn tay của hắn che khuất ở trong, nàng đột nhiên cảm thấy giống đang ăn đường, trong lòng cảm giác ngọt ngào dâng trào, nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn làm nóng tay nàng, đồng thời cũng làm cho lòng của nàng trở nên mông lung.

Dừng ở khuôn mặt tuấn mỹ của hắn, nàng không tự giác tim đập rộn lên, môi nở rộ cười như một đóa hoa nho nhỏ, Tri Thư nói đúng, nàng đúng là

thực sự thích hẳn.....

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Edit: Quảng Hằng

Phủ tướng quân ——

“Phanh! Bàng! Lang! Xoảng!” Từng đợt thanh âm vỡ vụn của vật thể, không ngừng từ phía Tây phủ tướng quân truyền đến.

Trong phòng, tỳ nữ, bọn người hầu toàn bộ co rúm lại ở một góc, trên mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn chủ tử đang nổi cơn thịnh nộ.

một cô nương vốn nên dịu dàng thướt tha, ngũ quan mỹ lệ lúc này toàn bộ bởi vì tức giận mà trở nên xấu xí dữ tợn, trong phòng một mảnh bừa bãi, chén đĩa đồ sứ sang quý vỡ vụn trên đất, bàn ghế tất cả đều ngã lật.

“Đù rồi, Đồng Nhi, con đang náo loạn cái gì!” một đạo thanh âm uy nghiêm quát từ bên ngoài truyền đến trách móc.

Vừa thấy được người tới, Võ Thu Đồng miễn cưỡng thu lửa giận, “Cha.”

Võ Huệ Ân đi vào trong phòng khắp nơi, nhìn cảnh hoang tàn phát phát tay, “Toàn bộ đi xuống đi.”

“Vâng!” Tất cả nô bộc giống như được lệnh đặc xá, liên tục không ngừng nhanh chóng bước rời đi.

Đợi cho mọi người đi hết, Võ Huệ Ân mới toát ra một tia không đành lòng, “Nữ nhi bảo bối, con làm sao vậy? Tại sao nóng nảy như vậy, để chọc tức bản thân.”

Vừa nhắc đến chuyện này, lông mày tinh tế của Võ Thu Đồng lại nhíu chặt cùng một chỗ, “Cha! Con không cần biết! Đỗ Phi Hồng kia không biết từ đâu xuất hiện dựa vào cái gì lấy được Sở Bạch Ngọc, cha nên nhanh chóng tìm người loại trừ con tiện nhân kia! Sở Bạch Ngọc phải là của con mới đúng!” Nàng ta ghen ghét gặm nhấm.

Võ Huệ Ân biết tâm tư của con gái, nhưng nam nữ hoan ái cũng không phải là chuyện hán có thể khổng chế, “Đồng Nhi, trên đời này cũng không phải chỉ có một người nam nhân là Sở Bạch Ngọc, trong kinh thành còn rất nhiều vương công quý tộc hướng con tỏ tình cầu hôn, sao con lại chỉ coi trọng Sở Bạch Ngọc?” Võ gia tuy rằng bởi vì on trạch hoàng hậu mà bắt đầu một bước lên mây, nhưng trước mắt còn không muốn cùng Sở gia trở mặt, ngay cả Hoàng hậu nương nương đều muốn tạo quan hệ tốt cùng với Sở gia, hán sao dám cãi ý chỉ của nương nương.

“Con không biết, con không biết! Cha —— Cha nghĩ một biện pháp cho con, con chỉ muốn Sở Bạch Ngọc!”

Mất Võ Thu Đồng đó lên, vừa khóc lại kêu gào “Con sao có thể thua kém ả Đỗ Phi Hồng đó, đáng về ả ta xấu như vậy, lại chỉ là nữ nhi của phu tử, dựa vào cái gì cùng Sở Bạch Ngọc ở cùng nhau?” Nàng ta nghiêng răng nghiêng lợi, không cam lòng nước mắt không ngừng chảy xuống.

Nàng ta đã tổn hơn một năm tâm tư, chỉ đơn giản hủy ở trong tay một nữ nhân đến Thành Đô không đến mười ngày như vậy, nàng ta làm sao có thể cam tâm?

một đồng tử muội của nàng ta đều chờ Sở Bạch Ngọc thất bại ngã vào váy của nàng, hiện tại chuyện Sở- Đỗ hai nhà đính hôn vừa truyền ra, nàng trở thành trò cười cho không biết bao nhiêu người trong thành, nàng làm sao có thể chấp nhận chuyện như vậy? không! không được! Nữ nhân bên cạnh Sở Bạch Ngọc chỉ có thể là nàng!

Võ Huệ Ân chỉ có một nữ nhi bảo bối, nhìn nàng ta tức đến khóc, đau lòng muốn chết, vội vàng trấn an, “Được, được, được, cha biết, cha biết, cha sẽ tìm biện pháp, con đừng tức giận.”

Võ Thu Đồng vừa nghe, lập tức nín khóc mỉm cười, làm nũng lôi kéo cánh tay phụ thân, “Đúng rồi, cha là Kiếm Nam Đô Đốc tướng quân, nhất định sẽ có biện pháp chứ?” Hừ! Nàng mới không tin Sở Bạch Ngọc thực có can đảm đắc tội Võ gia bọn họ.

Võ Huệ Ân biểu tình khó xử, nhưng thấy nữ nhi nũng nịu, cũng chỉ có thể nuốt thở dài vừa ra tới miệng vào trong, “Cha sẽ tận lực nghĩ biện pháp, trăm ngàn lần con cũng đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng ta còn phải nhờ vào Sở gia kia giúp đỡ rất nhiều.”

Kiểm tra vũ khí mỗi năm một lần cũng sắp đến rồi, Sở gia cùng Gia Luật gia đã muốn độc bá chế tạo vũ khí nhiều năm, nếu là thật có thể tạo được việc hôn nhân này, đối thế lực Võ gia mở rộng có trợ lực chắc chắn, Hoàng hậu nương nương hán là cũng sẽ cao hứng.

Võ Thu Đồng mặt ngoài cười yếu ớt, nhưng đáy mắt lại lóe lên ánh sáng ghen ghét mãnh liệt, “Con đã biết, cha.” Hành động thiếu suy nghĩ? Nàng làm

sao có thể làm việc nhỏ ấy, nàng muốn nữ nhân họ Đỗ xấu xa kia hối hận đã đi vào Thành Đô!

Đỗ Phi Hồng cảm giác mình gần đây thật sự là quá xui xẻo rồi, tuy rằng nàng từ nhỏ đến lớn bị thương không ít, nhưng thời gian này, thật giống như xui xẻo đang phát uy, đi đường té ngã, uống nước thì sặc, ăn cơm lại nghẹn, mặc quần áo thì bị kim đâm, đi giày thì bị đinh đâm đến, thời gian chẳng đến mười ngày, tất cả miệng vết thương lớn nhỏ trên người nàng nhiều đến dọa người!

Như hôm nay, nàng chẳng qua trên đường định mua chỉ thêu mà thôi, đi ở trên đường lớn, nóc nhà chủ quán bên đường đột nhiên sụp xuống, một nửa mái ngói đều hướng trên người nàng rơi xuống! Nếu không phải bên người có người nhanh tay kéo nàng một phen, hiện tại nàng hẳn là còn bị chôn ở dưới đồng gạch vụn.

Bất quá nàng cũng không thể xem là bình an trở về, mái ngói rơi xuống, nàng vẫn bị bẻ đầu, trên đỉnh đầu lại quấn lấy một vòng vải thật dày.

“Phi Hồng, con có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Muốn nương lại thỉnh đại phu đến xem không?” Đỗ phu nhân lo lắng nhìn khuôn mặt nữ nhi tiểu tụy, nhìn nàng, trên đầu có thương tích, trên tay trên đùi cũng có, đây rốt cuộc là sao lại thế này? Từ nhỏ đến lớn cũng chưa từng thấy qua bộ dạng như thế này của nàng.

Đỗ Phi Hồng bị mái ngói nện đến đầu vầng mắt hoa, chảy không ít máu, bây giờ còn hỗn loạn, nhưng nghe thấy ngữ khí lo lắng của nương, miễn cưỡng lên tinh thần, hơi hơi mở mắt ra, suy yếu cười. “Nương, ta không sao, nương đừng lo lắng.”

một bên Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Họa cũng đỏ ửng cả mặt, các nàng hôm nay cũng đi theo, bị tình cảnh lúc ấy làm cho sợ hãi, vết thương lớn hơn nữa, chỉ sợ tỷ tỷ sẽ không còn ở trước mắt nữa rồi.

Sở Bạch Ngọc nhận được tin tức, vội vàng chạy đến Đỗ gia, gần đến phòng Đỗ Phi Hồng, đã thấy nàng suy yếu nằm ở trên giường, ngực nhất thời căng thẳng, lo lắng bước một bước dài đi đến bên giường, còn đem Đỗ phu nhân đẩy ra cũng không phát hiện, bởi vì trong mắt hắn hiện tại chỉ nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Đỗ Phi Hồng.

“Hồng, Hồng nhi, nàng có khỏe không? Có chỗ nào không thoải mái hay không? Ta lập tức cho người đi mời đại phu nổi tiếng nhất Thành Đô lại đây!” Sở Bạch Ngọc đau lòng cầm tay nàng, không hiểu nàng tại sao có thể bị thương thành như vậy.

Đỗ phu nhân bị bỏ sang một bên cũng không tức giận, ngược lại thấy với bộ dáng hân hoan lo lắng cho nữ nhi như vậy cũng cảm thấy vui mừng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Đỗ Phi Hồng cảm thấy buồn cười, cong môi cười, “Mới vừa rồi nương cũng đã nói lời giống như người nói với ta” Bộ dáng hân hoan sợ hãi khiến nàng có chút luyến tiếc, nắm lấy tay hắn trấn an.

Nàng niu bàn tay mềm yếu ớt trong lòng bàn tay, lực đạo kia so với con muỗi cũng còn không bằng, làm cho Sở Bạch Ngọc hoảng hốt, hắn biết hai vị phúc thần bám vào trên người Đỗ gia đã ly khai, nhưng hắn không ngờ rằng uy lực của suy thần lại có thể lớn như vậy, hai vị phúc thần còn lại hoàn toàn không khác chế được thần lực của suy thần.

Chỉ mới mười ngày, mỗi ngày hắn đều nghe được tin tức nàng bị thương, hôm nay ngay cả mạng sống cũng thiếu chút nữa đã không còn, may mắn hắn có dự kiến trước, đem Sở Lô an bài đến bên người nàng, cũng nhờ Sở Lô lời nàng một cái mới tránh được một kiếp.

không được! Tiếp tục như vậy không được, hắn không có thời gian bồi Đỗ lão gia đùa nữa, nửa tháng nữa, phúc thần thứ tư sẽ rời đi, chỉ còn lại suy thần, hắn không dám nghĩ đến lúc đó nàng còn có thể chống lại bao lâu.

“Nhạc mẫu đại nhân, phiền người đem bát tự của Hồng nhi giao ra đây.” Sở Bạch Ngọc quay đầu nhìn về phía Đỗ phu nhân, ngữ khí nghiêm khắc không chấp nhận cự tuyệt, hắn nhất định phải để cho hôn ước hai người nhanh chóng được định ra, như vậy hắn có thể bảo hộ nàng tốt hơn.

Đỗ phu nhân có chút không vui nhướn mày lên, nữ nhi còn nằm ở trên giường bệnh ốm yếu, hắn lại vội vã muốn bát tự sao? Chẳng lẽ đau lòng mới vừa rồi đều là diễn cho bà xem?

“Bạch Ngọc.....” Đỗ Phi Hồng khẽ kéo kéo tay hắn, hi vọng hắn có thể khác chế cảm xúc một chút, bình thường nàng bị hắn hung không sao, nhưng nếu hắn hung nương của nàng thì không được.

Sở Bạch Ngọc quay đầu giúp nàng kéo cao chăn phủ trùm đắp kín người nàng, một bàn tay nhẹ vỗ về gương mặt của nàng, “Ngoan, nàng hãy nghỉ ngơi thật tốt, ta có việc muốn nói cùng nương của nàng.” Ôn nhu ở nàng bên tai khẽ lâm lâm.

Đỗ Phi Hồng là vì không muốn cho người nhà lo lắng mới miễn cưỡng nâng cao tinh thần chính mình, nhưng kỳ thật miệng vết thương đau đớn đã khiến thân thể nàng không thể chống đỡ, khẽ thở nhẹ, nhìn ánh mắt kiên định của hắn, đột nhiên cảm thấy thực an tâm, nhếch miệng, đầu nhẹ nhàng hắn, cứ như vậy nhắm mắt lại, rơi vào trong bóng đêm lâu ngày chờ đợi nàng ngủ say.

Sở Bạch Ngọc ngồi ở bên giường một lúc lâu, sau khi xác định nàng thật sự ngủ say, mới chậm rãi ngược mắt đảo qua Đỗ phu nhân cùng tỷ muội sinh đôi.

Ba người đều bị ánh mắt của hắn làm kinh sợ, các nàng vẫn cho là hắn là một quý công tử ôn hòa tuấn mỹ, không nghĩ tới hắn thế nhưng cũng có thể âm trầm, sắc bén như thế.....

“Phúc Quế.” Sở Bạch Ngọc thân nhiên gọi.

Vẫn đứng ở ngoài cửa Phúc Quế nghe được chủ tử gọi, nhanh chóng bước tới, “Tiểu nhân ở đây.”

“Ngươi trở về trước cho người dọn dẹp Linh Lung tiểu lâu, thuận đường thông báo cho Phúc tổng quản, nói hần chuẩn bị một cỗ kiệu tốt, tối nay đón thiếu phu nhân hồi phủ nghỉ tạm, lại chọn thêm hai tỷ nữ tay chân gọn gàng, cho các nàng thành nha hoàn ở bên người thiếu phu nhân.”

Phúc Quế cung kính nghiêng người, “Dạ, tiểu nhân đi ngay.” Oa, Linh Lung tiểu lâu nha, không phải là tiểu lâu đại thiếu gia tự giữ cho mình sao? Vụng trộm giường mất liếc về phía Đỗ Phi Hồng còn nằm ở trên giường, xem ra nàng chính là nữ chủ tử tương lai rồi!

“Sở đại thiếu gia, ngài đã quên Phi Hồng còn có cha mẹ, Đỗ gia cũng không suy sụp, ý của ngài như thế là sao?”

Đỗ Tri Thư đối với mệnh lệnh liên tiếp của hần có chút tức giận

Sở Bạch Ngọc không để ý nàng, chỉ bình tĩnh nhìn Đỗ phu nhân, “Ta nói ngắn gọn, chỉ có ta, mới có thể cứu Hồng nhi, chuyện nàng bị suy thần ám ảnh Đỗ gia các người cũng biết, nay vốn dĩ phúc thần che chở Đỗ gia dần dần rời đi, pháp lực suy thần không hề bị kiểm chế, nếu nàng tiếp tục đợi ở chỗ này, chỉ sẽ chết oan uổng.”

“Cái gì?” Đỗ phu nhân hoảng sợ không dự đoán được hần sẽ nói lời này.

Đỗ Tri Thư luôn luôn là người tỉnh táo nhất trong ba tỷ muội, cũng không phải tin tưởng lắm, hoài nghi nhìn hần, “Ngài có thể cứu tỷ của ta sao? Ngài có thể cứu như thế nào? Ngài không phải là tiên cũng không phải thần, có biện pháp có thể đuổi đi suy thần trên người tỷ ấy sao?”

Sở Bạch Ngọc lạnh lùng nhìn nàng, hần là tiên cũng là thần, hần là Thần thú a! Nếu không xem các nàng là muội muội của Hồng nhi, hần đã đánh lên đỉnh đầu nàng rồi!

“Chỉ cần định thân, nàng sẽ là người Sở gia, cả đời chịu phúc ảm của Sở gia, cho dù có đại kiếp nạn cũng không chết.”

Sở Bạch Ngọc lựa chọn cách nói ra đơn giản nhất.

trên thực tế, chỉ cần Đỗ Phi Hồng cùng hần có danh phận nhất định, tính mạng của nàng sẽ vì cùng hần có liên quan đến nhau nên sẽ có thay đổi, suy thần tuy rằng lợi hại, nhưng làm sao có thể cùng hần địch nổi cùng với thần khí của hần, có thể xua tan sát khí trong mạng của nàng, đây cũng là nguyên nhân phúc thần cầu xin hần cứu người.

Kỳ thật cũng không phải không trao đổi bất tự là không thể thành thân, chính là trao đổi bất tự qua tay người mai mối, sẽ đăng báo cấp triều đình, cũng chẳng khác gì là hoàng thượng đồng ý chuyện chung thân của bọn hần, còn có phương pháp càng trực tiếp hơn, đó là da thịt chi thân, nhưng phương pháp này cho dù hần muốn thử, cũng phải được nữ chủ phối hợp.

Từ xưa đến nay, Kỳ Lân chính là tượng trưng cho Thần thú, đừng nói hần là Bạch Kỳ Lân đại nhân khó gặp, chỉ khi có hần bên cạnh, lúc phúc thần mãn nhiệm, Đỗ Phi Hồng có thể một đời yên bình, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu phúc thần mang Đỗ gia bọn họ đến Thành Đô.

“Nhưng là.....” Đỗ Tri Thư còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng bị ánh mắt của Đỗ phu nhân ngăn cản, lại nuốt trở về.

“Nương?” Nương sẽ không phải tin những lời nói vô vị này chứ?

Đỗ Tri Thư không hiểu tâm ý của nương, Đỗ phu nhân tuy rằng đọc đủ loại sách vở, đối với chuyện quái lực loạn thần này vẫn còn nghi vấn, nhưng biết thì biết, ý tưởng trong lòng cũng không chịu khổng chế, mắt thấy nữ nhi thời gian này vết thương lớn, vết thương nhỏ không ngừng, cho dù bà không tin cũng không được rồi, chỉ cần có thể bảo toàn tánh mạng của nữ nhi, bất cứ chuyện gì bà cũng đều nguyện ý thử một lần.

“Cho ngươi.” Đỗ phu nhân từ trong lòng ngực lấy ra bái thiếp màu đỏ cũng sớm đã chuẩn bị tốt, ở trên đó viết ngày sinh tháng đẻ của Đỗ Phi Hồng, “Ta muốn nữ nhi của ta bình an.” Bà cùng trưởng phu không giống nhau, trưởng phu là luyện tiếu nữ nhi mới mười sáu tuổi đã xuất giá, nhưng làm nương như bà lại nhìn thấy được, ánh mắt người nam nhân này khi nhìn nữ nhi, không phải đơn thuần trên cợt, còn có một loại ôn nhu bán thân hần vẫn không phát hiện ra.

“Nương, người thực sự tin những lời nói dối của hần?” Tỷ muội song sinh không dám tin, trằm miệng một lời hỏi.

“Đem nàng giao cho ta.” Sở Bạch Ngọc đem bất tự tiếp nhận trong tay, thận trọng nói ra hứa hẹn, không phải bởi vì phúc thần hần nhờ làm hộ, mà là bởi vì trái tim của hần, bởi vì, nàng chính là vợ của hần.

Đỗ phu nhân chăm chú nhìn vào đôi mắt của hần, thật lâu sau mới mở miệng, “Tất cả..... nhờ ngươi.....”

Ngủ một giấc, Đỗ Phi Hồng mở mắt, liền nhìn đến nóc giường xa lạ, không kịp nháy mắt mấy cái, đầu còn có chút mê man, một tay chống giường, muốn thử đứng lên.

Nàng mới vươn cánh tay mềm nhũn muốn vén chăn lên, cũng cảm giác được một cánh tay mạnh mẽ mà ôn nhu, nhẹ nhàng ôm eo của nàng, thật cẩn thận giúp đỡ nàng nửa ngồi dậy.

“Bạch Ngọc?” Đỗ Phi Hồng thực kinh ngạc nhìn Sở Bạch Ngọc có chút tiều tụy, trên mặt hần luôn luôn sạch sẽ nay đã mọc ra vài cọng râu, trên mắt còn có vết thâm quầng, quần áo cũng dính một ít bụi bám, bộ mặt bình thường tuần nễ không tỳ vết, dáng vẻ ngọc thụ lâm phong quý công tử cũng bị mất.

Nàng không biết là, sau khi Sở Bạch Ngọc đem nàng mang về Sở phủ, nàng ngủ mê suốt ba ngày, buổi tối ngày đầu tiên, hần liền phát hiện không bình thường, bắt luận hần kêu to như thế nào, nàng bất tỉnh, hần sợ tới mức bảo vệ chặt chẽ ở giường trước một tác cũng không rời, thậm chí sai người đem đại phu y thuật tốt nhất Thành Đô buộc đến đây để khám và chữa bệnh, cứ lo lắng đề phòng ba ngày như vậy, nàng rốt cục đã tỉnh!

Nàng tỉnh, nàng tỉnh! Tuy rằng sắc mặt vẫn tái nhợt, nhưng ít nhất ánh mắt đã mở ra! Sở Bạch Ngọc có chút kích động ôm chặt lấy nàng, “Nàng dọa ta sợ chết đi được.” Nữ nhân này! Ba ngày qua, hần cực nhọc cả ngày lẫn đêm canh giữ ở bên giường, chỉ sợ nàng đột nhiên xảy ra chuyện gì.

Tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng cảm giác được thân thể của hần hơi run rẩy, Đỗ Phi Hồng vội vàng dùng tay ôm chặt hần, “Ta ở đây, ta ở đây.....” Lời nói trấn an nhẹ nhàng thốt ra

“Ăn ngon không?” Sở Bạch Ngọc bụng bát sứ cầm thìa, tỉ mỉ từng miếng từng miếng ép nàng ăn.

trên mặt Đỗ Phi Hồng có chút xấu hổ, có chút ngượng ngùng, bởi vì trong phòng cũng không chỉ có hai người bọn họ, Phúc Quế cùng bốn nàng nô tỳ lạ đều đứng ở một bên hầu.

“Mau ăn.” Sở Bạch Ngọc nhẹ giọng thúc giục.

Đôi mắt to đẹp để nhìn đến khuôn mặt đầy vẻ quan tâm của hần, cánh môi xinh xắn khẽ mở, tuy là uống chén thuốc đắng nghét, nhưng đáy lòng chính là ngọt ngào, khoe môi cong lên làm lộ lúm đồng tiền đáng yêu trên má, cười đến ngọt ngào.

Sở Bạch Ngọc cẩn thận che chở, cầm lấy khăn thỉnh thoảng giúp nàng lau đi thuốc vương lại bên môi, dứt nàng uống xong thuốc, lại thật cẩn thận đỡ nàng nằm lại trên giường.

“Đại phu nói, nàng đừng phải đầu, có ứ máu, cho nên mới phải mê man ba ngày, còn sẽ choáng váng nhiều ngày, nên nghỉ ngơi thật tốt.” Vỗ về khuôn mặt non mềm của nàng, đáy mắt của Sở Bạch Ngọc còn có một tia bất an, muốn nàng nghỉ ngơi, sau lại sợ nàng nhắm mắt thì sẽ không tỉnh lại.

“Được,” Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu, chủ động cầm bàn tay bên má lên, quay lại nhìn hần mỉm cười ngọt ngào. Nàng biết hần thực lo lắng cho nàng, lúc nàng bắt đầu tỉnh lại, đáy mắt sâu kín kia có ánh sang chuyển động, chỉ nhìn nàng chăm chú, hần như vậy, làm nàng có chút đau lòng.

Sở Bạch Ngọc lúc này mới có thể hơi an tâm một chút, tiếp theo hần nghiêng đầu vẫy vẫy tay, bốn tỳ nữ dáng vẻ xinh đẹp trong phòng đồng thời đi đến bên giường, Đỗ Phi Hồng có chút tò mò nhìn các nàng, ánh mắt khó hiểu quay lại nhìn Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc hơi thôi lui một chút, cầm tay nhỏ bé của nàng đặt ở mép giường, “Bốn tỳ nữ này an bài bên cạnh nàng, ngày sau mặc kệ đi đâu, đều phải có các nàng đi cùng, còn không mau hướng thiếu phu nhân hành lễ.”

Bốn tỳ nữ xinh đẹp nhẹ nhàng xoay người thi lễ, “Nô tỳ Thanh Trúc, Từ Yến, Sở Văn, Sở Tú ra mắt thiếu phu nhân.” Bốn người từ trái đến phải tự giới thiệu, vừa nói, còn ngạc nhiên nhìn không được vụng trộm đánh giá nữ tử trên giường.

Nhất là Sở Văn cùng Sở Tú, các nàng là người từ nhỏ nhận huấn luyện, gánh vác nhiệm vụ bảo hộ nữ chủ tử tương lai, từ nhỏ đến lớn, các nàng cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đại thiếu gia đối với nữ nhân lại có thể sẽ có vẻ mặt ôn nhu như vậy.

Đừng nói các nàng thực sự bị hù dọa, luôn đi theo bên cạnh Sở Bạch Ngọc là Phúc Quế cũng chưa từng thấy qua. Trong ấn tượng đại thiếu gia tuy rằng tuần tú, nhưng tính tình có thể coi là không tốt lắm, ở bên ngoài tuy rằng một bộ dáng công tử tao nhã, nhưng thực ra là một chủ tử xấu tính, chỉ có hần cùng Sở Lôi biết, đại thiếu gia chán ghét nữ nhân tới gần hần bao nhiêu, nhưng không nghĩ tới đại thiếu gia sẽ có thể đối với một nữ nhân ôn nhu như thế, nếu hần không tận mắt nhìn thấy, đánh chết hần cũng sẽ không tin.

Đỗ Phi Hồng hoảng sợ, “Bốn, bốn hầu gái? Ta cũng không cần một người nào đâu!” Trước kia ở nhà, nàng cũng không có một nha hoàn thân cận, hiện tại một lúc lại đến bốn người, nàng thật sự không cần.

Sở Bạch Ngọc cười cười nắm lấy tay nàng, “Nàng không biết nàng là Họa Tinh chuyển thế sao? Nếu không an bài mấy nha hoàn trông nom nàng, ta làm sao có thể yên tâm được” Bốn người này là hần có ý chọn lựa, Thanh Trúc cùng Từ Yến phản ứng mau lẹ, cũng rất linh hoạt, về phần Sở Văn cùng Sở Tú đều có võ, có đầy đủ năng lực bảo hộ nàng.

Bất mãn mặt nhăn mặt nhăn mũi, “Ta mới không phải Họa Tinh đâu!” Nàng chỉ là bị xui xẻo một chút như vậy, được rồi, nàng thừa nhận là thực xui xẻo.” Nhưng không cần phải nhiều người như vậy chứ.....”

“Đừng tranh cãi với ta” Sở Bạch Ngọc không chấp nhận nàng cự tuyệt.

Thầm tĩnh ngày, nhiệm kỳ của Suy thần cũng sắp hết, thời gian này hần một tác cũng không rời, trông chừng nàng mới được, nhưng vừa vặn lại gặp kỳ thẩm tra vũ khí, rồi trình diễn binh luận cho nhau, một mình Sở Nhạn chắc chắn bận không thờ nổi, nếu hần không hỗ trợ, chỉ sợ Sở Nhạn không bao lâu sẽ đi gặp các thế hệ trước, đến lúc đó chỉ có hần tiếp nhận nhiệm vụ khó khăn này.

Đỗ Phi Hồng khẽ nhếch cái miệng nhỏ “Đúng rồi, tại sao ta lại ở chỗ này?” Cha làm sao có thể đáp ứng cho nàng vào Sở phủ ở?

“Nhạc mẫu đáp ứng” Muốn đem nàng đi, trước tiên phải được đồng ý, hần mới chẳng muốn đi ứng phó nhạc phụ đại nhân tính tình ầu trĩ kia đâu, trực tiếp đem ông giao cho nhạc mẫu là được, ngay từ đầu nhạc phụ còn thờ phỉ phỉ mắng chửi người, nhưng nhạc mẫu mặt đóng băng, trừng mắt, nhạc phụ đại nhân cũng không dám lên tiếng nữa.

“Ha ha, trách không được tại sao cha ta lại đáp ứng.” Nương bề ngoài tuy rằng nhu nhược, nhưng chẳng biết tại sao, cha lại sợ nương.

Nhớ tới bộ dáng kinh ngạc của nhạc phụ, Sở Bạch Ngọc cũng nở nụ cười, ngồi ở bên giường cùng nàng nói chuyện phiếm, khi nàng mệt mỏi dụi mắt thì hắn sẽ xoa bóp tay nàng, giúp nàng thanh tỉnh, sợ nàng vừa nhắm mắt sẽ không lại tỉnh lại.

Đỗ Phi Hồng tuy rằng mệt chết đi, cũng biết hắn cố ý khiến nàng bảo trì thanh tỉnh, nghĩ đến nguyên nhân hắn phải làm như vậy, lòng nàng mềm nhũn, cố gắng mở mí mắt cùng hắn nói chuyện.

“Bạch Ngọc, ngươi muốn đi nghỉ ngơi một chút hay không?” Đáy mắt hắn đầy vẻ mệt mỏi, cũng không suy chuyển, vẫn là kiên trì canh giữ ở bên cạnh nàng, khiến tâm nàng thật đau.

“Ta không phiền lụy, ta nghĩ ở cùng nàng.” Hắn đây là trộn mắt nói dối a.

Đỗ Phi Hồng khẽ thở dài, mới vừa nghe đến hắn nói nàng ngủ ba ngày, không phải hắn cũng trông nàng ba ngày chứ? Tiếp tục như vậy sao được? Suy nghĩ lòng vòng sau đó lại thở dài thật sâu, dùng khí lực còn lại cô gắng xê dịch hướng bên trong giường.

Sở Bạch Ngọc không hiểu vì sao nàng làm như vậy, “Sao?”

“Các người đều đi ra ngoài trước.” Nàng vẫy vẫy tay để cho bốn tỳ nữ lui xuống trước.

Bốn tỳ nữ cùng Phúc Quế đồng thời ngược mắt nhìn về phía Sở Bạch Ngọc, khi hắn nhẹ gật đầu sau đó mới dám rời đi.

Đợi cho mọi người đi rồi, Đỗ Phi Hồng mới nhẹ giơ một tay lên, vỗ vỗ chỗ trống trên giường ngủ, “Bạch Ngọc, vậy ngươi ngủ cùng ta đi.” Nàng tuy rằng ngượng ngùng, nhưng nghĩ lại vô cùng kiên định.

Nếu hắn muốn ở cùng nàng, vậy thì ở cùng đi, dù sao, dù sao đầu hủ của nàng bị ăn cũng không ít, huống chi..... hắn là vị hôn phu của nàng rồi, hai người cùng giường chung gối, vậy cũng không sao đi.....

Sở Bạch Ngọc sững sờ, không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, mày nhăn lại cuối cùng tahr lỏng, lập tức một chút ý cười bốn cợt nàng quen thuộc hiện lên “Ngươi khẩn cấp muốn cùng ta chung giường chung gối như vậy sao?” Nàng lo lắng hắn như vậy, làm cho hắn cực kỳ sung sướng.

đã biết hắn sẽ nói như vậy! Đỗ Phi Hồng trộn mắt liếc hắn một cái, “Ngươi đừng nói lung tung, kêu ngươi đi nghỉ ngơi ngươi lại không chịu, thực ra ngươi cũng muốn ngủ rồi, biện pháp tốt nhất chính là chúng ta cùng nhau nghỉ ngơi thôi!” Cái này càng giải thích càng tối, hai gò má của nàng cũng càng ngày càng nóng.

Sở Bạch Ngọc tươi cười rạng rỡ, cuối cùng cũng thấy nha đầu kia có chút sức sống rồi, tảng đá lớn vẫn đặt ở ngực bấy giờ đã có thể thả lỏng một chút, “Ta biết, nếu nương tử phản phở, vì phu cũng chỉ biết vâng theo ý chỉ của nàng”

Lại trêu nàng! Đỗ Phi Hồng vừa xấu hổ vừa buồn cười, thấy bộ dáng đắc ý kia, trong lòng nổi lên một ý niệm bướng bỉnh trong đầu, dùng sức lôi kéo tay hắn, chủ động kéo hắn lên giường.”Vậy còn không nhanh lên trên giường cho ta, ta muốn nghỉ ngơi, hầu hạ nhanh lên.” Ra vẻ cao ngạo hất cằm lên, liếc xéo biểu tình của hắn có chút giật mình, nhìn không được buột miệng cười.

Nàng cười đến vui vẻ, Sở Bạch Ngọc cũng vui vẻ phối hợp với nàng, mày xoay lên giả trang ra một bộ dáng then thùng, “Tuân mệnh, nương tử đại nhân!” Bò lên giường, nằm bên cạnh nàng, xoa bàn tay mảnh khảnh của nàng ở trên lưng gãi ngứa.

Đỗ Phi Hồng né tránh đi, tiếng cười như chuông bạc, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng phát sáng, bên môi lại cười như đóa hoa mới nở, Sở Bạch Ngọc nhìn thấy tâm động vạn phần, nhất thời kim lòng không đậu, cúi đầu hôn lên môi của nàng, thật sâu cùng nàng môi lưỡi trêu đùa nhau, nếm đến vị thuốc nhân nhật trong miệng nàng, đáy mắt đen nhánh lóe lên không đành lòng, thương yêu hôn nhẹ nàng, nàng mặt của nàng lên, từ bên môi chạm rai hôn lên mũi của nàng, mắt của nàng, lông mày của nàng, rồi sau đó dừng ở khăn vải còn quần gần miệng vết thương của nàng.

“Có đau hay không?” thật sự hi vọng vết thương này là rơi vào trên người hắn, cũng không biết tại sao thấy vết thương trên người nàng làm hắn đau lòng như vậy.

Đỗ Phi Hồng cả người dựa vào trong lồng ngực vừa ấm lại thoải mái của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ sát vào lồng ngực của hắn, “không đau.” hắn cũng đã thay nàng chịu đau, nàng làm sao còn có thể đau?

Đôi mắt thật sâu của Sở Bạch Ngọc ngó nhìn nàng, nàng nở nụ cười ngọt ngào để hắn an tâm, còn chủ động hôn lên của hắn, kết quả bị mấy sợi râu nhỏ mới xuất hiện của hắn đâm vào ngứa ngáy, ở trong lồng ngực của hắn cười duyên.

hắn cũng bị cử chỉ buồn cười của nàng làm cho tức cười, ôm nàng, an lòng, mệt mỏi cũng tăng lên theo, mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, bất tri bất giác, hai người cứ như vậy ngủ thiếp đi.

Trong lúc ngủ mơ, trên mặt hai người cũng vẫn còn ý cười, dường như gặp một mộng đẹp gì đó, làm cho người ta nhìn nhìn không được cũng sẽ cười trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

một ngày có mười hai canh giờ, trừ thời gian đi ngủ, chia đều thời gian cho một hoạt động ước chừng tám canh giờ, mà tám canh giờ đó, bị người ta nhắm mắt theo đuôi, cảm nhận không dễ chịu chút nào.

Đỗ Phi Hồng hiện tại thật sự lĩnh hội sâu sắc, nàng đột nhiên rất bội phục công chúa cùng nương nương trong hoàng cung, suốt ngày bị người đi theo, nhưng vẫn không tức giận a? Ít nhất nàng hiện tại cũng có loại xúc động này.

Từ ngày đó sau khi tỉnh lại, phía sau nàng liền có bốn viên kẹo dính luôn đi theo, dù làm sao đều dứt không xong, bốn viên kẹo dính này, từ đầu hoàn toàn không nghe chỉ huy của nàng, chỉ nhận mệnh lệnh chấp hành của Sở Bạch Ngọc, một thoáng không rời mắt trông chừng nàng.

Nàng từng hướng Sở Bạch Ngọc kháng nghị, nhưng hẳn hoàn toàn không để ý tới nàng, mặc kệ nàng nói như thế nào, làm nũng tức giận cũng không đáp ứng, bốn nô tỳ này vẫn gắt gao dán bên cạnh nàng, hơn nữa thương thế của nàng đã tốt lắm rồi, hẳn vẫn không để nàng quay về Đỗ gia, thậm chí ngay cả nương cũng bảo nàng phải ngoan ngoan ở trong Sở phủ đừng có chạy lung tung.

Chuyện gì nàng cũng không thể làm, chỉ có thể rảnh rỗi không có việc gì chơi với ngón tay, mỗi ngày ăn no rồi ngủ, ngủ đủ rồi ăn, giống như cuộc sống của chú heo con, vì không để cho mình nhàm chán, đành phải lại đem kim thêu lên bắt đầu may may vá vá.

Sở gia cái gì cũng không thiếu, tất nhiên vải dệt đều có cả một kho hàng đầy, Đỗ Phi Hồng chọn lấy đồng vải dệt tốt nhất, kích động mạng về trong phòng định làm một kiện xiêm y, đang lúc nàng còn thật sự vui đầu về lấy phác họa trên bản thêu, Thanh Trúc cười bụng chén trà thảo dược tiến vào.

Người thấy mùi nhân sâm, Đỗ Phi Hồng vội vàng bịt mũi, “Thương thế của ta đã tốt lắm, không cần lại uống những thứ này” Thuốc bổ, trà thảo dược này mỗi ngày uống, mỗi ngày ăn, nàng người thấy hương vị đã sợ.

“không được, thiếu phu nhân, đại thiếu gia phân phó ngài nhất định phải uống hết a!” Thanh Trúc bụng bát sứ đi đến bên cạnh nàng.

Đỗ Phi Hồng càng nghe thấy càng muốn ói, dùng sức che miệng, bỏ bút xuống, liều mạng lắc đầu, lần này nàng tuyệt không thỏa hiệp! Tuyệt, đối, không, Uống!

Thanh Trúc cũng không nói gì, chỉ đứng cầm bát, đôi mắt đẹp liếc nhìn chủ tử một cái, sau đó cúi đầu, đáy mắt bị nhuộm ỳ khuất, vốn dĩ mặt mày tươi tắn giờ đều xụi xuống, còn cần nhẹ môi dưới.

Đỗ Phi Hồng vốn là mềm lòng, vừa nhìn thấy nàng bày ra bộ dạng này, tâm không cam lòng đành thả tay xuống, “Được rồi, ta uống, người càng lúc càng giống tên xấu quỷ kia”

Thanh Trúc buồn cười, đem trà thảo dược đưa cho nàng, thiếu phu nhân tương lai thật là cực kỳ thú vị, trách không được đại thiếu gia đã lớn còn thích trêu đùa nàng, nhìn khuôn mặt nàng tức giận đỏ bừng, ngay cả bọn họ cũng cảm thấy đùa thật vui, trong phủ từ cao đến thấp đều thực cao hứng có một chủ tử đơn thuần đáng yêu tốt như vậy.

Đỗ Phi Hồng mím miệng, xiết chặt mũi, một hơi đem chén trà nhanh chóng nuốt vào bụng, hương vị kia khiến nàng nhin không được thè lưỡi, “không được, ta phải nói với hẳn rõ ràng, tiếp tục uống nữa, ta có cảm giác mình sắp biến thành củ nhân sâm rồi, sau này lại phải đổi tên gọi là Đỗ Nhân Sâm”

Tỳ nữ khác trong phòng nghe nàng vừa nói như thế, cũng nhin không được bật cười, Đỗ Phi Hồng nhăn mặt nhăn mũi, hừ một tiếng, nàng là nói thực, các nàng còn tưởng là nói đùa sao.

“Thiếu phu nhân là muốn may xiêm y sao?” Thanh Trúc hỏi.

“Ừm.” Lại cầm bút, Đỗ Phi Hồng cười híp mắt gật gật đầu. “Thời tiết lạnh, ta muốn làm bộ y phục cho Bạch Ngọc.”

Tay nhỏ bé nhẹ đảo, đường cong phác thảo trên giấy thô dần dần thành hình bức tranh, nhiều hoa mai nhỏ nở rộ, cành mai đón gió nở rộ trên giấy, không chỉ có cành hoa, cũng có một vài đoá hoa đón gió bay xuống rơi trên mặt đất, bức tranh trên giấy cũng chỉ có một cây mai này, đáng vẻ ngạo nghễ lạnh thấu xương, nhưng bởi vì hoa mai nở rộ mà mềm mại hơn vài phần.

Thanh Trúc cùng Từ Yến vừa thấy, nhin không được lên tiếng kinh hô, các nàng chưa từng dự đoán được chủ tử thoát nhìn ngây thơ, lại có thể họa được bức tranh tinh xảo như vậy.

“Thiếu phu nhân, người vẽ hoa mai đẹp quá.....” Thanh Trúc nhìn xem đến choáng váng.

“không có, kỳ thật ta vốn muốn vẽ một rừng trúc” Cái miệng nhỏ nhắn của Đỗ Phi Hồng chu lên, thổi nhẹ bức tranh giấy nét mực chưa khô, “Nhưng là ta nghĩ như thế nào, đại thiếu gia nhà người cũng không giống một quân tử, ngạo khí của hoa mai có vẻ giống hẳn hơn.” Nghe qua là đang oán giận, nhưng đôi mắt trong suốt, lại tràn đầy tình ý.

“Thiếu phu nhân đối với đại thiếu gia thật sự là tình cảm thâm thiết.” Thanh Trúc vô cùng hâm mộ.

Sắc mặt Đỗ Phi Hồng trở nên đỏ ửng, “hắn cũng thương ta a” Nàng là thích Sở Bạch Ngọc, tuy rằng hắn luôn trêu chọc nàng, khiến nàng vừa xấu hổ, nhưng là, khi nàng bị bệnh, hắn liền lo lắng, Nàng bị thương, hắn so với nàng còn đau hơn, không biết bắt đầu từ lúc nào, trong lòng của nàng luôn nhớ mong hắn, ngọt ngào, mềm đến không tự chủ được muốn ở bên cạnh hắn, đương nhiên là thích, hơn nữa còn là so với thích còn là càng ưa thích.

Thanh Trúc cùng Từ Yên liếc mắt nhìn nhau, miệng đồng thời nở nụ cười, cảm tình các chủ tử thật tốt, các nàng đương nhiên thật cao hứng, Thanh Trúc trong lòng đột nhiên toát ra một ý tưởng, không chút nghĩ ngợi mở miệng liền hỏi: “Vậy thiếu phu nhân cảm thấy đại thiếu gia thích người không?”

Lời vừa ra khỏi miệng, Từ Yên lập tức lời kéo vạt áo của nàng, Thanh Trúc vội vàng che miệng lại, có chút bất an cúi đầu.

Sở Văn cùng Sở Tú vẫn canh giữ ở bên cửa phòng cũng nhìn không được nhường mấy lên, không vui trừng mắt nhìn Thanh Trúc.

không khí đột nhiên trở nên trầm mặc, Đỗ Phi Hồng cúi đầu đem nét bút vẽ lên đoá hoa mai cuối cùng, xong một bức tranh, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy vẻ sợ hãi trên mặt Thanh Trúc cùng Sở Văn, ánh mắt Sở Tú không được tự nhiên, có chút không hiểu chớp mắt mấy cái.

“Thanh Trúc lắm mồm, thiếu phu nhân ngài đừng để ý” Từ Yên vội vàng mở miệng nói chuyện. Nàng cùng Thanh Trúc vốn chính là bạn tốt, nàng làm sao cũng không còn nghĩ đến Thanh Trúc luôn luôn thông minh, lại có thể sẽ nói ra lời nói không dùng đầu óc như thế.

Đỗ Phi Hồng ngọt ngào mỉm cười, mắt to tròn tròn không có nửa điểm tức giận, ngược lại có một tia buồn bực, “Bạch Ngọc đương nhiên yêu thích ta, nếu không hắn làm sao có thể quan tâm ta như thế.” Nàng nói ra thập phần kiên định, đáng vẻ thân nhiên.

Nhưng Đỗ Phi Hồng nhìn thấy, đương nhiên cho là chỉ có người trong lòng mới có thể làm ra động tác vô cùng thân thiết đối với đối phương như vậy, nàng cũng bởi vì thích hắn, mới có thể mặc hắn ôm ấp áp áp, hắn đương nhiên cũng thích chính mình, mới có thể hôn nàng, yêu thương nàng, không phải sao?

Vốn dĩ lo lắng thiếu phu nhân thương tổn, Thanh Trúc cùng Từ Yên vừa nghe, phản ứng sững sờ một chút, nhìn đôi mắt nàng trong suốt lại ôn nhu, thuận theo gật đầu “Thiếu phu nhân nói rất đúng”

”Oa nhi của ta, nói được như vậy thật sự là quá tốt!” Đột nhiên, một tiếng nói quen thuộc hữu lực từ cửa truyền đến.

Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy Sở Bạch Ngọc vẻ mặt tươi cười đi tới, không chút nghĩ ngợi liền từ sau bàn đi vòng ra, chạy vội đến bên hắn.

Sở Bạch Ngọc mở rộng vòng tay, vốn tưởng rằng nàng khẩn cấp muốn nhào vào trong ngực của hắn, đã chuẩn bị tốt muốn nàng ôm vào lòng, không ngờ nàng chỉ chạy nhanh đến, che cái miệng của hắn.

“Người không cần gọi ta như vậy!” Tại sao lại đem tên gọi thân mật cứ nói ra như vậy? Đỗ Phi Hồng vội vàng nhìn về phía đám người Thanh Trúc, chỉ thấy các nàng che miệng cúi đầu, ra dáng muốn cười lại không dám cười, nàng càng xấu hổ hơn.

Vốn dĩ Sở Bạch Ngọc cao hứng phần chần chờ ôm ấp mỹ nhân, khoe miệng nhếch lên, sắc mặt nhanh chóng trầm xuống, tức giận bỏ tay nàng xuống, đem nàng ôm thật chặt, “Nàng thật là, thật là con trâu ngốc nghếch không hiểu tâm tình của ta!” Lời nói thâm tình vừa rồi kia làm cho hắn cao hứng vẫn chưa tới một khắc, lập tức lại gọi cho hắn một chậu nước lạnh, thật sự là sẽ bị nàng làm cho tức chết!

Đỗ Phi Hồng mất hứng bĩu môi, “Ta là con trâu ngốc, vậy là người con heo ngốc!”

Sở Bạch Ngọc vừa tức vừa buồn cười, luyến tiếc đánh nàng, đành phải néo khuôn mặt non mềm của nàng, thực bất bình, “Con trâu ngốc, con trâu ngốc!” Ông công hắn cũng bởi vì những lời mới vừa rồi của nàng mà cảm thấy cao hứng.

Đỗ Phi Hồng cũng không cam chịu yếu thế, vươn tay nắm mặt của hắn, bắt chước hắn vuốt ve, “Người mới là con heo, con heo!” Bạch Ngọc xấu xa, thân thể nàng mới tốt một chút, hắn liền không nhịn được lại muốn khi dễ nàng!

Hai người giống như đứa nhỏ nắm lấy nhau, Đỗ Phi Hồng ngón trỏ đẩy chóp mũi của hắn, đem cái mũi của hắn biến thành bộ dáng heo, bản thân cũng vui vẻ cười đến ngã trái ngã phải, hắn ôm chặt nàng, sủng nịch mặc nàng chơi đùa.

“Tỷ tỷ.” Song bào thai của Đỗ gia không dám tin nhìn nam nhân trong phòng cùng đại tỷ chơi đùa.

Các nàng cố ý tới thăm đại tỷ, trên đường vừa vặn gặp phải Sở Bạch Ngọc, liền đi theo hắn đi vào tiểu lâu chỗ ở của tỷ tỷ, ở cửa chợt nghe đến lời nói của tỷ tỷ cùng tỷ nữ, còn không kịp có phản ứng gì, liền nhìn thấy Sở Bạch Ngọc cao hứng xông vào cùng tỷ tỷ đùa tiếp, hoàn toàn, ngay từ đầu, đã quên mất đằng sau còn có người a!

Đỗ Phi Hồng thế này mới phát hiện phía sau Sở Bạch Ngọc còn có nhiều người đi theo, lập tức ngưng ngừng ở trong lòng của hắn thối lui, “Tri Thu, Tri Họa, các muội đã tới a!” Có chút trách móc trừng mắt liếc nhìn Sở Bạch Ngọc một cái, đều là hắn trêu đùa mãi, hại nàng không phát hiện phía sau còn có người..... A! Bộ dáng vừa rồi của nàng không phải đều bị người nhìn thấy? Quá mất mặt a!

Sở Bạch Ngọc cho nàng một cái nhìn xem thường, cười khểnh nắm cả eo của nàng, “Từ Yên đáng trả” Xoay người, giúp đỡ nàng ngồi lên trên ghế, vươn tay揩 lau đi mồ hôi của nàng “Đừng chơi nhiều quá sẽ mệt mỏi, đầu có còn choáng váng không?”

“không, đại phu nói ta đã khỏe rồi, người đừng lo lắng nữa!” hần mỗi ngày đều hỏi, hần hỏi mãi hần không phiền, nàng nghe mãi cũng bắt đầu thấy phiền, mấy ngày này, nàng mới biết được hần lẩm lòi bao nhiêu.

Sở Bạch Ngọc xoa bóp tay nàng. Tiểu tử không lương tâm kia, nếu không để ý nàng, hần mới lười hỏi a!

Đỗ Tri Thư cùng Đỗ Tri Họa hai tỷ muội liếc mắt nhìn nhau, đối với nam nữ kia chỉ lo mất đi mây lại, từ đầu không làm tròn trách nhiệm của chủ nhân, bản thân các nàng sờ sờ mũi tự chọn vị trí ngồi xuống.

thật vất vả chờ hai người ngọt ngào qua xong, Đỗ Tri Thư mới mở miệng, “Tỷ tỷ, khí sắc của tỷ thoát nhìn tốt hơn nhiều.” Nàng vẫn lo lắng tỷ tỷ tiến vào loại nhà giàu như Sở gia này sẽ chịu ủy khuất, nhưng Sở Bạch Ngọc tựa hồ cũng rất yêu thương tỷ tỷ, xem ra nàng hoàn toàn không cần lo lắng.

“Ừm, ta không sao.” Đôi môi đỏ mọng của Đỗ Phi Hồng bất giác cong nhẹ, trên khuôn mặt khéo léo tràn đầy ánh sáng hạnh phúc.

Từ sau khi vào ở Sở phủ, cũng không biết vì sao, tựa như suy vận thời gian trước quán quít lấy nàng đột nhiên đều biến mất, không hề cần chú ý mỗi một sự kiện quanh mình, cũng không cần để ý mỗi một bước chân, nàng cũng không cần lo lắng sẽ lại bị thương khiến cho người nhà thương tâm khổ sở.

Sở Bạch Ngọc thấy nàng cười đến vui vẻ, đôi môi mông cũng không tự giác lộ ra ý cười, nghe nàng nói chuyện phiếm cùng hai tỷ muội Đỗ gia, ánh mắt từ đầu đến cuối vẫn luôn dừng ở trên người nàng, đúng là chỉ nhìn mình nàng.

Đỗ Tri Họa lẳng lẳng ở một bên nghe đại tỷ cùng nhị tỷ nói chuyện phiếm, thuận tiện len lén đánh giá bọn họ, ánh mắt Sở Bạch Ngọc nhìn đại tỷ, là ôn nhu như vậy, chuyên chú như vậy, khiến nàng bất tri bất giác mặt cũng đỏ theo, mà đại tỷ dựa vào trong ngực của hần tự nhiên như vậy, tình cảnh hai người gần bó, khiến cho nàng có một loại cảm giác, như bọn họ vốn nên ở cùng một chỗ, cảm giác này thật tốt.

Bên kia ——

đang lúc Sở Bạch Ngọc cùng vị hôn thê cao hứng ở Linh Lung tiểu lâu nói chuyện phiếm bình luận trà, Sở gia cũng có hai vị khách không mời mà đến, ít nhất đối với Sở Nhạn mà nói, trong cảm nhận của hần không phải khách nhân.

“Võ Tướng quân, không biết chuyện gì để cho ngài đại giá quang lâm?” Sở Nhạn cười yếu ớt, tuy là chủ nhà, nhưng đem vị trí chủ tọa tặng cho Võ Huệ Ân, tự mình chủ động ngồi bên cạnh ghế dành cho khách quý.

Đáy mắt Sở Nhạn hiện lên một chút hào quang, nửa tròn mắt, không để lại dấu vết nhìn quét qua Võ Thu Đồng ngồi ở đối diện hần. Mang theo nữ nhi tới cửa, rốt cuộc là có tâm tư gì đây?

Võ Huệ Ân yêu thương nhìn nữ nhi, “Thu Đồng nói có hứng thú với đức vũ khí, bản tướng quân định đợi một lát mạng con bé đến nơi đức vũ khí mở rộng tầm nhìn, Sở Lục thiếu gia không để ý chứ?”

nói xong, hần nhin không được thắm than trong lòng, mấy ngày nay, Thu Đồng vẫn âm ỹ muốn hần nhanh chóng tìm cách chia rẽ Sở Bạch Ngọc cùng Đỗ Phi Hồng, nhưng trong thành đều đồn đãi, hai nhà lại chính thức đính thân, hần muốn sao cũng khó làm, hôm nay thật sự không lay chuyển được con giận của nữ nhi, mới có thể mang nàng đi một chuyến đến Sở phủ.

Mấy lần kỳ thăm tra vũ khí cũng đến, làm cho hần có lý do mang theo nữ nhi đến đây, Sở gia không thể này đắc tội, nữ nhi lại không thể không yêu thương, hần thật sự là khổ tâm, hơn nữa Hoàng hậu nương nương đồng thời cũng hạ mật lệnh, muốn hần nghĩ biện pháp có được bản binh khí đồ gia truyền của Sở gia.

Cái gọi là kiểm tra vũ khí, chính là mỗi năm kiểm tra vũ khí một lần do thương nhân nộp lên trên xét duyệt, chia làm sơ thẩm, phúc thẩm, tổng thẩm. Sơ thẩm là ở các nơi cử hành, sau đó binh tướng chương quân Đô Đốc tướng quân đưa tới Trường An thứ thẩm, cuối cùng để lại cho Binh bộ tổng thẩm.

Mà Thành Đô Tứ Xuyên là một phần của Ích Châu, quản lý phủ Thành Đô, vùng ngoại thành của Thành Đô cũng có binh doanh Kiếm Nam đóng ở đó, mà sơ thẩm chính là do Kiếm Nam Đô Đốc tướng quân Võ Huệ Ân phụ trách.

“thì ra là thế, không nghĩ tới Võ tiểu thư cũng có loại hứng thú này.” Sở Nhạn cười hỏi.

Võ Thu Đồng đến có chuẩn bị, đối với câu hỏi của hần cũng không tức giận, như cũ duy trì nụ cười ôn nhu uyển chuyển hàm xúc, “Sở lục thiếu gia chê cười, ai chẳng biết Sở gia binh khí nổi tiếng hậu thế, Thu Đồng cũng là tò mò, muốn đến xem một lần”

Nàng giả vờ vô tình liếc mắt nhìn bốn phía một cái, “Tại sao lại không thấy Sở đại thiếu gia đâu? Hay là hần đang ở phường đức vũ khí thành Bắc?”

Giấu bàn tay nắm chặt thành quyền ở trong tay áo. Từ lúc đến Sở phủ, nàng cũng đã nghe ngóng, vốn dĩ ở cửa hàng Sở gia, Sở Bạch Ngọc buổi trưa đã trở về phủ rồi, hiện tại bọn họ ngồi ở đại sảnh một lúc lâu, lại còn không thấy bóng dáng hần?

Nhất định là đang ở cùng con xấu nữ kia, đáng giận!

Sở Nhạn khẽ cau mày, nghiêng đầu hướng hạ nhân bên cạnh là Phúc Liễu phân phó “đi mời đại thiếu gia đến đây.” Rất có thâm ý vớt cho nàng một cái liếc mắt, tiếp theo lại làm như vô tình thân nhiên giải thích, cũng không biết đang nói cho ai nghe, “À, chuyện ở Chú Kiếm Phường luôn luôn do ta chương quản, Đường ca đa phần là đến cửa hàng trông nom, hiện nay đang ở bên trong phủ cùng tẩu tử tương lai uống trà”

Hạ nhân thân cận ở bên cạnh Sở Nhạn đã lâu là Phúc Liễu hiểu biết nhẹ vuốt cằm “Vâng!” sau khi cung kính hành lễ với chủ tử và hai cha con Võ Tước quân, liền rời đi rất nhanh.

Võ Thu Đồng cho dù trong lòng đã lửa giận ngập trời, trên mặt vẫn là tươi cười, “thì ra là thế.”

“Nghe nói chuyện tốt của Sở đại thiếu gia sắp đến gần, phải không?” Võ Huệ Ân nâng chung trà lên, giống như vô tâm hỏi.

Đến rồi! Sở Nhạn lộ ra vẻ mặt cao hứng “Đúng vậy a, đường ca đã tìm được thiếu nữ xinh đẹp, đợi sau khi Đại bá phụ và Đại bá mẫu hỏi phủ, chọn lấy ngày tốt là có thể kết làm liền cành” Nghe đồn Võ Huệ Ân thập phần yêu thương nữ nhi, hiện tại có thể xác nhận, một gã võ tướng vì nữ nhi, lại có thể cũng bắt đầu theo chân gian thương bọn họ định diễn trò.

“Nghe nói vị hôn thê của Sở đại thiếu gia chẳng qua chỉ là nữ nhi của một phu tử?” Võ Thu Đồng cũng nhin không được nữa bắt đầu châm chọc.

Võ Huệ Ân nghiêng người liếc mắt nhìn nàng một cái, trong ánh mắt có chứa lời cảnh cáo không tiếng động.

“Đúng là như thế, chỉ là thiên kim của hiệu trưởng thư viện mà thôi, nhưng đường ca rất yêu thích vị đường tẩu này, gia thế bối cảnh đều không nằm trong phạm vi lo lắng hạn chế” Sở Nhạn mặt lạnh nhìn bọn họ cha và con gái nháy mắt với nhau, thái độ vẫn luôn giữ bình tĩnh.

“Hình như, việc hôn nhân này xem như chỉ là hai người trẻ tuổi lên hứa hẹn với nhau phải không?” Võ Huệ Ân nghĩ rằng, có lẽ chờ vợ chồng Sở Hòa Kỳ trở về, sự tình sẽ có thể cứu vãn.

“Cũng không thể xem là như thế, ngay từ đầu đúng là Đường ca cùng Đường tẩu tự đặt chung thân, nhưng Đường ca thỉnh Thái Thú đại nhân tới cửa cầu hôn thay thì dĩ nhiên cũng đã thông tri cho Đại bá phụ, Đại bá mẫu, cho nên xem như trưởng bối hai nhà đều đã đồng ý việc hôn nhân này”

Đại bá mẫu chỉ có mình đường ca là một đứa con trai, sớm mong hần mau mau thành thân, nay đường ca còn tự mình chọn một cô nương, Đại bá mẫu hận không thể mọc cánh trên lưng, nhanh chút bay trở về làm chủ hôn a!

Võ Huệ Ân mặt ngoài gật đầu cười, nhưng trong lòng lại âm thầm trách cứ tên Thái Thú Ích Châu nhiều chuyện, nếu không phải hần tới cửa nói chuyện làm mai, việc hôn sự này cũng sẽ không nhanh như vậy đã định.

“Như vậy có thể xem là môn đăng hộ đối được sao? Ta nghĩ đến với thân phận của Sở đại thiếu gia, tựa hồ có thể tìm được người tốt hơn” Võ Thu Đồng cười cười nói.

Vấn đề này Sở Nhạn còn không kịp trả lời, thanh âm của Sở Bạch Ngọc liền từ phía sau vang lên trước một bước——

“Sở gia ta cũng không phải vương công quý tộc gì, nói trắng ra ra không phải chỉ là một thương nhân sao? Sĩ, nông, công, thương, người có học thức dẫn đầu, thương nhân đứng hàng cuối hết, nên hần là Sở Bạch Ngọc ta mới không xứng với nàng.” Xa xa chợt nghe đến bà tám này đang nói xấu Hồng nhi, nàng rút cuộc muốn đến làm loạn bao nhiêu lần mới bằng lòng bỏ qua!

Vừa nghe đến thanh âm của hần, trong lòng Võ Thu Đồng vui vẻ, vội vàng quay đầu nhìn về phía mới phát ra âm thanh, làm sao biết khi vừa nhìn thấy, sắc mặt vui mừng trên mặt nàng ta nháy mắt toàn bộ tan biến, ngược lại bị nhiễm sâu hàn ý, theo bản năng khẽ cắn môi dưới, oán hận nhìn một đám người đi tới.

Sở Bạch Ngọc vô cùng thân thiết nắm tay một cô nương, cô gái bộ dạng mặc dù không đẹp, nhưng khuôn mặt xinh xắn, đôi mắt to tỏa sáng lấp lánh, mặc trên người một bộ y phục màu hồng nhạt, đầu mang bộ trâm ngọc tinh xảo, nổi bật lên cả người nàng xinh đẹp như hoa, làn da không tỳ vết trắng như tuyết.

Đầu ngón tay dùng sức cắm vào lòng bàn tay non mềm, Võ Thu Đồng yên lặng nhìn đôi thân ảnh gần gũi kia, đáy mắt dâng lên cỗ ghen tỵ nồng đậm, trên người Đỗ Phi Hồng gấm vóc tơ lụa sang quý, bộ trâm vàng này nên thuộc về nàng ta! Giương mắt nhìn người đang tới gần mình, nàng hận không thể xé nát nụ cười hạnh phúc kia trên mặt hần! (QH: Thêm con mẹ tham tiền)

Lúc Đỗ Phi Hồng trong nháy mắt đi đến bên người cái nàng kia, tay Võ Thu Đồng nhanh chóng rút vào trong tay áo, mặt hạnh híp lại, nàng ta nhìn thấy khối ngọc bội kia, cứ đeo trên cổ mảnh khánh của Đỗ Phi Hồng như thế, khối Bạch Ngọc không tỳ vết kia, ngọc kia đại biểu cho địa vị thiếu phu nhân Sở gia, vẫn nên là của nàng mới đúng!

Sở Bạch Ngọc ánh mắt nhẹ liếc qua Võ Thu Đồng một cái, rồi sau đó lại nhìn tới trên người Đỗ Phi Hồng, nhẹ nhàng tao nhã đi qua nàng, ngay cả liếc mắt nhìn nàng một cái đều không có.

“Bạch Ngọc xin chào tướng quân đại nhân.” Sở Bạch Ngọc đối với Võ Huệ Ân đang ngồi trên ghế chủ vị thi lễ, nghiêng đầu lời kéo tay Đỗ Phi Hồng, “Hồng nhi, vị này là Kiểm Nam Võ Tước quân, nàng nhanh thi lễ với tướng quân đại nhân.”

Đỗ Phi Hồng mềm nhẹ đối với người đang ngồi trên chủ vị phúc thân hành lễ, “Dân nữ Đỗ Phi Hồng, ra mắt tướng quân đại nhân.” Tò mò vụng trộm đánh giá nam tử trung niên trước mắt này, hần thoạt nhìn khôi ngô nghiêm túc, rất uy nghiêm.

Võ Huệ Ân gật gật đầu, “Tốt tốt, nhìn qua là một cô nương nhu thuận, khí chất xuất chúng, thật không hổ là thiên kim của thư hương thế gia.” Miệng nói thực là khen ngợi, trong lòng lại vô cùng khinh thường, một cô nương bình thường như vậy, làm sao có thể so với nữ nhi đây?

Sở Bạch Ngọc hiểu được hần nói chính là hình thức, khẽ cười một tiếng, nắm tay Đỗ Phi Hồng đi tới bên cạnh Sở Nhạn ngồi xuống.

Võ Thu Đồng cố nén giận, duy trì ngạo khí thiên kim cung gia, chủ động thân thiết lấy lòng. “Nhiều ngày không gặp, Sở đại thiếu gia vẫn an khang? Thu Đồng nghe nói trước đó vài ngày Đỗ cô nương hình như bị thương, hiện tại đã tốt hơn chưa?”

“Nàng là nữ nhi của tướng quân đại nhân, tiểu thư Võ Thu Đồng.” Sở Bạch Ngọc thấp giọng bên tai nói ở Đỗ Phi Hồng.

Đỗ Phi Hồng hoàn toàn, đã quên nàng ta chính là nữ nhân lần trước đánh nàng một cái tát, chỉ cảm thấy nàng có khí chất tốt, bộ dạng lại xinh đẹp, tầm mắt chậm rãi chuyển qua trước ngực đầy đặn của Võ Thu Đồng, lại nhìn không được cúi đầu nhìn xem chính mình, đột nhiên suy nghĩ mình so với người, có loại cảm giác xấu hổ chết được.....

“đã không có việc gì rồi, đa tạ tiểu thư quan tâm.” Ai, chân của nàng ta thoát nhìn cũng dài nha..... yêu thích và ngưỡng mộ nhìn chằm chằm dáng người đầy đặn thon dài của Võ Thu Đồng, Đỗ Phi Hồng nhìn không được trong lòng vì chính mình rơi nước mắt đồng tình.

Sở Bạch Ngọc vẫn chú ý phản ứng của Đỗ Phi Hồng, đôi mắt đen mờ hồ mỉm cười, này nha, biểu tình hâm mộ cũng quá rõ ràng đi, thật sự là thú vị, nhìn không được vụng trộm nhéo tay nàng, đang hối tiếc, buồn bã cho bản thân Đỗ Phi Hồng không hiểu ngược mắt nhìn về phía hắn, “Hà?”

Cười vuốt nhẹ tay nàng, “Nhuỵ nàng vậy là được rồi.” hắn yêu bộ dạng này của nàng, nho nhỏ, ôm vào trong ngực vừa vặn, mỗi lần bị hắn khi dễ, cũng chỉ mở to mắt, thờ phỉ phỉ trừng mắt nhìn hắn, một bộ đáng nhát gan giận mà không dám nói gì, hắn chính là thích nàng như vậy, Hồng nhi nho nhỏ của hắn.

Chu miệng nhìn hắn liếc mắt một cái, “Người chân dài không có tư cách nói chuyện.” Nàng cho dù kiễng mũi chân cũng bắt quá chỉ đến cằm của hắn, người cao tuyệt không biết thống khổ của người nhỏ bé!

Sở Nhạn an vị ở bên cạnh bọn hắn, đem lời thì thầm của hai người nghe được rõ ràng, nghe thấy tẩu tử nói như vậy, đáy mắt hiện lên ý cười.

Bọn họ càng thân mật, Võ Thu Đồng lại càng tức giận, cắn răng đến độ muốn vỡ vụn ra, “Đỗ cô nương, Thu Đồng thật sự là hâm mộ người, không nghĩ tới người đến Thành Đô ngắn ngủn một tháng, là có thể tìm được một vị phu quân tốt đến như vậy, không biết là dùng phương pháp gì, kính xin người dạy ta.” Trong lời nói lộ rõ trào phúng, đã thương người đến cực điểm.

Sắc mặt Sở Bạch Ngọc khẽ biến, ánh mắt đông lại thành sương, híp mắt, tà nghệ liếc Võ Thu Đồng đang thốt lời châm chọc “Ta nghĩ, Võ tiểu thư có thể đổi tên Hồng nhi thành Sở thiếu phu nhân, vẫn là do ta thích Hồng nhi, Hồng nhi mặc dù chủ động nói hết chân tình với ta, nhưng trong nháy mắt mới gặp Hồng nhi, ta đối với nàng có thể nói nhất kiến chung tình, cho nên vừa nhìn thấy nàng đưa lên vật đính ước, ta liền không thể trì hoãn, ngay ngày hôm sau liền mời Thái Thú đại nhân thay cha mẹ ta tới cửa cầu thân.” Nữ nhân này miệng lưỡi bén nhọn, cư nhiên dám mắng Hồng nhi là hồ ly tinh câu dẫn hắn?

Đỗ Phi Hồng ngây thơ nghe không ra ý tứ trong lời nói của Võ Thu Đồng, nhưng nàng cảm giác được người bên cạnh tức giận rồi, nụ cười tao nhã mà hắn luôn luôn giả vờ trước mặt người khác đều thu lại rồi, nàng không rõ hắn vì sao lại tức giận, không khỏi có chút khản trương.

“Thu Đồng, tại sao nói như thế? Đỗ tiểu thư phải nói là vận khí tốt, gặp gỡ một phu quân tốt, con chó nói lung tung.” Võ Huệ Ân xen mồm hát đệm.

Sở Bạch Ngọc nghe xong lời của hắn, trong lòng lại càng bất mãn. Lão thất phu này, ngoài mặt như đang trách cứ con gái của mình, kì thực là khinh miệt Đỗ Phi Hồng ngay cả một chút bản lĩnh đều không có, mặc cho Võ Thu Đồng càng quá đáng!

Sở Nhạn thấy sắc mặt đường ca càng ngày càng xanh mét, suy nghĩ giảng hòa, “Tướng quân đại nhân, ngài mới vừa rồi không phải nói muốn đi Chú Vũ Phưởng để tham quan thử xem sao? hiện tại đi ngay được chứ?” âm thầm đưa mắt ra hiệu cho Sở Bạch Ngọc nên khống chế tính khí một chút.

“không vội, lão phu còn muốn cùng Sở đại thiếu gia nói chuyện, ha ha ha ha..... Dù sao lão phu cũng mong được một rể hiền giống như hắn vậy.”

Mặt Sở Bạch Ngọc bây giờ là hoàn toàn lạnh lẽo, “Đó là Bạch Ngọc có phúc khí, sớm đã gặp người thương.”

thật muốn đấu, không sợ đấu không lại sao? Họ Võ này đích thực cho là mình đạt được thiên hạ ư? Muốn ý thế hiếp người? Chắc, thật đúng là thấy hắn nhìn như yêu đuối dễ khi dễ sao!

“Người.....” Võ Thu Đồng nướng mày trừng mắt nhìn hắn.

Sở Nhạn thấy không khí càng ngày càng khản trương căng thẳng, mới định mở miệng nói chuyện, Phúc tổng quản đột nhiên vội vàng vàng tiến vào thông báo, “Đại thiếu gia, Lục thiếu gia, có khách quý tới chơi” Sắc mặt Phúc tổng quản có chút bất an, ngẩng ngẩng tướng quân đại nhân đang ngồi trên ghế chủ vị, lại đối với hai vị chủ tử mình trừng mắt nhìn.

“Là ai?” Sở Bạch Ngọc hỏi.

không đợi Phúc tổng quản trả lời, một tiếng cười sang sảng vang lên, mỗi người trong phòng theo bản năng nhìn đến người phát ra thanh âm, liền nhìn thấy một gã nam tử to lớn nhàn nhã tự nhiên mà thẳng bước đi vào.

Sở Bạch Ngọc cùng Sở Nhạn vừa nhìn thấy hắn, hồ nghi liếc mắt nhìn nhau, đồng thời trong lòng đều có cái ý nghĩ: hắn làm sao có thể đến?

Nhưng không riêng gì bọn họ giật mình, ngay cả Võ Huệ Ân nhìn thấy người mới đến, cũng nhìn không được đứng lên, có chút giật mình sững sờ nhìn đối phương “Trường Tôn đại nhân?”

Chương 7

Edit: Yki

Trưởng Tôn Vô Kị, là đệ đệ Trưởng Tôn của hoàng hậu, tư chất thông minh trời sinh, đáng về xuất chúng, là Trưởng Tôn trẻ tuổi xuất sắc nhất, đồng thời cũng là trọng thần giữ chức Binh Bộ Thị Lang.

“Trưởng Tôn đại nhân, sao ngài lại tới đây?” Vô Huệ Ân cùng Trưởng Tôn Vô Kị nhìn nhau, không khí nháy mắt có chút biến hoá kỳ lạ, Sở Nhạn đành phải dẫn đầu lên tiếng đánh vỡ cục diện bế tắc.

Trưởng Tôn Vô Kị cười cười, nhẹ nhàng tiêu sái tự tại phe phẩy cây quạt, “Thăm tra vũ khí, năm nay thể chế lại cùng năm ngoái bất đồng, Binh Bộ Thượng Thư đại nhân lo lắng xảy ra nhiễu loạn, cho nên để cho vị Thị Lang nhỏ nhỏ như ta đi một chuyến.” không nghĩ tới họ Vô này lại có thể giành trước một bước, xem ra dường như có dự tính trước.

“Đa tạ đại nhân quan tâm, hiện nay hãy để cho tại hạ làm chủ, vì Trưởng Tôn đại nhân yến tiệc đón gió tẩy trần.” Ánh mắt Sở Nhạn lóe lóe, cùng Sở Bạch Ngọc trao đổi ánh mắt một chút, hiểu rõ lòng dạ lẫn nhau.

Sở Bạch Ngọc thầm gật gật đầu không để người khác biết, tiếp theo nghiêng đầu cười nhìn về mặt Vô Huệ Ân còn có chút giật mình, “Tướng quân đại nhân muốn đi cùng nhau không?”

Mấy người này đều đã tới, ai..... Cũng nên là lúc hẩn thu thập thiên mệnh hai nhà Sở, Chúc.

Vô Huệ Ân ánh mắt nặng nề, nhìn thẳng Trưởng Tôn Vô Kị “Đó là tất nhiên, Trưởng Tôn đại nhân, mời!”

Ánh mắt hai người giao nhau ở giữa không trung giống như dấy lên ngọn lửa, dấy mắt Trưởng Tôn Vô Kị hiện lên một tia sát khí mạnh mẽ, nhưng nháy mắt lại biến mất.

Sở Nhạn cung kính hộ tống hai vị đại quan rời đi trước, lưu lại Sở Bạch Ngọc cùng người sớm bị xem nhẹ là Võ Thu Đồng, và Đỗ Phi Hồng đầu đầy mồ mị.

không biết vì sao, trong lòng Đỗ Phi Hồng đột nhiên nổi lên một tia bất an, có chút sợ hãi nắm chặt ống tay áo của Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc trấn an vỗ vỗ nàng, “Ta cùng Nhạn xuất môn, nàng ngoan ngoãn trong phủ đừng có chạy lung tung, biết không?”

Bắt đầu hôm nay, Sở gia, không, toàn bộ Thành Đô đã bắt đầu dấy lên cuộc rối loạn.

“Được.” Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu.

“Võ tiểu thư, chúng ta cùng nhau đi thôi, thỉnh.” Vô Huệ Ân quên nữ nhi của hẩn, Sở Bạch Ngọc hẩn cũng sẽ không quên nữ nhân ráp tâm bất lương này, hẩn tuyệt đối không thể để cho nàng ta cùng Hồng nhi của hẩn có cơ hội ở chung một phòng.

Võ Thu Đồng đầy mình ghen tỵ cố nhịn xuống, lạnh lùng nhìn Đỗ Phi Hồng liếc mắt một cái, cao ngạo hất cằm lên, âm thầm hừ lạnh một tiếng, phất tay áo rời đi.

Sở Bạch Ngọc vẫn lo lắng, nhìn Đỗ Phi Hồng dậm dậm vài câu, mới dưới sự thúc giục của Phúc Quế rời đi.

một hồi lâu sau khi đám người đi rồi, hai tỷ muội Đỗ Tri Thư mới chậm rãi đến gần đại sảnh.

“Tỷ tỷ?” Đỗ Tri Họa kéo một Đỗ Phi Hồng chút nhìn biểu tình có chút quái dị trên mặt nàng.

“Sao?” Đỗ Phi Hồng lấy lại tinh thần, nhìn các nàng cười cười, “không có việc gì, khách nhân đều đi hết, đi thôi, chúng ta trở về tiểu lâu của ta tiếp tục nói chuyện phiếm”

Song bào tỷ muội liếc mắt nhìn nhau “Vâng!”

Ba tỷ muội liền nắm tay nhau, cười cười nói nói hướng hậu viện Sở phủ đi đến.

Trưởng Tôn Vô Kị cùng Vô Huệ Ân đồng loạt xuất hiện ở trong Thành Đô, quả nhiên tạo thành ảnh hưởng không nhỏ, tuy rằng Sở gia nhiều thế hệ là danh môn đức binh khí, nhưng cũng có không ít thương nhân đức vũ khí đã tâm bưng bưng muốn ăn chung miếng bánh lớn của Sở gia tại triều đình này.

Dù sao, Sở gia đã độc chiếm việc kinh doanh đã lâu rồi, cũng nên thay đổi người thử xem, năm nay thẩm tra vũ khí điều kiện thập phần thả lỏng, chỉ là sơ thẩm, cũng đã có hơn mười thương nhân vũ khí báo danh, những thương nhân khí này tất cả đều là vì Kiếm Nam mà đến, bởi vì thẩm tra vũ khí cử hành ở Thành Đô, cho nên Thành Đô gần đây có rất nhiều người đến, cũng có rất nhiều người rảnh rỗi muốn xem náo nhiệt cũng đều đến giúp vui, có thể nói là người người đông nghịt.

Rất nhiều thương nhân càng nhìn càng thấy đã đúng thời cơ, bắt đầu kéo mở rộng việc mua bán, cũng có người Hồ, người Đột Quyết, nhiều nhân sĩ ngoại tộc cũng đến theo phong trào lúc này đây, mang theo rất nhiều vật tư tiến vào.

Đám đông đối với việc buôn bán của Thành Đô xác thực có giúp đỡ rất lớn, nhưng nhiều người, đại biểu cho phần toái cũng nhiều, quan sai trong thành mỗi ngày đều thực mệt mỏi.

Mà Sở gia thân là một trong những người kinh doanh vũ khí, đương nhiên cũng không được thanh nhàn, việc kinh doanh của Sở gia trải rộng toàn thành, bất kể là từ lâu, quán trà, bình khí lâu toàn bộ đều có phần, Sở Bạch Ngọc cũng đi theo bốn ba vất vả, gần như lấy cửa hàng làm nhà.

“Mấy ngày nay tổn thất không ít, thủ vệ bình khí trong bình khí lâu đã an bài thỏa đáng chưa?” Sở Bạch Ngọc có chút mệt mỏi xoa xoa mi tâm đôi mắt phượng vẫn mãi nhìn chăm chăm sổ sách kinh doanh bày ra ở trên bàn.

Sở gia có một cuốn bình khí đồ, đã sớm là chuyện mà người trong thiên hạ ai cũng đều biết, bình khí phổ thuộc về Sở gia, có thể nói là khai sáng căn cơ đức vũ khí của Sở gia, bên trong viết là phương pháp Sở gia đức Vũ khí tâm đắc, có lẽ bình khí phổ đối với người bình thường mà nói không có giá trị gì, nhưng đối với cho quân đội, thương nhân vũ khí mà nói, cũng là bảo vật thiên hạ hiếm có.

Thời gian này xuất hiện không ít bọn chuột nhắt, đều muốn nhân cơ hội cướp lấy bình khí phổ, muốn loại trừ Sở gia, được triều đình coi trọng, người Sở gia cũng hiểu biết, cho nên ở phủ, hay tại các bình khí lâu, cửa hàng, cơ sở đức vũ khí là Đức Vũ phường cũng đều canh phòng cẩn mật.

Nhưng vẫn là tạo cho Sở gia không ít tổn thất, mà sự phụ đức vũ khí, hộ vệ, riêng biệt của Sở gia cũng đều không thể nghỉ ngơi, không ít huynh đệ bị bệnh mệt.

Phúc Quế lật sổ sách trên tay, “đã thông báo với tứ thiếu gia ở Lạc Dương xin thêm người, bình khí lâu cùng trong phủ đã bố trí ám vệ cùng ba tầng đột hậu vệ, sư phó Chú Vũ Phường báo lại, mười tám loại vũ khí chuẩn bị sơ thẩm kia đêm qua đã hoàn thành, sáng nay đã niêm phong lại.” hắn cũng mệt muốn chết rồi, đi theo bên cạnh đại thiếu gia nhiều năm như vậy, lần đầu tiên việc nhiều thành như vậy.

“Võ Tướng quân cùng Trương Tôn đại nhân bên kia có động tĩnh gì không?”

Sở Lôi nhếch miệng, “Sơ thẩm mười tên thương nhân vũ khí không có gì ngoài Sở gia, phía Võ Tướng quân cùng Trương Tôn đại nhân đã an bài người đã ở bên trong, Võ Tướng quân những ngày gần đây đều ở bình doanh ngoại ô, chuẩn bị công việc sơ thẩm, hành động của Trương Tôn đại nhân ngược lại không rõ, thám tử hồi báo, những ngày gần đây Trương Tôn đại nhân cùng Thái Thú, Huyện thái gia đều tụ cùng một chỗ đàm luận.”

trên thực tế, Sở Lôi có vẻ không lo lắng Võ Tướng quân, ngược lại hắn cảm giác cảm thấy Trương Tôn đại nhân có vẻ cổ quái, nhưng là bất luận hắn tìm hiểu tin tức như thế nào, những vấn đề không ra Trương Tôn đại nhân đến tột cùng có cái chủ ý gì.

“Chỗ Lục thiếu gia như thế nào?” Sở Bạch Ngọc trầm tư. Quả nhiên bị hắn đoán trúng, nắm giữ lấy bình khí chẳng khác nào nắm giữ binh quyền, một chuyện Trương Tôn cùng Võ gia tranh đoạt binh quyền, sẽ nổi lên mặt bàn.

“Buổi sáng hôm nay Lục thiếu gia tự mình áp tải bình khí sơ thẩm đến bình doanh ở ngoại ô, ta đã an bài cũng đủ nhân thủ, cho dù phát sinh chuyện gì, đều có thể bảo vệ Lục thiếu gia an toàn toàn thân.”

“Võ Thu Đồng đâu?” Sở Bạch Ngọc không quên, hắn vẫn còn nhớ có uy hiếp này, Võ Thu Đồng cá tính cao ngạo, chỉ xem ngày đó nàng ta có ý nhục nhã Hồng nhi đã biết, xem ra nàng đối với chính mình vẫn là không chịu dừng tay.

Sở Lôi lắc tay, “không có bất kỳ hành động gì.”

“Đừng thả lỏng cảnh giác, để cho Sở Văn cùng Sở Tú trông chừng thiếu phu nhân một tác cũng không rời.” Tính toán thời gian, chỉ còn ba ngày.

Ánh mắt Sở Bạch Ngọc vốn dĩ nhìn chăm chăm sổ sách kinh doanh thông thả nâng lên, quay đầu đi, nhìn về phía góc trong phòng nghị sự không có một bóng người.

“Vâng!” Sở Lôi nghi ngờ nhìn chủ tử, nhìn theo nơi chủ tử đang nhìn chăm chú, bên đó là giá sách, quan trọng là, bên kia hoàn toàn không có cái gì, vậy chủ tử vì sao nhìn chuyên chú như vậy?

“Đại thiếu gia?”

Sở Bạch Ngọc chấn động, “Đều đi xuống đi.” Phất phất tay, cả người hướng lưng ghé dựa vào một chút, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Phúc Quế cùng Sở Lôi tất nhiên là biết chủ tử mấy ngày nay cho đến giờ cũng chưa nghỉ ngơi, hai người sau khi hành lễ liền nhỏ giọng lui ra, còn quan tâm khép lại cửa phòng, để cho chủ tử có thể hảo hảo ngủ một giấc.

Đợi sau khi hai người đi, Sở Bạch Ngọc mới lại mở mắt ra, lại nhìn về phía góc giá sách, dưới mắt Sở Lôi, nơi đó không có gì cả, nhưng hắn vẫn có thể rõ ràng một người mặc hắc bào, đội mũ đen..... Người đó, chính xác mà nói, là Suy thần.

“Bạch Kì đại nhân, ngài không nên thay đổi thiên mệnh, số mệnh Đỗ Phi Hồng đã định có tử kiếp, tại sao ngài tự làm khổ chính mình?” Bị thần lực trên người của Sở Bạch Ngọc chế ngự, suy thần chỉ có thể đứng ở đằng xa, không thể tới gần.

Từ sau khi Bạch Kì đại nhân cùng Đỗ Phi Hồng chính thức đính hôn, số mạng Đỗ Phi Hồng bắt đầu bởi vì Bạch Kì đại nhân mà thay đổi, ban đầu hẳn nghĩ đến sau khi chờ phúc thần ly khai, không quá ba ngày Đỗ Phi Hồng nhất định sẽ hưởng tiêu ngọc vẫn, nhưng không nghĩ tới Bạch Kì đại nhân lại nhúng tay can thiệp, vốn dĩ lấy thần lực Bạch Kì đại nhân, hẳn ngay cả tới gần căn phòng này đều rất khó khăn, không nghĩ tới sau khi cùng Đỗ Phi Hồng kết thân, Bạch Kì đại nhân đã bị số mệnh sát khí của nàng hung ác ảnh hưởng, chẳng những vận mệnh Sở gia đã bị liên lụy, mà ngay cả thần lực cũng vì vậy mà hao tổn.

Sở Bạch Ngọc lộ ra nụ cười khổ “Thay đổi thiên mệnh? đã hơn một người rồi” hẳn thay đổi thiên mạng đầu chỉ có một mình Đỗ Phi Hồng?

Vốn dĩ trên đời này hẳn là không có người tên Sở Bạch Ngọc này, phụ thân của Sở Bạch Ngọc là Sở Hòa Kỳ cùng Chúc Dung mến nhau, lúc ấy bị tặc nhân hãm hại, Chúc Dung lẻ ra nên chết thảm ở dưới vách núi, hoàn toàn không thể sinh ra Sở Bạch Ngọc trên đời, nhưng là hẳn lại can thiệp sinh tử của Chúc Dung.

Từ lúc mấy trăm năm trước, hẳn đáp ứng nguyện vọng tổ tiên của Chúc gia thì tất cả liền đều cải biến, Chúc gia vốn dĩ chỉ là một sơn dã tiểu phu, mà không phải là bá chủ đệ nhất phương như hiện nay, cũng bởi vì Chúc gia thành đại thương nhân buôn vật liệu gỗ, mới kết bạn với Sở gia, Sở gia vốn dĩ cũng không trở thành danh môn thế gia đức vũ khí, nên tất cả mọi chuyện này đều có liên quan đến nhau, đều là bởi vì hẳn mới có thay đổi.

Cho đến thế hệ này, Sở gia mặc dù đối với triều đình có công, nhưng hiện nay khí thế Lý thị suy yếu, khí thế đế vương của Võ Hậu* lại dần dần bày ra, nhiều thế hệ Sở gia vì Lý gia đức vũ khí, sau khi nữ hoàng chấp chính, tất cả những người Sở gia vì thân cận Lý thị mà sẽ bị liên lụy, bị họa diệt môn, trong đó có cả Chúc gia, hai nhà gần ba trăm năm thịnh vượng đều bị hủy bởi tay Nữ Đế, đây chính là nguyên nhân hẳn xuất thế, hẳn muốn thay đổi vận mệnh này, hẳn đã là người gieo xuống, phải tự tay hẳn tháo gỡ.

(*) **Võ Tắc Thiên** (http://vi.wikipedia.org/wiki/Ch%E1%BB%AF_Trung_Qu%E1%BB%91c] chữ Hán[URL]: 武则天 (http://vi.wikipedia.org/wiki/17_th%C3%A1ng_2] 17 tháng 2[URL], <http://vi.wikipedia.org/wiki/625>] 625[URL] – http://vi.wikipedia.org/wiki/16_th%C3%A1ng_12] 16 tháng 12[URL] năm <http://vi.wikipedia.org/wiki/705>] 705[URL]), tên thật là **Võ Chiếu** (武曌). Bà là nữ hoàng duy nhất trong http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%8Bch_s%E1%BB%AD_Trung_Qu%E1%BB%91c] lịch sử Trung Quốc[URL], và để lại nhiều tranh luận về công tội giữa các nhà sử học. Bà đã trải qua các vị trí http://vi.wikipedia.org/wiki/T%C3%A0i_nh%C3%A2n] tì nhân[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Chi%C3%AAu_nghi] chiêu nghi[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ng_phi] hoàng phi[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ng_h%E1%BA%ADu] hoàng hậu[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ng_th%C3%A1i_h%E1%BA%ADu] hoàng thái hậu[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ng_%C4%91%E1%BA%BF] hoàng đế[URL], http://vi.wikipedia.org/wiki/Th%C3%A1i_th%C3%A0ng_hoàng] thái thượng hoàng[URL], nhưng cuối cùng trước khi qua đời đã quay lại với vị trí http://vi.wikipedia.org/wiki/Ho%C3%A0ng_h%E1%BA%ADu] hoàng hậu[URL] của nhà Đường. Việc bà nổi lên nắm quyền cai trị bị các nhà sử học http://vi.wikipedia.org/wiki/Kh%E1%BB%95ng_gi%E1%BA%A1o] Khổng giáo[URL] chỉ trích mạnh mẽ nhưng các nhà sử học từ sau thập kỷ 1950 đã có cái nhìn khác về bà.

Khi lên ngôi Hoàng đế bà đổi tên thành Võ Chiếu (武曌), chữ "Chiếu" trong tên bà vốn là chữ "chiếu" (照) nhưng để may mắn bà đã tự tạo chữ mới (日月当空 nhật nguyệt đương không) và là một trong những chữ trong http://vi.wikipedia.org/wiki/V%C3%B5_H%E1%BA%ADu_T%C3%A2n_t%E1%BB%B1] Võ Hậu Tân tự[URL]. Bà là nữ hoàng duy nhất trong http://vi.wikipedia.org/wiki/L%E1%BB%8Bch_s%E1%BB%AD_Trung_Qu%E1%BB%91c] lịch sử Trung Quốc[URL] đã lập ra triều đại của riêng mình, nhà Võ Chu (周), và cai trị dưới danh hiệu **Thánh Thần Hoàng Đế** ((聖神皇帝) từ <http://vi.wikipedia.org/wiki/690>] 690[URL] đến <http://vi.wikipedia.org/wiki/705>] 705[URL].

“Bạch Kì đại nhân, chúc ngài vận khí tốt, nhiệm kỳ của hạ quan còn có ba ngày.” Suy thần nhẹ giọng nhắc nhở.

Sở Bạch Ngọc kinh ngạc ngược mắt lên nhìn hẳn, rồi sau đó cười, “Còn tưởng rằng người ý chí sắt đá.”

Suy thần cười nhẹ, “Trần thế trăm kiếp, hạ quan thấy đã nhiều, cũng chấp hành nhiều, Đỗ Phi Hồng là một đứa nhỏ ôn nhu thiện lương, ta đi theo phía sau nàng mười sáu năm, nếu có thể, ta cũng hi vọng nàng có thể được hạnh phúc”

trên đời vốn là lực lượng ác nhiều hơn thiện, cho nên cần bốn phúc thần mới có thể khống chế được pháp lực của một suy thần như hẳn, nếu không phải hẳn lưu tình, Đỗ Phi Hồng sao có thể bình yên sống đến bây giờ.

“Bạch Kì đại nhân, kính xin ngài ba ngày này, nhiều dụng tâm hơn chiếu cố đứa bé kia đi.....” Suy thần vừa nói, thân ảnh biến dần nhạt đi.

Sở Bạch Ngọc cười nhủ mảy, “Ta sẽ .”

“Thiếu phu nhân, đại thiếu gia đang ở bên trong nghỉ ngơi, muốn tiểu nhân đi vào thông báo một tiếng sao?” Thanh âm của Phúc Quế nhỏ nhẹ từ ngoài cửa truyền đến.

“Đừng làm phiền huynh ấy!” Đỗ Phi Hồng hạ giọng, vờn ngón trở đề lên môi, bộ dáng thập phần đáng yêu, “Suyt, không cần đánh thức huynh ấy, chúng ta sang bên cạnh nói chuyện” nàng hướng phía Phúc Quế vẫy tay, nháy mắt ra hiệu.

Phúc Quế cố nén cười, thuận theo nàng cùng đi xa một chút, mới nghe nàng mở miệng ——

“Đây là canh gà ta hầm, nhớ mang đến khi còn nóng, chờ huynh ấy tỉnh lại cho huynh ấy uống.” Đỗ Phi Hồng tỉ mỉ dặn dò, đưa ta lấy ra giỏ bằng trúc màu xanh, mở nắp che trên cái giỏ bằng trúc ra, bên trong có một cái áo choàng màu trắng non nằm trong đó “Gần đây thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, nếu huynh ấy phải ra khỏi cửa, nhớ nhắc huynh ấy mặc vào.”

“Vâng, thiếu phu nhân.” Phúc Quế cười gật đầu, đại thiếu gia thực may mắn chọn được một thiếu phu nhân ôn nhu lại tri kỷ.

Đỗ Phi Hồng vẫn là thực lo lắng, nàng đã không thấy Bạch Ngọc năm ngày liên tục rồi, tuy rằng Thanh Trúc cùng Từ Yên đều nói cho nàng biết, bởi vì triều đình sơ suất, cho nên Bạch Ngọc đều bận bịu ở lại cửa hàng, nhưng nàng vẫn là không ngừng nghĩ hân có ngủ tốt hay không, ăn cơm có ngon.....

Hôm nay rốt cục kìm nén không được, muốn tự tay hầm canh gà cho hân, hơn nữa thời tiết trở nên lạnh, liền thuận đường đem áo choàng may tới cho hân, tuy rằng rất muốn gặp hân, lại không nỡ đánh thức hân.....

Đúng rồi! Từ cửa sổ liếc mắt nhìn lên hân một cái cũng tốt a! Đỗ Phi Hồng vì thông minh chính mình mà cao hứng, cầm lên làn váy cười trộm tới gần cánh cửa, nhìn trái nhìn phải xung quanh nhìn xuống dưới, mới chọn lấy cửa sổ khắc phiên hoa bên phải kia đi đến, ngón trỏ khéo léo điểm chút nước miếng, ở trên cửa chốt một cái lỗ, trông mắt tròn tròn mới dán lên.

Đi? Tại sao lại không thấy rồi? Cái đầu xinh xắn dịch trái chuyển phải, như thế nào nhìn thấy cũng chỉ là một mảnh màu trắng, buồn bực dụi dụi mắt, không tin lại dán mắt lên xem một lần, vẫn là một mảnh trắng? Sao lại thế này a?

Phúc Quế cùng Thanh Trúc, Từ Yên vài nô bộc tất cả đều cố nén cười, nhìn thiếu phu nhân quý báu đùa giỡn. Người bên trong căn phòng kia cũng đã đi ra đây, thiếu phu nhân còn ngốc nghếch muốn nhìn lên vào bên trong, người nàng muốn xem không phải đang đứng ở trước mặt nàng sao?

Sở Bạch Ngọc liếc mắt nhìn nàng, sau đó ánh mắt chuyển sang mấy hạ nhân đang đứng ở cạnh bên xem kịch vui tầm mắt lợi hại lạnh như băng, Phúc Quế thực thức thời, đang cầm một chén canh gà vội vã trốn trước, Thanh Trúc cùng Từ Yên sau khi hành lễ cũng run rẩy lui ra, đem giỏ bằng trúc có áo choàng bên trong đặt lại.

“Kỳ quái..... Người đâu?” Đưa tay tìm kiếm, Ừm? Tại sao cửa sổ không có lỗ? Đỗ Phi Hồng rốt cục phát hiện không được bình thường, buồn bực ngẩng đầu.

“Bạch Ngọc.....” Kinh ngạc nhìn hân.

Sở Bạch Ngọc tiên sinh liếc nàng liếc mắt một cái, sau đó cánh tay dài duỗi ra, đem cả người nàng từ ngoài cửa sổ trực tiếp bẻ vào lòng “Nha đầu kia! Tại sao luôn ngốc như vậy? Đến gặp ta sao không vào?” Hừm, vẫn là ôm nha đầu này thoải mái hơn, nương ham chơi của hân, khi nào thì mới có thể trở lại Thành Đô? hân viết phong thư thúc giục rồi, nếu không hôn sự của hân cùng nha đầu kia không thể cử hành, hân phải chờ tới khi nào thì mới có thể ôm nhuyễn ngọc ôn hương vào lòng?

“Ta không dám làm ồn chàng chứ sao.....” Mím môi, đáy mắt Đỗ Phi Hồng có sương mù “Tại sao chàng gầy như vậy? không ăn cơm thật tốt sao? Quần áo cũng mặc mỏng như vậy, không sợ trời đông lạnh lẽo sao?” Bàn tay nhỏ bé non mềm mơn trớn khuôn mặt gầy yếu của hân, đau lòng nhắc đi nhắc lại.

Xoay người vội vàng đi vào cửa phòng, cầm lấy giỏ bằng trúc để ở một bên, run lên rút ra áo choàng bên trong, nhanh chóng giúp hân mặc vào.

Sở Bạch Ngọc lẳng lặng nhìn cử động của nàng, mắt đầy ý cười thỏa mãn, thân mình hơi lạnh sau khi phủ thêm áo choàng, ấm áp rất nhiều, ngay cả đáy lòng cũng thấy ấm áp, thoải mái cực kỳ.

“Chàng không phải đang ngủ sao?” Chủ động dắt tay hân đi vào trong phòng.

“Thanh âm của nàng to như vậy, cũng đã bị nàng đánh thức.” hân giả vờ oán giận.

Đỗ Phi Hồng quả nhiên lập tức lộ ra biểu tình xấu hổ “Đều là ta không tốt, vậy bây giờ chàng mau mau ngủ lại, ta sẽ không làm ồn chàng.” Đem hân ấn đến ngồi trên ghế xong, đưa tay thắt lại dây của áo choàng, mở to đôi mắt tròn tròn ngồi vào một cái ghế dựa khác, nhưng tầm mắt vẫn dừng ở trên người hân.

“.....” Sở Bạch Ngọc vốn còn muốn trêu chọc nàng, nhưng thấy nàng áy náy như vậy, chính mình ngược lại đau lòng trước “Đùa nàng thôi, đùa ngốc, lại đây để cho ta ôm nào” Mở hai tay ra chờ đợi.

Đỗ Phi Hồng không do dự, giống như chú chó con chỉ mong lấy được sủng ái của chủ nhân, lập tức đứng lên, nhanh chóng nhào vào trong lòng ngực của hân thì thầm “Ta rất nhớ chàng.....” Mặc dù ở Sở phủ mọi chuyện đều tốt, nhưng là không có mỗi ngày nhìn thấy hân, trong lòng nàng chính là có chút bất an.

“Ta không phải ở đây sao, nghĩ cái gì, nha đầu ngốc!” Nghe thấy bất an trong giọng nói của nàng, Sở Bạch Ngọc trấn an vỗ vỗ lưng của nàng, “Hồng nhi, nàng cũng gầy phải không?” Tại sao lại ôm có cảm giác nhẹ như thế?

Đỗ Phi Hồng hai tay vòng quanh hông của hân, dán chặt lấy lồng ngực của hân gật gật đầu, “không có chàng theo giúp ta ăn cơm, ta ăn không vô.” Tách ra mấy ngày nay nàng mới biết được, nàng có bao nhiêu thích hân, nhìn không thấy nàng lo lắng, nghĩ đến hân đã cảm thấy vừa chua xót lại ngọt, ngủ cũng ngủ không xong, ăn cũng ăn không ngon.

“Nàng lúc nào đã ý lại vào ta như vậy?” Sở Bạch Ngọc buồn cười hỏi. không nghĩ tới xa cách vài ngày, là có thể hưởng thụ đến nàng biểu lộ nhiệt tình

như lửa, hiếm khi được nha đầu ngốc nghếch này nghĩ thông suốt.

“Chàng còn phải bận thật lâu sao?” Đỗ Phi Hồng không thèm để ý gấu cọt của hắn, nàng chỉ lo lắng thân thể hắn, vốn dĩ thể trạng của hắn thực không tráng kiện khỏe mạnh, có vẻ giống văn nhân, người cao và gầy yếu, nàng sợ vạn nhất bị bệnh thì làm sao bây giờ?

Sở Bạch Ngọc cúi đầu lẳng lặng nhìn nàng, sau một lúc lâu mới nói: “Ít nhất còn bận khoảng chừng mười ngày, đừng lo lắng, Phúc Quế sẽ chăm sóc ta, nàng phải ngoan ngoan ở trong phủ không cho phép chạy loạn, có nghe hay không?”

Nàng lo lắng hắn, hắn lại lo lắng cho nàng! Ba ngày này nhất định phải coi chừng nàng thật cẩn thận, chỉ cần sống qua, cả đời này nàng là có thể an ổn, kể tiếp hắn cũng chỉ cần lo lắng vấn đề Sở gia.

nói đến đây, hắn đột nhiên phát hiện không đúng, “Hôm nay nàng tại sao lại đến đây?”

Đỗ Phi Hồng mắc cỡ đỏ mặt, “Nương nói có chuyện tìm ta, ta xuất môn thuận tiện lại đây đưa quần áo cùng canh gà cho chàng.” Nàng ngượng ngừng nói thể, bởi vì nàng ở trong phủ rất nhớ hắn, cho nên mới đến.

“Ha ha, là thế này phải không?” Muốn lừa hắn? Cửa hàng là ở trên đường lớn Thành Tây, mà Đỗ gia cùng với Sở phủ trên cùng một con đường ở Thành Nam, Thành Tây cùng Thành Nam nhưng là hoàn toàn bất đồng phương hướng, chỉ là ngồi kiệu tiêu tốn nửa giờ là đến, tiểu nha đầu này thật đúng là không thành thật.

“Đúng vậy” Đánh chết nàng cũng sẽ không thừa nhận.

Sở Bạch Ngọc sùng nịch cười cười, cũng không nói lộ chân tướng, xem bộ dáng nàng then thùng lại mồm mép ngoan cố, thật sự là đáng yêu, không chút nghĩ ngợi liền cúi đầu hôn nàng, Đỗ Phi Hồng đầu tiên là ngẩn người, phần môi nếm đến hơi thở của hắn, đầu bắt đầu thành một mảnh mơ hồ, nhiệt tình mướt hôn cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào của nàng, quán quýt lấy đầu lưỡi của nàng khiêu khích trêu đùa, đã lâu không hôn nàng như thế, mãnh liệt khiến cho hai người phục hồi nhiệt tình trước kia.....,

Ngoài cửa đóng chặt, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng than nhẹ truyền tới làm người ta mặt đỏ tim đập, ngẫu nhiên xen lẫn tiếng thở dốc của nam nhân, còn có nữ tử tiếng khẽ nức nhỏ, thật lâu không tiêu tan.

đang định mang thiếu phu nhân hồi phủ Thanh Trúc, Từ Yên, còn có Phúc Quế đang bung canh gà thật nóng cho chủ tử uống, vừa nghe đến thanh âm này thì đều phi thường ăn ý cùng nhau dừng bước lại, lúng túng nhìn nhau, trên mặt đều là một mảnh đỏ ửng nóng bỏng.

“Ách..... Chúng ta đi ra ngoài trước thì tốt hơn” Phúc Quế nhẹ giọng đề nghị, nếu hiện tại đi vào quấy rầy đại thiếu gia hưng trí, hắn nghĩ hắn tương lai mười năm, sẽ đều thấp phần bị thảm.

Thanh Trúc cùng Từ Yên hai cái cô gái đã sớm đỏ mặt chạy đi, Phúc Quế nhún nhún vai, kiễng chân, cũng đi theo chuồn mất, lần này, hắn như trước không quên đóng cửa sổ lại, đem tất cả cánh xuân đều giữ lại ở trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, đại thiếu gia ——”

Tiếng đập cửa dồn dập, tiếng quát tháo, thức tỉnh hai người đang ở trên giường đang ôm nhau ngủ, Đỗ Phi Hồng mờ mịt mờ mắt ra, vốn dĩ cánh tay khoát lên trên lưng nàng đã muốn rút ra, bên giường truyền đến một chấn động nhẹ, Sở Bạch Ngọc đã xuống giường trước, nhặt y phục mặc lên.

“Ta đi ra ngoài nhìn xem, nàng cứ tiếp tục ngủ.” Sau khi mang đai lưng vào, Sở Bạch Ngọc mới quay lại đến bên giường, dịu dàng hôn lên gương mặt của nàng, giúp nàng đem chấn động lên thân.

“Vâng.” Nàng vẫn còn muốn ngủ gật gật đầu, lại nhắm nghiền hai mắt.

Sở Bạch Ngọc đi ra khỏi phòng nhỏ, cửa vừa mở ra, liền nhìn thấy vẻ mặt kích động của Phúc Quế, mày kiếm nhăn lại, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, có loại dự cảm không tốt.

“Đại thiếu gia! đã xảy ra chuyện, Chú Vũ Phưong bị cháy rồi!” Phúc Quế nghe được tin tức liền vội vàng tới đây thông báo.

“Cái gì?” Sở Bạch Ngọc làm sao cũng không dự đoán được sẽ phát sinh chuyện này, “Tình huống trước mắt thế nào? Đội cứu hỏa trong thành đâu?” đang êm đẹp làm sao có thể cháy?

“Toàn bộ phường đều thiêu cháy rồi, mấy hộ vệ phụ trách tuần tra ban đêm toàn bộ.....” Phúc Quế nhin không được đỏ mắt.

Sở Bạch Ngọc thở sâu, hai tay nắm chặt thành quyền buông xuống “Chúng ta hãy đi trước, kêu Thanh Trúc, Sở Văn đến đây cùng thiếu phu nhân.”

“Dạ!”

Sở Bạch Ngọc dẫn theo vài người vội vàng đi tới Chú Võ Phưong, còn chưa đến gần, cũng đã cảm nhận được lửa nóng rực tận trời, cả tòa Thiết phưong rơi vào một biển lửa, đúc vũ khí không riêng chỉ có lò đúc là trọng yếu, bó củi cũng rất quan trọng, cho nên phưong cũng chồng chất không ít than củi, bị thiêu cháy càng không thể vãn hồi, người ở đội dập tắt lửa, còn có hộ vệ nhà mình, rất nhiều lão sư phụ cũng vén tay áo lên hỗ trợ tưới nước tắt lửa.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia!” Các Lão sư phụ nhìn thấy Sở Bạch Ngọc đến, đều lau mũi dụi mắt đi về hướng hân.

Sở Bạch Ngọc nhìn Chú Võ Phưong đã bị thiêu hủy hơn phân nửa, nhắm mắt lại, khó nén đau lòng “Cứu hỏa trước, tất cả nói sau.”

“Phải”

Mọi người dung hết tất cả tâm lực bắt đầu cứu hỏa, Sở Bạch Ngọc một bên chỉ huy hộ vệ, một bên kiểm kê thương vong, sau nửa canh giờ, thể lửa dần dần đã bị khống chế.

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia! không xong!” Rất xa, từ cuối phố lại vang lên tiếng gọi dồn dập.

Vài trắng bao trùm mấy cỗ thi thể nằm dưới đất, những hộ vệ của Sở phủ, Sở Bạch Ngọc đang nhẹ giọng an ủi người nhà những hộ vệ kia, vừa nghe đến tiếng hét, trong lòng lại nhảy dựng, tối nay sẽ không phải không chấm dứt chứ?

Phúc tổng quản thở hổn hển chạy đến bên cạnh hân, “Đại thiếu gia, không xong, trong phủ đã xảy ra chuyện!” Phúc tổng quản vẻ mặt kích động, cùng Phúc Quế giống nhau như đúc.

Tâm rùng mình, Sở Bạch Ngọc vội vàng bắt lấy bờ vai của hân, “không phải Sở phủ cũng cháy chứ?”

Phúc tổng quản vẻ mặt kích động, “không có! Đại thiếu gia, hơn một canh giờ trước, một đám đạo tặc vọt vào trong phủ, làm bị thương không ít nô bộc tỳ nữ, võ sư hộ vệ, Trương Tôn đại nhân dẫn theo một số lớn quan binh đóng ở đó, bảo là muốn hỗ trợ bảo hộ an nguy của dân chúng.” Tên sai lang hồ báo đáng giận này, xem bọn họ thành ngọc từ trên trời rơi xuống sao?

“Đại thiếu gia! Đại thiếu gia, đại thiếu gia!” Sở Bạch Ngọc cũng vẫn không kịp nói chuyện, cuối phố lại thấy một cái bóng người quen thuộc.

Còn nữa? Sở Bạch Ngọc cố nén giận, nhìn bóng người càng ngày càng gần, là Phúc Liễu nô tài thân cận của Sở Nhạn!

Phúc Liễu giữa trán có vết máu nhỏ, trên khuôn mặt trắng bệch dính đầy bụi đất, quần áo vừa rách vừa bẩn, bộ dáng vô cùng chật vật.”Đại thiếu gia! đã xảy ra chuyện! Lục thiếu gia bị người ta làm cho bị thương, Sở Đình hộ tống Lục thiếu gia hồi phủ rồi.....”

hân run run nói, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ, nước mắt cũng rơi xuống.

Liên tiếp nhận tin tức xấu, làm cho nô bộc Sở phủ lòng người bàng hoàng, Sở Bạch Ngọc thở sâu, ánh mắt đảo qua bốn phía, lão sư phụ ngăn nước mắt, Phúc tổng quản kích động luống cuống, Phúc Liễu kinh hồn chưa định, toàn bộ mọi người đều mong chờ nhìn hân, chờ đợi hân chỉ huy bọn họ làm như thể nào vượt qua cửa ải khó khăn này.

Sở Bạch Ngọc trên môi luôn luôn nở nụ cười cũng thẳng ra, ánh mắt lạnh lùng, suy nghĩ nhanh như chớp, “Phúc Quế, người ở lại đây, sau khi hoàn toàn dập tắt lửa, hội đội cứu hỏa nguyên nhân phát hỏa, đem những huynh đệ hộ vệ bất hạnh đã chết mang đến nghĩa trang, những người khác cùng ta trở lại Sở phủ.”

“Dạ!” Mọi người tâm bất an, bởi vì thái độ hân bình tĩnh mà ổn định lại, chủ tử bình tĩnh, hạ nhân bọn họ thì sợ gì? Đồng tâm hiệp lực bắt đầu xử lý đồng hỗn loạn này.

Sở Bạch Ngọc cũng không trì hoãn, lập tức mang theo Phúc tổng quản cùng Phúc Liễu chạy về Sở phủ, vừa đến cửa lớn của Sở phủ, sắc mặt hân biến hóa, vốn dĩ hộ vệ đóng ở Sở phủ toàn bộ đổi thành quan binh, vừa vào cửa, cũng đều là bọn quan binh tuần tra, ngược lại là hộ vệ nhà mình đều bị đuổi đứng sang một bên.

Phúc tổng quản đi theo bên cạnh hân, theo hân đi đến phòng của Sở Nhạn, đồng thời đề thấp tiếng nói nói: “Khoảng hai canh giờ trước, lúc hộ vệ trong phủ chúng ta trao đổi ca trực, đột nhiên một đám đạo tặc hung thần ác sát xông vào, vào phủ gặp người liền giết, hộ vệ trong phủ động tác nhanh chóng liền toàn bộ đỡ được, sau đó đem những tên này trói lại, Trương Tôn đại nhân lại đột nhiên đến đây, còn dẫn theo rất nhiều quan binh vào cửa, nói là nhận được tin tức có đạo phi xâm nhập, muốn tới bảo hộ chúng ta”

Sở Bạch Ngọc trầm mặc, nhìn trong nhà trên hành lang toàn là quan binh, phi thường bất mãn, “Người bị thương cũng đã an bày thỏa đáng chưa? Đám thổ phi kia đâu?” Thổ phi? Hừ! thật sự là buồn cười đến cực điểm, Sở gia đã trải qua nhiều niên đại như vậy, chưa từng phát sinh qua những chuyện như thế này, nếu không phải là có người cố ý lên dung túng, đám thổ phi này làm gì có khả năng trà trộn vào thành!

thật sự là tâm của Tư Mã Chiêu, người qua đường đều biết!

“Cũng đã an bày xong, Trưởng Tôn đại nhân vừa vào cửa, đã nói thăm vấn phạm nhân là quyền lực của quan phủ, liền đem toàn bộ đám thổ phi này đưa đến nha môn ở Thành Tây”

Sở Bạch Ngọc không nói gì thêm nữa, chỉ nhẹ gạt đầu, đi nhanh hơn đến sân Sở Nhận, trong sân đèn đuốc sáng trưng, không ít nha đầu, nô bộc toàn bộ canh giữ ở ngoài cửa.

“Đại thiếu gia.” Có người thấy hắn, hô một tiếng, nô bộc đang vây ở chung quanh cửa thế này mới nhanh chóng thối lui, để cho hắn có thể đi vào.

Xuyên qua phòng khách, bước chân của Sở Bạch Ngọc chưa ngừng, nhắm thẳng bên trong phòng đi đến, thỉnh thoảng nhìn thấy tỷ nữ bụng máu loãng đi ra, vài sa nhuộm máu, nhìn đến mấy thứ kia, sắc mặt của hắn càng khó xem.

Đại phu ngồi ở bên giường, đang chuẩn bị đứng dậy, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy hắn “Đại thiếu gia.”

“hắn thế nào?” Sở Bạch Ngọc bước nhanh đến bên giường, mày kiếm lập tức nhíu lại.

Sở Nhận nằm ở trên giường sắc mặt tái nhợt, trên thân trần trụi được bao bọc bởi những mảnh băng vải rướm máu, hơi thở mỏng manh, giữa trán, giữa lông mày, trên cánh tay, tất cả đều là trầy xước một tầng lớp, thoạt nhìn thập phần làm cho người ta sợ hãi.

Đại phu chấp tay, Sở Bạch Ngọc cùng đại phu đi đến phòng khách, đại phu thế này mới mở miệng nói: “trên người Sở Lục thiếu gia có rất nhiều vết đao, lực phủ ngũ tạng đều tổn thương, hiện nay đã đem ngoại thương của hắn toàn bộ xử lý tốt, nhưng ngài ấy mất máu rất nhiều lại bị nội thương, mấy ngày nay là máu chốt, nhất định phải để cho Lục thiếu gia im lặng tĩnh dưỡng, nếu có sai lầm, chỉ sợ cả đời bệnh của ngài ấy hoàn toàn không thể chữa khỏi, tiểu nhân hiện tại lập tức trở về kê đơn thuốc”

Sở Bạch Ngọc nhíu mày lại, “Ta đã biết, đã làm phiền ngài.”

nói xong, liền hướng Phúc tổng quản ra hiệu, Phúc tổng quản lập tức hiểu ý, gật gật đầu, theo đại phu đang rời đi.

“Phúc Liễu, Sở Đình đâu?” Sở Đình là cận vệ Sở Nhận, giống như hắn cùng Sở Lôi, có thể nói là như hình với bóng.

Phúc Liễu lau nước mắt ở khóe mắt, “Sở Đình đưa Lục thiếu gia hồi phủ sau liền đi tìm biểu thiếu gia”

Sở Bạch Ngọc gạt gạt đầu, biểu đệ thừa kế thuật của biểu thúc, Sở Đình có lẽ muốn đi thỉnh biểu đệ tới đây một chuyến, “Lưu lại hai nô tỳ, người khác đều lui ra đi”

“Phúc Liễu, đừng cho ta thấy người rơi thêm một giọt nước mắt, đi theo ta.” Tiếng nói hắn khàn khàn trong trẻo nhưng lạnh lùng đe dọa.

Vốn dĩ Phúc Liễu còn cúi đầu lau nước mắt vừa nghe thấy, nhìn không được rung mình một cái, kinh ngạc ngược mắt lên nhìn bóng lưng đại thiếu gia, sống lưng thẳng thẩn lộ ra gạo nghề lạnh lùng, đây là lần đầu tiên hắn phát hiện, thì ra đại thiếu gia luôn thích cười, cũng có thể tàn nhẫn ra khí thế cùng chủ tử giống nhau, làm cho người ta không khỏi khâm phục từ trong lòng.

Sở Bạch Ngọc không vào phòng, khuôn mặt tuần mỹ âm trầm lạnh lùng, trong mắt phượng lóe ra lửa giận nồng đậm, đi nhanh, lưu loát nhanh chóng tiến lên phía trước, Phúc Liễu thấy thế, xoa xoa mặt chạy nhanh, đuổi theo.

một mối lửa, đốt rụi Chú Võ Phưong của Sở gia lập nghiệp đã trăm năm, đánh chết bốn hộ vệ, một trận cướp bóc, đe dọa sinh mệnh Sở gia Lục thiếu gia, đến nay vẫn chỉ có thể nằm ở trên giường.

Sở gia ngày gần đây tai họa không ngừng, hơn nữa một đám quan binh tiến vào chiếm giữ Sở phủ, trong thành dân chúng cũng nhịn không được nữa đều bàn tán xôn xao, rất nhiều người tung tin vịt Sở gia rất có thể sắp sụp đổ, cũng có người nói Sở gia đích thị là trêu chọc người nào, dân chúng phân vân, nhưng không một người nào, không có một ai nói là Sở gia có lợi.

Sở Bạch Ngọc khuynh tâm tâm lực giải quyết hậu quả đến tối trời tối đất, căn bản không có thời gian nghỉ ngơi. Mà Đỗ Phi Hồng ở cửa hàng nghỉ ngơi đến hôm sau mới quay về Sở phủ, đến giờ mới biết được nhiều chuyện đã xảy ra như vậy.

Một mối xoa xoa mi tâm, Sở Bạch Ngọc chấn định tinh thần, xử lý từ cửa hàng các nơi đến sự vật, chuyện Thiết phưong trăm năm cháy này đã bị truyền ra ngoài, tiếng tăm của Sở gia không khỏi chịu ảnh hưởng, các nơi lục tục hồi báo, các nhà máy hiệu buôn hợp tác đã lâu đều muốn giải ước, sự tình càng rối rắm, căn bản xử lý không xong.

“Đại thiếu gia, ngài có khỏe không? Muốn nghỉ ngơi trước hay không?” Phúc Quế lo lắng nhìn chủ tử, hắn cũng biết sự tình vừa nhiều vừa rối rắm, đại sự chưa định việc nhỏ lại lên, còn có tang sự các huynh đệ, đại thiếu gia chỉ có một mình, làm sao có biện pháp nhận nhiều việc như vậy?

“không cần, người nói tiếp đi”

“Theo hướng gió, cháy lúc đêm khuya, tổng cộng có bốn huynh đệ phụ trách tuần tra ban đêm, bốn huynh đệ kia..... Tất cả đều bị giết hại.....” Phúc Quế nói đến đây không khỏi có chút khổ sở, “Sau khi dập tắt lửa, tiểu nhân đặc biệt tuần tra phưong, bên trong phưong trên sân nhà có dấu vết dấu vương vải khắp nơi, quý dị là, sau khi tiểu nhân đến hỏi qua đội cứu hỏa, đội cứu hỏa lại nói không có, còn nói thể kiên quyết là hòa lò chúng ta che đập không kỹ, ngọn lửa lan ra mới có thể cháy, hoàn toàn nói không chính xác, càng kỳ quái là, tiểu nhân cầu kiến thì Thái Thú và Huyện thái gia kêu người gác cổng nói qua loa rồi đuổi đi, không phải nói người không có ở đó, mà nói là công vụ bề bộn.”

Chuyện này không khỏi cũng quá đúng dịp đi, các vị quan to này, thời điểm béo bở có lợi so với ai khác đều nhanh hơn, có việc muốn nhờ, đồng dạng cũng chuẩn mất so với ai khác cũng nhanh hơn!

Sở Bạch Ngọc trầm ngâm, “Có hỏi thăm những người gần đó không?” Chú Võ Phưởng cháy, có quá nhiều người có thể đắc lợi rồi, nhưng ai lại có can đảm động thủ, có lẽ Trương Tôn hoặc Võ Huệ Ân, chính là..... Bọn họ đốt Chú Võ Phưởng, đến tột cùng có mục đích gì?

“Hỏi qua rồi, những người ở gần đó nói, ban đêm tựa hồ nghe thấy tiếng đánh nhau, từng có người chạy đến xem xét, lại không phát hiện gì, cho nên cũng không còn để ở trong lòng, kết quả chưa tới một canh giờ, liền cháy” Phúc Quế lục lại cuốn sổ ghi lại trong tay” tiểu nhân điều tra trên dầu thấp, toàn bộ phường gần như chỗ nào cũng đều có, dầu thấp này dùng lượng không ít, hỏi thăm qua vài lão bản bán dầu thấp trong thành, có mấy người lắc đầu nói không biết, nhưng có mấy người lại ập ứng.”

“đi tìm quân sự mấy tiền trang trong thành hỏi thăm thử về mấy lão bản nói quanh co kia, có phải đột nhiên tăng thêm một khoản tiền hay không” Chỉ cần đi theo tiền, cũng biết là ai ra chủ ý, “Phúc Liễu, binh khí đã mất thì sao?”

“Trước mắt còn không có tin tức, ngày đó sau khi ở ngoài thành ác đấu, huynh đệ chúng ta bị thương không ít, mấy người... Hắc y nhân kia che mặt cũng chết vài người, bắt quá những hắc y nhân kia thân hình rắn chắc, võ công không kém, từng chiêu từng thức đều là xuất từ quân giáo, có lẽ là nhân mã của Võ Tướng quân.” Phúc Liễu nói.

“Quả nhiên là hắc.” Điểm này hắc như đã đoán trước, “Sở Lôi, đám thổ phi kia bị giải đến quan nha thì sao?”

Sở Lôi nhếch miệng, “Đều chết hết.” hắc liên tục vài đêm đến thăm đại lao, mỗi một đêm đều nhìn thấy quan binh cực kỳ hung tàn nghiêm hình tra tấn, chống càng lâu, chính là càng thống khổ.

Sở Bạch Ngọc nhếch môi cười lạnh “không lưu người sống phải không?” không nghĩ tới Trương Tôn Vô Ưu cũng là người tâm ngoan thủ lạt như vậy “Quan sai đóng tại trong phủ có động tĩnh gì không?”

“Có mấy tên xấu xa, lén lút dò xét chung quanh phủ, phòng nghị sự chủ lâu đã bị thăm qua vài lần, bọn họ hình như đang tìm gì đó”

Sở Lôi có chút cảnh giác, “Trương Tôn đại nhân muốn tìm cái gì trong phủ?”

Sở Bạch Ngọc yên lặng “Binh khí phổ.” Đáy mắt hiện lên một tia lạnh lùng nghiêm nghị, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy cười nhạo châm chọc “Sở gia vì Đại Đường đúc vũ khí nhiều năm, không có công lao cũng có khổ lao, đổi tất cả lấy cũng là đây!”

“Đại thiếu gia.....” Phúc Quế cùng Sở Lôi đồng thời cúi đầu, cùng lớn lên ở Sở gia, bọn họ cũng có thể hiểu đại thiếu gia vì sao bất bình như vậy.

“Đại thiếu gia, lão sư phụ bên Chú Võ Phưởng hỏi, khi nào thì sẽ bắt đầu xây dựng lại?” Phúc Liễu thờ dãi.

Sở Bạch Ngọc lắc đầu “không có Chú Võ Phưởng” Đôi mắt đen chậm rãi nhìn thẳng vào ba khuôn mặt kinh ngạc trước mắt” Từ mấy tháng trước, ta cùng với Lục thiếu gia cũng đã thảo luận, có nên giúp triều đình chế tạo binh khí nữa hay không”

“Cái gì? Nhưng là, nhưng là.....” Phúc Quế mở to mắt không dám tin.

“Nay bị thiêu hủy cũng tốt, Nhận sớm đã sắp xếp xong xuôi, những lão sư phó kia nếu muốn tự mình mở tiệm rèn, chúng ta sẽ bỏ vốn, nếu muốn đi những thương nhân chủ kiếm khác, chúng ta cũng sẽ viết phong thư đề cử, chỉ có đúc binh khí, chúng ta ngàn lần không thể tiếp tục lại” Sở Bạch Ngọc có chút hối hận không sớm một chút làm như vậy, kỳ thật từ nửa năm trước, hắc cũng đã cùng Nhận bàn qua vấn đề này, dựa theo tài lực của Sở gia hiện nay, cho dù không đúc vũ khí cho triều đình, chuyện kinh doanh của Sở gia cũng không có vấn đề gì.

“Nếu là như vậy, vì sao Lục thiếu gia còn muốn tham gia thăm tra vũ khí năm nay?” Phúc Liễu không hiểu.

“Nếu vô duyên vô cớ bứt ra, triều đình sẽ không khả nghi sao?” Sở Bạch Ngọc đặt bút xuống, đứng lên đi đến bên cửa sổ phía trước, nhìn bầu trời hoàng hôn, trong lòng nổi lên một tia chua xót, chưa ở trong đó, không biết khổ này, nay hắc đã ở trong đó rồi, càng có thể hiểu được cảm giác bên trong đó.

“Đương kim Thánh Thượng tuổi già cơ thể suy yếu, ngoại nhân tham gia vào chính sự, nhà chúng ta nếu không rời khỏi, sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào thân, nay xảy ra chuyện thế này, coi như việc nhỏ” Chỉ tự trách mình, lúc trước có lẽ nên kiên trì không cho Nhận làm tiếp lần mua bán cuối cùng này, biết rõ sẽ có tai họa, nhưng vẫn là mềm lòng theo Nhận, mới có thể làm hại hắc hiện tại nằm ở trên giường, đe dọa tính mạng.

“Tiểu nhân biết.” Bọn người Phúc Quế đều là nhân tài Sở gia cố ý bồi dưỡng, hiện tại tuy rằng đi theo bên cạnh chủ tử, vốn dĩ về sau cũng sẽ được phái đến quân sự các nơi, đối với động tĩnh trong triều, bọn họ cũng đều thập phần rõ ràng.

Bỗng dung, một tiếng bước chân quen thuộc nhẹ nhàng từ đằng xa truyền đến, Sở Bạch Ngọc nhìn mấy người trong phòng phát phát tay “Đều đi xuống, căn cứ theo phân phó của ta đi làm”

Tiếng bước chân từ xa tới gần đã đi tới trước cửa, Phúc Quế bọn họ cho nhau cái ánh mắt trao đổi, thức thời khom người rời đi, thì vừa vặn gặp phải người tới “Thiếu phu nhân” Sau khi ba người cung kính cúi đầu thi lễ, vội vàng lui ra.

Đỗ Phi Hồng sau khi hướng ba người này nhẹ gật đầu, đi thẳng vào phòng, bưng canh gà trong tay vẫn còn tỏa ra mùi hương đặt lên bàn, Sở Bạch Ngọc thế này mới xoay người đi đến bên nàng, nhìn nàng, không nói một câu.

Đỗ Phi Hồng đau lòng sờ sờ mặt của hắn, hai tay chủ động vòng qua hông của hắn, “Ta hầm canh, chàng uống một chút được không?”

“Đầu bếp nữ nói mấy ngày nay chàng cũng chưa ăn gì, như vậy đối thân thể không tốt” Nàng biết hắn cuối cùng cũng mệt mỏi, sự việc càng nhiều, đều do nàng vô dụng, vào lúc này lại không có biện pháp giúp hắn.

“Mấy ngày này lạnh nhạt nàng rồi.”

“không có, chàng nào có lạnh nhạt ta, ta ở trong phủ thực tự tại.”

Sở Bạch Ngọc quay lại ôm chặt nàng, đặt cằm trên đầu nàng, nghĩ nghĩ, mở miệng nói: “Hồng nhi, nàng nên về Đỗ phủ tránh một chút đi?” Tình thế hiện tại không tốt, hắn thật sự không có thừa tâm lực chiều cô đến nàng, tuy rằng đã có Sở Văn cùng Sở Tú, nhưng hắn luôn có chút bất an.

“không cần” Đỗ Phi Hồng có chút không vui nhanh miệng nói “Tại sao phải tránh né? Nơi này không phải nhà của ta sao?”

Trong lòng nàng, đã sớm nhận định mình là con dâu Sở gia.

Cười khẽ, cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút tức giận của nàng, hôn một chút lên mặt của nàng, “Ừm, chờ mọi chuyện trong phủ xử lý xong xuôi, chúng ta sẽ thành thân” hắn muốn nàng chính thức trở thành thê tử của Sở Bạch Ngọc.

“Bạch Ngọc, vì sao cha mẹ cùng thúc thúc vẫn chưa trở về?” Theo lý mà nói, phát sinh chuyện lớn như vậy, bọn họ hẳn là nên trở về gấp mới đúng, tại sao cũng chưa có ai trở về giúp hắn? Nàng thật sự đau lòng nhìn hắn một thành như vậy.

“Ta không cho người ta thông báo cho bọn họ, chuyện kinh doanh của Sở gia đã giao cho chúng ta xử lý, cửa hàng xảy ra chuyện, bọn họ khẳng định cũng biết, nếu đến bây giờ cũng còn không trở về, liên đại biểu bọn họ tín nhiệm chúng ta, cảm thấy ta cùng Nhạ có thể đem sự tình xử lý tốt.” nói đến đây, hắn cũng không biết nên cười hay là nên khóc, cha cùng thúc thúc thấy hắn cùng Nhạ thật lợi hại, hay là tin tưởng mù quáng?

“Chàng ăn canh trước đi” Kéo lấy tay của hắn, ấn hắn ngồi vào ghế, đem canh đưa cho hắn.

Sở Bạch Ngọc cười đưa tay tiếp nhận, một bên ăn canh, một bên hưởng thụ nàng ôn nhu quan tâm, Đỗ Phi Hồng đứng ở phía sau hắn, giúp hắn vuốt ve bờ vai cứng ngắc.

“Từ đâu mà học được?” Ừm, thật là có kỹ năng, sau khi xoa bóp như vậy, tinh thần hắn tốt hơn nhiều.

“Thanh Trúc dạy ta, thoải mái không?” Nàng xoa xoa, nhìn không được có chút đau xót, thân thể hắn so với lúc trước lại càng gầy đi, mệt mỏi trên mặt cũng không thể che hết.

“Ừm” Sở Bạch Ngọc nhắm mắt lại hưởng thụ, trong chớp lát sau, hắn mới vươn tay đem nàng kéo đến ngồi trên đùi, “Mới xoa có hai cái nàng đã cảm thấy ủy khuất muốn khóc rồi?” hắn cố ý nói ác.

Đỗ Phi Hồng mắt ửng đỏ nhìn hắn, nhìn thấy bộ dáng hắn hung ác ca mày, đáy mắt lại tràn ngập thương tiếc đối với nàng “Đúng vậy, chính là ủy khuất, nhìn chàng về sau còn dám đối với thân thể của mình như vậy hay không, còn phải đề ta vì chàng mà lo lắng” Mím miệng, cố gắng học vẻ mặt hung ác của hắn.

Chỉ tiếc hốc mắt nàng đỏ hoe, miệng cong tạo thành không đầu vào đâu, làm cho Sở Bạch Ngọc nở nụ cười “Ta đã biết, là lỗi của ta, không có lần sau. Ta thôi một chút, nhường từ, tâm ta đau a.”

Lần này làm Đỗ Phi Hồng nở nụ cười, “Lại làm trò này!” Dúi đầu vào trước ngực của hắn, lòng của nàng vẫn còn có chút rầu rĩ “Nếu ta là Tri Thư thì tốt rồi” Tri Thư thông minh lanh lợi, làm chuyện gì cũng cẩn thận, không giống với nàng.

Sở Bạch Ngọc rất không hài lòng bĩu môi, “May mắn không phải nàng ta.” hắn đến bây giờ mỗi khi nghĩ đến Đỗ Tri Thư ở sau lưng nói xấu hắn, hắn tuyệt không cảm thấy Đỗ Tri Thư có cái gì tốt.

Trong giọng nói hắn có ý khinh miệt rất rõ ràng, Đỗ Phi Hồng hờn dỗi đưa tay đánh hắn một cái “Nàng là muội muội của ta.” Người chắc chắn vẫn còn ghi hận.

“Nếu nàng ấy không phải muội muội của nàng, nàng cảm thấy nàng ấy còn có chỗ đứng ở Thành Đô sao?” Ngụ ý, nếu không phải muội của nàng, sớm đã bị chính đến chết rồi!

Hai cánh tay vòng chặt lấy hắn, Đỗ Phi Hồng cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười “Vậy ta còn phải cảm ơn chàng tha cho nàng ấy một mạng sao?”

“Dĩ nhiên.” Gật đầu về đương nhiên.

“Chàng thật là!” Đỗ Phi Hồng cười khanh khách không ngừng.

Sở Bạch Ngọc nhẹ vỗ về mái tóc đen của nàng, ôm nàng không nói một câu, chỉ cần ôm nàng vào trong ngực, mệt mỏi nhiều hơn nữa cũng sẽ biến mất.

“Đại thiếu gia” Thanh âm của Phúc tổng quản ở ngoài cửa vang lên.

“Chuyện gì?”

“Đại thiếu gia, ngày kia là ngày đưa các huynh đệ đi an nghỉ cho các huynh đệ, ngài có thể đi qua không?” Phúc tổng quản biết thiếu phu nhân cùng đại thiếu gia cùng một chỗ, hẳn cũng không muốn quấy rầy, nhưng việc này rất quan trọng, nếu Lục thiếu gia không có việc gì là tốt rồi, đại thiếu gia nhất định sẽ đi làm, nhưng ngày kia vừa vặn lại đúng là ngày sơ thẩm, một mình đại thiếu gia, làm sao chia thành hai nửa a?

Sở Bạch Ngọc mi tâm nhăn lại, có cùng ý nghĩ như Phúc tổng quản, ngày sơ thẩm đó là ngày quan trọng, binh khí mất đi không tìm được, quan sai trong phủ bắt đầu tìm kiếm chung quanh, ngày đó nếu hẳn không đến, chỉ sợ hai tên gian tặc kia lại rắc tâm gây ra phiền toái cho Sở phủ.

Về mặt hấn đảm chiêu, Đỗ Phi Hồng chủ động mở miệng, “Ta đi” Nàng muốn giúp hấn chia sẻ ưu phiền.

Suy nghĩ một chút, Sở Bạch Ngọc mới gật gật đầu, “Cũng được, vậy nhờ nàng đi một chuyến, hảo hảo an ủi người nhà bọn họ.....” Bốn mạng người, nghĩ đến đây, hấn vẫn cảm thấy đau lòng.

“Ta biết.” Đỗ Phi Hồng trấn an sờ sờ hấn, nàng cảm giác được, cảm thấy hấn mới là người cần được an ủi.

“Phúc tổng quản, đến lúc đó làm phiền người hộ tống thiếu phu nhân cùng đi.” Sở Bạch Ngọc nhẹ nhàng phân phó.

Phúc tổng quản gật gật đầu “Lão nô đã biết, lão nô lui xuống trước”

“Đêm đã khuya, nàng về nghỉ ngơi sớm một chút đi” Nhìn sắc trời một chút, Sở Bạch Ngọc thúc giục nàng.

Đỗ Phi Hồng nhu thuận gật đầu, không quấy rầy hấn làm việc nữa, sau khi hấn khoát tay, mới lưu luyến rời đi, thay hấn đóng cửa lại, lơ đãng ngẩng đầu nhìn trăng sáng trên bầu trời, nàng nhìn không được thì thảo nói nhỏ “Hi vọng tất cả đều có thể thuận lợi giải quyết.....” Lại liếc mắt nhìn cửa phòng một cái, lắc đầu rồi rời đi rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9

Ngày sơ thẩm cuối cùng đã tới, rất nhiều thương nhân vũ khí toàn bộ tụ tập ở ngoại ô, Sở Bạch Ngọc cũng đã đến sớm, đám thương gia vũ khí thấy hấn hai tay trống trơn mà đến, toàn bộ đều nở nụ cười, bộ dáng mỗi người đều như xem kịch vui.

Đối với bốn phía quang ảnh mắt ác ý đến, Sở Bạch Ngọc tuyệt không để ý, mặt trời trên đỉnh đầu tản ra hơi nóng, trong lòng của hấn, hôm nay toàn bộ để ở trên người Đỗ Phi Hồng thay thế hấn đi tham gia đám tang.

Đột nhiên, một gã tiểu binh đi đến bên cạnh hấn, ở bên tai hấn nói thì thầm mấy câu, hấn liếc mắt nhìn tiểu binh một cái, liền theo tiểu binh rời đi.

Khi Sở Bạch Ngọc đi theo tiểu binh đi vào lều của Võ Huệ Ân, Võ Huệ Ân cũng sớm đã ở đó chờ hấn.

“Tướng quân đại nhân, không biết có ý triệu kiến tại hạ có chuyện gì quan trọng sao?” Quét bốn phía liếc mắt một cái, mắt phượng híp mắt lại mở to, ngoài Võ Huệ Ân ra, Võ Thu Đồng cũng đang ở đó.

“Sở đại thiếu gia.” Võ Thu Đồng xấu hổ nhìn hấn cười cười, đáy mắt lóe ra lưu luyến hưng phấn, cha rốt cục đã ra tay, nàng ta cuối cùng không cần phải chờ đợi.

Sở Bạch Ngọc không hề liếc mắt nhìn nàng một lần nào, chỉ đem ánh mắt bình tĩnh dừng ở trên người Võ Huệ Ân.

“Sở đại thiếu gia, sơ thẩm sắp sửa bắt đầu, Sở gia vẫn chưa nộp binh khí lên trên nghiệm võ, không biết người định làm như thế nào?” Võ Huệ Ân quan tâm hỏi.

trên mặt Sở Bạch Ngọc chứa đựng ý cười thông dong, chấp tay nói : “Binh khí Sở gia gặp nạn, tướng quân đại nhân không có nghe nói sao?”

Võ Huệ Ân liếc hấn một cái, bình tĩnh bùng trà lên, khẽ nhấp một ngụm, “Người quang minh chính đại không nói nhiều lời, Sở Bạch Ngọc, nữ nhi của ta đối với người có mối tình thâm thiết, ta cũng rất muốn kết thành việc hôn nhân này, không biết ý của người như thế nào?”

Bàn tay ở trong tay áo Sở Bạch Ngọc âm thầm nắm chặt, tên thất phu chết tiệt này, nói như vậy, không phải thừa nhận là hấn cướp hàng đã thương người sao? Lại còn có mặt mũi hướng hấn đưa ra loại yêu cầu này! Nếu như đáp ứng thì sao? không đáp ứng thì như thế nào?”

“Đồng ý với ta, người chính là con rể của Võ gia ta, ngày sau vũ khí Sở gia đúc, Võ gia ta sẽ toàn lực duy trì, nếu không đồng ý.....” Võ Huệ Ân nở nụ cười âm độc “Vậy thử xem chuyện hôm nay người giải quyết như thế nào!” Lời này cũng có nghĩa Sở gia ngày sau chính là để Võ gia sử dụng.

“Trưởng quân đang nói đùa? Sở gia ta đức vũ khí cần gì người khác toàn lực duy trì? Sở Bạch Ngọc ta sớm đã có thể từ, không có khả năng bỏ nàng mà đi!” Cự tuyệt không hề lưu tình.

A! Nghĩ thật là hay, cũng không nghĩ Sở gia bọn họ nhiều thế hệ đều đức vũ khí, muốn rèn sắt, vật liệu gỗ, thợ rèn, đức pháp, ai có thể so sánh với bọn họ, hiện nay là công khai muốn trộm là được? Bị thương nhân tranh giành, bị cướp của, còn muốn đe dọa bọn họ?

không đem Sở gia ăn xong lau sạch thì thế không bỏ qua sao?

“Ngươi!” Vô Huệ Ân giận trừng mắt nhìn hắn.

Vô Thu Đồng cắn chặt môi dưới, tâm cũng không cam chịu trừng mắt với hắn. “Nàng ta có gì tốt? Ta có gì không tốt?” Nàng không cam lòng!” Dáng vẻ của ta so với nàng ta đẹp hơn rất nhiều, từ lần đầu tiên ta nhìn thấy chàng đã yêu chàng, tại sao chàng có thể không thích ta!” Câu hỏi bén nhọn đầy phần hận, sắc mặt vốn dĩ xấu hổ cũng toàn bộ chuyển thành lửa giận.

“Ta tại sao phải thích tiểu thư? Tiểu thư dựa vào cái gì?” Sở Bạch Ngọc lạnh lùng liếc nhìn nàng, đem vấn đề ném lại cho nàng.

“Sở Bạch Ngọc! Ngươi thật to gan!” Vô Huệ Ân gầm lên một tiếng, sắc mặt đỏ ngầu.

“Ngươi, ngươi.....” Lần đầu tiên ở trước mặt người khác bị hắn cắt đứt quan hệ nhục nhã như vậy, Vô Thu Đồng hoàn toàn không thể chấp nhận, đột nhiên đỏ mắt, hờn hên dậm chân, thương tâm xoay người rồi đi.

“Thu Đồng!” Vô Huệ Ân sốt ruột nhìn bóng lưng nữ nhi, nghiêng đầu trừng mắt nhìn Sở Bạch Ngọc, “Ngươi nhớ kỹ cho lão phu!” Dứt lời, liền nhanh chóng vén trường rồi đi.

Sở Bạch Ngọc lạnh lùng nhìn hai người cha và con gái, chỉ cảm thấy là một trò khôi hài “Sở Lôi.”

Sở Lôi lập tức xuất hiện ở bên cạnh hắn “Đại thiếu gia.”

“Tất cả đều chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong.” Sở Lôi dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Hộ vệ trong phủ hồi báo, Trưởng Tôn đại nhân hôm nay xông vào kho binh khí, lấy đi không ít binh khí, không biết ý người như thế nào.”

“không cần phải quan tâm hắn, hôm nay một lần giải quyết cho xong việc phiền lòng”

Sở Bạch Ngọc đã sớm không nhìn được, Trưởng Tôn Vô Kị thật sự nghĩ là hắn sợ, mới có thể mặc cho quan sai trong phủ hắn tác uy? Hắn chính là lười cùng Vô Kị xung đột chính diện, tránh đề cho Vô Huệ Ân ngồi hưởng ngư ông đắc lợi.

Sở Bạch Ngọc nhắm tính thời gian, lúc này Hồng nhi hẳn là đã đến đám tang rồi, nơi này cũng đang có trò hay cần lên diễn “đi thôi.”

“Dạ!”

Thời gian Sơ thẩm đến, binh khí nộp lên trên cũng bắt đầu trả về cho các thương nhân, Vô Huệ Ân mặc quân giáp oai hùng, y theo trình tự, thẩm tra từng gian một.

Sơ thẩm so với thẩm tra vũ khí chính thức vô cùng đơn giản, chỉ cần giao nộp đủ mười tám dạng binh khí, thuyết minh phương pháp chế tạo, đao thương, phương thức rèn lạnh, coi như thông qua.

Mắt Sở Bạch Ngọc lạnh lẽo nhìn Vô Huệ Ân càng ngày càng gần, ánh mắt của những người khác tò mò, vui sướng khi người gặp họa cũng đều ném lên trên người bọn hắn.

Vô Huệ Ân cùng nhiều tướng lĩnh quay chung quanh, đi đến trước mặt Sở Bạch Ngọc, nhìn bên cạnh hắn không có vật gì, hang lông mày nghiêm khắc chau cùng một chỗ “Sở Bạch Ngọc! Ngươi thật to gan! Hôm nay là sơ thẩm, ngươi hai tay trống trơn đến đây là có ý gì?” Nháy mắt, tướng lĩnh bốn phía lập tức rút kiếm đem Sở Bạch Ngọc cùng Sở Lôi bao vây lại.

“Trưởng quân đại nhân, kì thẩm tra vũ khí năm nay, Sở gia ta quyết định —— không tham gia!” Đột nhiên Sở Bạch Ngọc phủ sương, lạnh lùng châm chọc nói.

“không tham gia.....”

“Làm sao có thể?”

“Bị cướp đi vũ khí thì không còn dự trữ sao?” Tiếng kinh hô bên tai dấy lên không dứt, đám thương gia vũ khí tất cả đều xôn xao bàn luận.

Vô Huệ Ân chấn động, mắt hồ trừng trừng, không thể tin được hắn lại có thể dễ dàng liền buông tay như vậy! “Ngươi, ngươi đây là ý gì?” Hay là.....

Vô Huệ Ân còn đang đoán ý tưởng thực sự của Sở Bạch Ngọc thì đột nhiên tràn vào rất nhiều cung sai mặc trang phục màu đỏ, trong nháy mắt liền đem

sân bao bọc vây quanh.

“Làm càn! Nơi này là binh doanh, ai cho phép quan sai các người tự ý xâm nhập! Lớn mật!” Võ Huệ Ân tức giận rống to, vung tay lên, binh lính nhanh chóng cầm lấy đao thương, tiến vào chuẩn bị trạng thái chiến đấu.

Đám thương gia đối mặt nhìn nhau, hoàn toàn không biết hiện tại rốt cuộc là tình hình gì.

“Ha ha ha..... Võ Tướng quân, ngài đừng nổi giận, tại hạ là đến bắt giặc” Trương Tôn Vô Kị ngồi ở trên nhuyễn kiệu, cho người ta khiêng tới giữa sân.

Võ Huệ Ân tức giận không kiềm được “Trương Tôn đại nhân, ý của ngài là gì? Nơi này là binh doanh, tự tiện xông vào binh doanh là phạm vào tử tội, có thể giết lập tức!” Rốt cuộc có đem tướng quân như hán đề vào mắt hay không, lại có thể dám sai quân lính tiến vào, thực sự cho rằng hán không dám giết hán ta sao?

Trong mắt Trương Tôn Vô Kị mỉm cười, tuyệt không đem thịnh nộ của Võ Huệ Ân để vào mắt, không khí chung quanh dị thường khẩn trương, hết sức căng thẳng, nhưng hán vẫn giống như tự tại dương dương tự đắc.

Đột nhiên “Ba!” một tiếng, chiếc phiến trong tay vừa thu lại, chỉ vào Sở Bạch Ngọc quát: “Bắt lại cho ta!” Trương Tôn Vô Kị biến sắc, nhìn vào gương mặt công tử không hề thay đổi, trở nên sắc bén ác liệt.

“Keng! Keng!” Đám quan sai nghe lệnh, lập tức rút trường đao bên hông ra, nhắm về hướng Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc hoàn toàn không đem con rối này để ở trong mắt, chỉ nhẹ vung tay lên, Sở Lôi liền lập tức chuyển ghế dựa cho hán ngồi xuống, chủ tớ mấy người không nhìn bốn phía đằng đằng sát khí, so với thái độ mới vừa rồi của Trương Tôn Vô Kị càng thêm không coi ai ra gì.

“Sở Bạch Ngọc, người nhìn xem đây là cái gì!” Trương Tôn Vô Kị cũng không còn tức giận, chỉ là mặt lạnh lẽo, vẫy tay cho người mang ra từng rương gỗ “Mở ra!”

“Phanh, phanh!” Rương gỗ phủ vải bị xốc lên, bên trong chất đầy binh khí, gang thép lạnh, mỗi một cái đều là binh khí tốt nhất.

“Hai năm trước triều đình đã ban hạ lệnh mới, nghiêm cấm dân thường đúc vũ khí, Sở gia người mặc dù nhiều thế hệ vì triều đình sáng tạo binh khí, nhưng hôm nay là ngày sơ thẩm, người nói mấy ngày trước binh khí Sở gia gặp nạn, nay rương binh khí này, ta cũng là ở trong phủ người tìm ra, lên tạo binh khí được xem là có tình nghịch mưu phạm thượng, người có biết tội của người không?” Trương Tôn Vô Kị lên giọng giận dữ hỏi.

“A, Trương Tôn đại nhân, đây là đất Tứ Xuyên, không có ai lại không biết Sở gia ta không riêng gì đúc kiếm cho triều đình, Sở gia ta ở trên giang hồ cũng là thế gia đúc vũ khí danh tiếng nhiều năm, những binh khí này tất cả đều là cất giữ, ngay cả đao phong(*) cũng chưa khai, có thể lấy ra chém cái gì, chém muối sao?” Sở Bạch Ngọc cũng không khách khí nữa, lập tức hỏi lại. (*) *Đao kiếm chưa mài giữa.*

“Làm càn! Bắt hán cho ta!”

“Sở Lôi!”

Sở Bạch Ngọc khẽ quát một tiếng, Sở Lôi lập tức rút ra trường kiếm, thân ảnh tựa như tia chớp chạy như bay ra ngoài, hộ vệ còn lại thấy thế, cũng lập tức xông tới.

Chỉ một thoáng, đao quang kiếm ảnh, cung sai cùng hộ vệ Sở Bạch Ngọc mang đến đánh nhau, mà Võ Huệ Ân từ đầu tới đuôi chỉ đứng ở một bên, trầm lặng không nói.

“Tướng quân đại nhân?” một gã tướng lĩnh đến bên cạnh hán, tùy thời hành động.

Võ Huệ Ân ngăn hán lại, “không cần, cứ để cho bọn họ đánh nhau” Bọn họ đánh càng kịch liệt càng tốt, đến lúc đó liền nhìn hán đem Trương Tôn Vô Kị cùng Sở Bạch Ngọc một lưới bắt hết như thế nào!

Hộ vệ Sở Bạch Ngọc mang đến khoảng chừng mười người, nhưng người người đều là cao thủ Sở gia tỉ mỉ bồi dưỡng, có thể lấy một địch mười, trong khoảng thời gian ngắn, cùng phần đông cung sai đánh cho khó phân cao thấp.

“Bắt lại toàn bộ cho ta!” Võ Huệ Ân sau khi thấy hai phe nhân mã bắt đầu xuất hiện về mỗi một, lên giọng hô.

Tam phương hỗn chiến, thương nhân tới tham gia sơ thẩm vũ khí, cả đám đều ôm binh khí chạy trốn rất xa, chỉ sợ bị đao thương không có mất thương tổn, đã công cốc lại còn chịu đau.

Trương Tôn Vô Kị nắm trường kiếm, tập trung thẳng đến thân ảnh Sở Bạch Ngọc mà lao đến, Võ Huệ Ân trong lúc này vốn có ý định muốn loại trừ Sở Bạch Ngọc, bởi vì trong ấn tượng bọn hán, Sở Bạch Ngọc chỉ là công tử tay trái gả không chặt, muốn mạng của hán, tựa như bỏ một vật vào túi đơn giản, không ngờ ——

“Keng” một tiếng, Võ Huệ Ân cùng Trương tôn Vô Kị cũng không dám tin tưởng to mắt, Sở Bạch Ngọc tháo miếng vải trắng quấn ở trên đai lưng lấy ra thanh nhuyễn kiếm gần như trong suốt, ba món vũ khí giao kích, thế lực ngang nhau!

Sở Bạch Ngọc đối với Trương Tôn Vô Kị không từ thủ đoạn, Võ Huệ Ân âm ngoan độc辣, hơn nữa nghĩ đến Sở Nhạn còn nằm

ở trên giường, hắn đã sớm tích tụ lửa giận đầy mình, muốn cùng hai người này hung hăng đánh một trận, phát tiết hết, nếu hai người ra tay trước, hắn cũng không cần tiếp tục nhẫn nhịn.

Vận chuyển chân khí trong cơ thể, nhuyển kiếm phát ra thanh âm ngân vang trong treo du dương, làm tất cả mọi người ở đây nhìn không được tay ngừng động tác, không hện mà cùng ngoái đầu nhìn về phía ba người đang đánh nhau cùng một chỗ.

Tiếng ong ong bên tai không dứt, trường kiếm lóe ra hóa thành từng đóa hoa kiếm, kiếm khí cùng đao khí hợp lại với nhau, ba người người không tha cho ta, ta không tha cho người, đột nhiên, chỉ thấy gót chân Sở Bạch Ngọc thoải mái chuyển nhẹ, thân ảnh lập tức giống như ánh chớp mạnh mẽ bắn ra, mũi kiếm thẳng ép vào ngực của Võ Huệ Ân.

Tiếp theo lại đột nhiên “Àm!” một tiếng vang thật lớn, một bóng đen từ bên ngoài mạnh mẽ bắn một mũi tên vào, bí mật mang theo khí thế không thể đỡ, dùng nội lực rất mạnh đem trường kiếm Sở Bạch Ngọc đánh bay.

Bàn tay tê rần, nhuyển kiếm Sở Bạch Ngọc lập tức rơi xuống đất, người cũng lui về hai bước, thân kiếm ở giữa không trung vòng hai vòng, nhẹ rơi xuống bên chân hắn, cắm xuống đất ba tấc.

Mà tên đánh bay trường kiếm hắn, cũng trực tiếp ngồi trên một cột trụ cách đó không xa, phát ra một tiếng trầm đục, cánh cung vẫn còn dao động.

Sở Bạch Ngọc vừa quay đầu, liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc “Ngũ thúc?” Giật mình ngẩn ra, đứng vậy hắn viết thư kêu cha nhanh chóng trở về, nhưng không nghĩ tới Ngũ thúc cũng đã trở lại.

Bên ngoài giáo trường, một đám người chậm rãi đi về hướng bọn họ, trước mặt mỗi một người đều là quen thuộc, một gã trung niên nam tử tuấn tú nho nhã đi đầu một vị tuyệt thế mỹ nhân, đi đến bên cạnh Sở Bạch Ngọc, đứng là vợ chồng Sở Hòa Kỳ, hắn đi đến bên người nhi tử, bàn tay nhẹ giờ lên, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Bất hết tất cả cho ta!” Võ Huệ Ân vừa rồi thiếu chút nữa đã chết dưới kiếm, lòng còn sợ hãi đỏ mặt rống to.

Sở Hòa Kỳ nhìn hắn, chậm rãi trong tay áo lấy ra một khối lệnh bài Kim Hoàng Sắc, nâng cánh tay giờ lên cao, để cho tất cả mọi người thấy rõ ràng mặt trên có khắc chữ —— Như Trầm Thân Lâm.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” Trong lúc nhất thời, trên giáo trường ngoài Sở Hòa Kỳ ra, tất cả đều quỳ gối” Mảnh kim bài này, là Cao Tổ hoàng đế ban cho Sở gia chúng ta, thấy nó như thấy người, hôm nay Võ Tướng quân cùng Trường Tôn đại nhân, bất luận chuyện lúc trước rồi rắm đến đâu, kim bài này xuất ra, có thánh dụ của Cao Tổ hoàng đế, chuyện cũ trước kia không truy xét, khâm thư!” Sở Hòa Kỳ ý vị thâm trường nhìn mọi người quỳ trên mặt đất.

Võ Huệ Ân cùng Trường Tôn Vô Kị đồng thời kinh sợ, không nghĩ tới Cao Tổ hoàng đế lại có thể lưu lại một tấm kim bài cùng khẩu dụ như vậy, thật sự là thất sách!

“Cần tuân thánh lệnh. Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!” không nghĩ tới muôn vàn tính kế, cuối cùng lại bị một đạo kim bài này làm hỏng, đáng giận!

Sở Bạch Ngọc đứng lên, chậm rãi đi đến trước mặt Võ Huệ Ân cùng Trường Tôn Vô Kị đang từ từ đứng dậy “Ngũ thúc, vật Bạch Ngọc nhờ ngài đâu?”

Đứng ở một bên không nói Sở Hòa Khiêm tiến lên một bước, cầm lấy một hộp nhỏ trên tay nô tài thân cận, đưa cho Sở Bạch Ngọc.

Sở Bạch Ngọc sau khi nhận lấy, mở hộp ra ra, đám người Trường Tôn Vô Kị lập tức trừng lớn mắt, theo dõi trên lòng bàn tay hắn đang cầm một quyển sách thật dày.

“Bản binh khí phổ này, lúc này Sở gia hoàn lại cho Thánh Thượng, Sở gia đúc binh khí, vốn là vì muốn chống lại chính sách tàn bạo, nay Đường triều thái bình thịnh thế đã nhiều năm, Sở gia cũng nên trả lại cho hoàng thượng, quyển sách này giao lại cho hai vị đại nhân, thỉnh hai vị đại nhân trả lại hoàng thượng, Sở Bạch Ngọc ta thay thế Sở gia lập lời thề tại đây, từ nay về sau, sẽ không còn đúc binh khí!” Dứt lời, hắn thuận tay ném binh khí phổ về phía trước.

Trường Tôn Vô Kị cùng Võ Huệ Ân lập tức xông lên phía trước tranh giành, người của Sở gia đứng ở rất xa, mắt lạnh lẽo nhìn hai người vì cướp đoạt bản binh khí phổ mà kia xung đột vũ trang.

“Chúng ta đi thôi.” Sở Bạch Ngọc xoay người, không hề liếc mắt một cái, giẫm chân rồi đi.

hắn rốt cục hoàn thành sứ mạng của hắn, từ nay về sau Sở, Chúc hai nhà sẽ không còn bị triều đình chế ngự, tất cả rốt cục đều đã xong.

Vừa về tới Sở phủ, vợ chồng Sở Hòa Khiêm hiển nhiên là đến xem Sở Nhạn bị thương, mà Sở Bạch Ngọc vẫn cùng cha mẹ ở trong đại sảnh nói chuyện.

“Bạch Ngọc, vợ tương lai đâu?” Chúc Dung tuổi gần bốn mươi, khuôn mặt vẫn toả sáng, dung nhan tuyệt mỹ làm người ta xem đến ngây ngốc như trước, năm tháng đối với bà thật sự rất nhân từ, trừ bỏ khóe mắt có một ít nếp nhăn khi cười, ngoài ra bà cùng thiếu nữ giống nhau như đúc.

“Nàng thay con đi tham gia tưởng niệm các huynh đệ, tối nay sẽ trở lại.” Cha cùng Ngũ thúc đều trở về rồi, gánh nặng trên vai hắn cuối cùng có thể tháo xuống.

“Ừm, chờ nàng ấy trở lại, chúng ta nhanh chóng chọn một ngày tốt, trước lễ mừng năm mới đem hôn sự tổ chức cho các con, ta với cha con còn định đi tham gia hành trình Mạc Bắc nữa!” Chúc Dung nói xong cười hi hi.

Sở Bạch Ngọc vừa nghe, mặt đều đen sạm “Các người không phải cùng Ngũ thúc mới đi tham gia du ngoạn ở Tô Hàng mười ngày sao? nói đến đây, mười ngày của các ngài cũng thật lâu đó?” nói là đi mười ngày, lại đi suốt hai tháng, hơn nữa vừa mới trở về lại muốn đi ra ngoài ngoạn, vậy không phải tương đương hấn vẫn phải xử lý công việc sao.

“Cha của con hiếm khi cùng ta xuất môn ngoạn chứ sao.” Chúc Dung mở đôi mắt đẹp liếc nhìn nhi tử một cái.

“.....” Cái gì hiếm khi? Năm hấn hai mươi tuổi, nương liền lòi theo cha cùng bà đi du ngoạn chung quanh, cha cũng thật là, thương yêu thể tử cũng không thể không có giới hạn như thế chứ! hấn nhìn phụ thân kháng nghị.

Sở Hòa Kỳ vẻ mặt tươi cười ôm lấy ái thể “Con đã trưởng thành, cha có thể yên tâm, hơn nữa, Nhạn nhi tuy rằng cùng Ngũ thúc con khá giống nhau, nhưng mấy ngày nay hấn vẫn phải dưỡng thương nghỉ ngơi, con nên chịu trách nhiệm mọi việc” Nhi tử trưởng thành, có thể để mặc hấn, chỉ có nương từ hấn yêu nhất, cũng phải biết nghĩ cách giúp nương tử nói chuyện.

“Cha..... Chẳng lẽ con không cần nghỉ ngơi sao?” Cũng quá bất công rồi, nghĩ hấn là làm bằng sắt sao?

“Đến lúc nhi tử con lớn, sẽ đổi cho con nghỉ ngơi.” Vô cùng đơn giản xua đuổi hấn.

“Hắc hắc.” Chúc Dung rất đắc ý nhìn nhi tử làm cái mặt quỷ.

Sở Bạch Ngọc liếc mắt nhìn trời. Quên đi, quên đi, ai bảo hấn có một người cha thương yêu nương tử lên tận trời, về sau chờ khi hấn có nhi tử, hấn cũng muốn chiều theo cách này.

“Đại thiếu gia, đại thiếu gia! không xong!” Tiếng kêu thê lương của Phúc tổng quản từ xa xa truyền đến.

Tâm Sở Bạch Ngọc căng thẳng, trong chớp mắt liền bay ra đại sảnh, xuyên qua hành lang tiền sảnh, lập tức thấy Phúc tổng quản được người diu dắt, toàn thân vết thương chồng chất “Thiếu phu nhân đâu?” Tiến lên bước xa một cái, hấn khẩn trương ép hỏi. Buổi sáng hôm nay, là Phúc tổng quản cùng Hồng nhi đi tường niệm.....

Phúc tổng quản nước mắt rơi như mưa, y phục màu trắng trên người dính đầy vết máu, vẻ mặt sợ hãi “Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân không thấy!”

“Cái gì? Rốt cuộc phát sinh chuyện gì?” không có khả năng, sẽ không ! hấn phái nhiều người như vậy canh giữ ở bên người Hồng nhi, làm sao còn có thể gặp chuyện không may?

Phúc tổng quản một bên khóc, một bên tường thuật lại chuyện đã trải qua ——

Trời vừa sáng, Thanh Trúc khẽ gọi Đỗ Phi Hồng tỉnh lại, nàng biết hôm nay có rất nhiều chuyện bận rộn, cũng không trách cứ, rất nhanh đứng dậy rửa mặt chải đầu.

“Thiếu phu nhân, ngài không nghỉ một lát sao?” Thanh Trúc có chút bận tâm nhìn chủ tử. Ngày hôm qua chủ tử bận đến đêm khuya mới trở về phòng nghỉ ngơi, hiện tại trời vừa mới sáng, chủ tử lại muốn ra cửa.

Vốn dĩ các nàng đều nghĩ đến chủ tử là một thiên kim tiểu thư được nuông chiều, không nghĩ tới nàng thật có thể chịu được cực khổ.

Trời chưa sáng đã bận đến hỗ trợ tang đường, mềm giọng an ủi những người thân của người bị chết đang khổ sở, còn giúp gấp giấy hoa sen, châm trà, đồ tiểu hải nhi chơi, tuyệt không ngại mệt cũng không ngại bẩn, đối đãi thật tình của nàng chẳng những làm bình ổn đau xót của các người có thân thuộc đã chết, càng làm cho hầu gái các nàng thật sự mở rộng tầm mắt, đối với nàng bội phục từ trong lòng.

“Tóc đừng quấn nữa, giúp ta biện tóc như người trưởng thành, lấy dải lụa trắng buộc lên là tốt rồi.” Hôm nay muốn đưa tiễn các huynh đệ lên núi, cách ăn mặc trang sức rườm rà cũng không thích hợp, vì thế Đỗ Phi Hồng gỡ xuống vòng tai mới vừa rồi Thanh Trúc đeo cho nàng, vòng ngọc trên tay, ngọc bội trên cổ..... Ừm, vẫn là để lại đi.

“Thiếu phu nhân, như vậy có vẻ ngài như.....” Thanh Trúc không đồng ý, nhưng mới nói được một nửa đã bị đánh gãy ——

“Hôm nay quan trọng không phải là ta, an an ổn ổn đưa tiễn các huynh đệ một đoạn đường cuối này mới là quan trọng nhất” Đỗ Phi Hồng cười nhẹ nói.

Thanh Trúc sững sờ “Thiếu phu nhân nói rất đúng.” Nàng thật là khờ quá.

“Chúng ta đi thôi.” Mặc lại áo choàng trên người, Đỗ Phi Hồng liếc mắt nhìn mình trong gương, xác nhận không có chỗ nào thất lễ, liền cùng bọn người Phúc tổng quản cùng nhau rời đi.

Sau khi đến linh đường, Đỗ Phi Hồng loay hoay xoay quanh, tuy rằng trong phủ có phái một ít nhân thủ theo giúp nàng, nhưng tang sự quy củ phức tạp, nàng lại là chủ tử, đương nhiên cũng chưa được nghỉ ngơi.

thật vất vả đến thời khắc đắp hòm quan tài, người thân thuộc đóng đinh hòm quan tài, thể tử hai huynh đệ trẻ tuổi, gục ở trên nắp quan, khóc

đến không kèm chế được.

Đỗ Phi Hồng nhìn cũng khó chịu, không khỏi đỏ ửng mắt, nhưng nàng vẫn là mạnh mẽ chấn định tinh thần lên, đưa tay diu thiếu phụ gục ở trên nắp quan lên, khước mắt nhìn qua, lại nhìn thấy tiểu hài nhi non nớt gào khóc đòi ăn “Ngô tẩu tử, người đừng như vậy, người như vậy, Ngô ca sao có thể yên tâm đi được?” Ai, một mối lửa hủy bốn nhà.

“Thiếu phu nhân! Thiếu phu nhân! Ô.....”

Ngô tẩu tử thương tâm nhào vào trong lòng nàng khóc rống, Đỗ Phi Hồng đau lòng không thôi, lại cũng chỉ có thể cố nén nước mắt, không để cho mình cũng rơi lệ theo.

Những người khác thấy thế, lại khuyên tiếp, cuối cùng Ngô tẩu tử cũng cầm cái búa, nhắm ngay đầu đinh gỗ xuống.

“Ô ô.....” trên linh đường vang lên tiếng khóc, tiếp theo là thanh âm tụng kinh, tiếng chuông vang lên, vài nam tử mặc áo màu đen đi đến, chuẩn bị nâng hòm quan tài đi về hướng ngoài ô.

Tiếng khóc buồn bã vang lên, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu bén nhọn——

“Đỗ Phi Hồng!”

Tất cả mọi người đều quay đầu nhìn về phía cửa, Đỗ Phi Hồng sững sờ, kinh ngạc nhìn Võ Thu Đồng mặc xiêm y đỏ thẫm, đứng ở cửa, nàng, nàng ta tại sao có thể mặc như vậy tới nơi này?

“Đỗ Phi Hồng! Người đi ra cho ta!” Sau khi ở trong binh doanh bị nhục nhã, Võ Thu Đồng càng nghĩ càng giận, thù mới hận cũ toàn bộ xông lên đầu, à biết hôm nay Đỗ Phi Hồng sẽ đến nơi này, à quyết tâm muốn cho Sở Bạch Ngọc nếm thử cảm giác đau lòng à như thế nào!

“Võ, Võ tiểu thư? Tại sao người.....” Đỗ Phi Hồng vội vội vàng vàng tiến lên, muốn nhanh chóng đem nàng rời đi, à mặc thành như vậy, đối người chết không khỏi rất bất kính.

không nghĩ tới Võ Thu Đồng đang chờ đợi thời cơ này, thấy nàng đi tới trước mặt mình, lập tức rút trường kiếm bên hông ra, phản hận hướng trên người nàng đâm tới!

“A!” Đỗ Phi Hồng sợ tới mức kinh hô một tiếng, may mắn Sở Văn ở phía sau động tác nhanh nhẹn, vội vàng ôm lấy eo của nàng, đem nàng lùi ra phía sau, mới thuận lợi tránh thoát công kích của Võ Thu Đồng.

“Người làm gì?” trên linh đường có không ít hộ vệ cùng huynh đệ Sở gia, vốn là thập phần bị phần rồi, lại nhìn thấy Võ Thu Đồng lại có thể mặc Hồng Y đến linh đường là lối om sòm, tất cả đều giận không kèm được, đều nhảy ra muốn ngăn cản à.

“Đỗ Phi Hồng! Theo ta đi!” Võ Thu Đồng giống như nổi cơn điên, ánh mắt nhìn thấy Đỗ Phi Hồng, hoàn toàn không để ý tới người bên ngoài chửi bậy, mũi chân nhẹ chút, thân ảnh nhẹ nhàng nhảy ra, bắt lấy cổ tay Đỗ Phi Hồng định mang nàng đi.

“Bảo hộ thiếu phu nhân!” Hộ vệ được huấn luyện nghiêm chỉnh lập tức đem Đỗ Phi Hồng che đến bên trong linh đường, che ở trước người của nàng.

Sở Văn cùng Sở Tú không chút do dự tiến đến đánh Võ Thu Đồng, Võ Thu Đồng chỉ cười lạnh lùng, rút một thanh kiếm khác bên hông ra, song kiếm vung lên, Sở Văn mạo hiểm thẳng hướng kiếm khí mà đến, nhưng trên trán vẫn bị đánh trúng, một luồng máu tươi nhất thời phun ra.

Tới tham gia đám tang, vũ khí của hộ vệ toàn bộ để ở ngoài cửa, trong đó năm, sáu gã hộ vệ định nhân cơ hội chạy tới cửa cầm lại vũ khí, không ngờ vừa bước ra cửa, nhân mã Võ Thu Đồng mai phục bên ngoài lập tức bung lưới, khiến bọn họ một lưới bị bắt hết.

“Thiếu phu nhân! Người đi mau!” Ngô tẩu tử lôi kéo Đỗ Phi Hồng hướng ngõ sau chạy đi.

Bàn tay Võ Thu Đồng đưa vào bên trong tay áo mò mẫm, vung lên, một trận sương trắng đầy trời tỏa ra, Sở Văn cùng Sở Tú đang ở trước mặt của à vừa nhìn thấy động tác này của à vội vàng nhảy né tránh, nhưng không kịp, hai người đã hít phải độc hương, hơn nữa vận khí đánh nhau, độc hương phát tác càng nhanh hơn so với bình thường.

“Người dùng độc?” Sở Văn không nghĩ tới đường đường một nữ nhi của tướng quân, lại có thể dùng loại thủ đoạn hạ lưu này.

Võ Thu Đồng một chưởng đánh bay Sở Văn, “Bình bát yếm trá, người chưa từng nghe qua sao?” Cười điên cuồng, song kiếm vung một đường, hộ vệ vây quanh ở bên người Đỗ Phi Hồng nhảy mất đầu ngã gục.

Đỗ Phi Hồng được người ta che chở, chỉ hít vào một ngụm mùi thơm lạ lùng, ảnh hưởng không lớn, ý thức coi như thập phần thanh tỉnh.

Trong không khí tràn ngập một cổ mùi thơm lạ lùng, trong linh đường có mấy người không kịp bé khí, lung lay gục trên mặt đất, lúc này vài tên hắc y nhân che mặt vọt vào linh đường, thấy người liền giết!

“Dừng tay! Dừng tay!” Mất thấy vài đứa bé non nớt toàn bộ té trên mặt đất, Đỗ Phi Hồng dùng sức đẩy Ngô tẩu tử che ở trước mặt nàng ra.

Võ Thu Đồng âm thầm nhìn mặt nàng tái nhợt, giờ trường kiếm nhuốm máu lên, chia thẳng vào nàng, “Theo ta đi, bằng không ta sẽ máu tẩy linh đường!”

“Thiếu phu nhân, đừng nghe lời của ả, ngài đi mau.....” Tay Phúc tổng quản run rẩy, triển khai song chưởng, làm tròn trách nhiệm bảo vệ thiếu phu nhân.

Đột nhiên, kiếm quang lóe ra, lập tức liền nhìn thấy trên cánh tay phải Phúc tổng quản có một vết đao sâu gần thấy xương, máu tươi chảy ròng, rất dọa người.

“Trời ơi!” Đỗ Phi Hồng kinh hoàng bỏ nhào đến bên cạnh hắn, “Ngươi không cần lại dả thương người —— Ta đi với ngươi!” Nước mắt đỏ rào rào, nàng lần đầu tiên nhìn thấy người đáng sợ như vậy, dễ dàng lấy tánh mạng người ta trong nháy mắt như thế.

“Thiếu phu nhân..... không thể.....” Khóe miệng Sở Văn chảy máu tươi, liều mạng lắc đầu.

“Câm miệng!” Võ Thu Đồng giết đỏ cả mắt rồi, nổi cơn điên một kiếm vung qua.

Sở Tú vừa thấy tình huống nguy cấp, kiên trì tiếp được chiêu này “A!” một tiếng, cánh tay tê rần, lập tức xuất hiện một miệng vết thương rất sâu, phun ra máu tươi, đau đến nỗi nàng rốt cuộc không cầm được kiếm.

“Ngươi đừng thương tổn các nàng..... Ta, ta đi, ta đi với ngươi, hô, hô.....” Độc khí bắt đầu phát tác ở trong cơ thể nàng, trước mắt nàng Võ Thu Đồng bắt đầu biến thành hai, ba bóng dáng, nàng biết mình sắp ngất đi rồi.

Võ Thu Đồng một cước đá văng tay của Phúc tổng quản còn lôi kéo Đỗ Phi Hồng ra, vung tay lên, Hắc y nhân một bên lập tức tiến lên khiêng Đỗ Phi Hồng lên, Võ Thu Đồng trước khi rời đi còn đối với người trong linh đường hấp hối cười nói : “nói cho Sở Bạch Ngọc biết, ta muốn hắn hối hận cả đời! Ha ha ha ha.....”

Sau khi nói xong, thân ảnh đỏ liền cùng vài tên Hắc y nhân nhanh chóng tiêu thất.

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Edit: Mặc Dao

beta: Quảng Hằng

Từ ngày Võ Thu Đồng đại náo linh đường, không chỉ Đỗ Phi Hồng biến mất, ngay cả Võ Thu Đồng cũng tìm không thấy.

Sở Bạch Ngọc gần như phát cuồng tìm kiếm khắp nơi, lại không thu hoạch được gì, Sở gia thậm chí phái nhân mã, ra cửa hàng các nơi chỉ vì tìm kiếm Đỗ Phi Hồng đang ở đâu.

Ba ngày rồi, ba ngày qua lòng Sở Bạch Ngọc nóng như lửa đốt, phái ra rất đông thám tử tìm kiếm, nhưng tin tức hồi báo đều lần lượt làm hắn thất vọng, hắn quả thực sắp điên rồi!

“Đại thiếu gia..... Ngài ăn chút gì được không, còn tiếp tục như vậy, thiếu phu nhân vẫn chưa tìm được, ngài đã ngã xuống trước” Phúc Quế lo lắng nhìn chủ tử. Bắt đầu từ ngày thiếu phu nhân biến mất, chủ tử liền giống bị vết sạch tâm tư, cả người giống như một du hồn, trà không uống, cơm không ăn, mỗi ngày chỉ biết hỏi thiếu phu nhân có tin tức hay không.

Sở Bạch Ngọc ngoảnh mặt làm ngơ, chỉ nhìn thứ đang bày trên bàn, khăn thêu mà Đỗ Phi Hồng đưa cho hắn, trải qua mấy ngày nay tra tấn, hắn trở nên gầy yếu tái nhợt, sợi tóc tán loạn, vẻ mặt tối tăm.

Đột nhiên, hai tay của hắn nắm chặt thành quyền, móng tay gần như bấm sâu vào lòng bàn tay, hắn thật hận! Hắn thật sợ.....

“Hong nhi.....” Nàng đã bị mang đi ba ngày rồi, ba ngày qua, hắn không dám nghĩ Võ Thu Đồng gần như đã phát điên, sẽ đối với nàng làm ra chuyện gì, hắn thật sợ, sợ.....

Hắn mỗi ngày đều kỳ vọng có tin tức của nàng, nhưng cũng sợ hãi nghe được tin tức của nàng, nếu nàng thật sự bị Võ Thu Đồng..... không, sẽ không ! Nhân duyên bọn họ là do thiên định, bọn họ đời này cùng nhau sống cho đến già.....

“Đại thiếu gia.....” Phúc Quế khổ sở che mặt khẽ nức, hắn đi theo bên cạnh của đại thiếu gia cũng đã mười năm, chưa từng nhìn thấy qua bộ dáng đại thiếu gia, tinh thần sa sút như vậy, thiếu phu nhân, ngài đến tột cùng ở đâu..... Là còn sống hay là chết, tốt xấu cũng cho đại thiếu gia biết a.....

Đứng ở ngoài cửa Sở Nhận khẽ thở dài, xoay người nhìn về phía phụ thân cùng Đại bá phụ, đáy mắt Đại bá phụ quang mang đau xót, làm cho hắn hoàn toàn không đành lòng.

Sau khi hấn ăn vào tiểu hoàn đan do biểu đệ Sở Đình mang tới, nội thương đã tốt hơn phân nửa, nghỉ ngơi hai ngày có thể đứng dậy, chính là không nghĩ tới đường tẩu lại xảy ra chuyện.

“Còn không có tin tức sao?” Sở Hòa Kỳ không đành lòng nhìn nhi tử ngày càng gầy.

Sở Nhạn lắc đầu “Hoàn toàn không có tin tức, Võ Tướng quân cũng phái ra binh lính điều tra phía núi Đông, ta vốn cho là động tác hấn chỉ là giả, không nghĩ tới hấn thật sự phái ra rất nhiều quân lực tìm kiếm Võ Thu Đồng, nghe thám tử nói, ba ngày trước, sau khi Võ Thu Đồng dẫn một đám thủ hạ đến linh đường náo loạn, liền mai danh ẩn tích”

“thật không thể nào nói nổi, Võ Thu Đồng dù thế nào, có lẽ sẽ cùng cha nàng ta bảo trì liên lạc mới đúng” Sở Hòa Khiêm trầm ngâm nửa ngày “Võ Tướng quân truy tìm đồng như thế vẫn không thấy, chẳng lẽ bản thân Võ Thu Đồng cũng đã xảy ra chuyện?”

Sở Nhạn cùng phụ thân nghĩ giống nhau, nhưng hấn không dám nói ra, nếu ngay cả kẻ bắt người là Võ Thu Đồng gặp chuyện không may rồi, vậy đường tẩu không phải càng dữ nhiều lành ít sao?

“không có tin tức khác sao?” Sở Hòa Kỳ truy vấn.

“không có, chỉ biết là Võ Thu Đồng mang theo đường tẩu bỏ chạy về hướng Thành Đông, tin tức cứ như vậy bị cắt đứt” Nếu thực xảy ra chuyện, cũng là báo ứng của Võ Thu Đồng, ả mang theo nhóm người kia, là cao thủ truy tìm nổi danh trong binh doanh của Võ Tướng quân, cho nên bọn họ muốn che giấu tung tích của ả cũng là dễ dàng, chính là bởi vì như thế, Sở gia đem hết tinh nhuệ ra, vẫn tìm không được dấu vết nào, nhưng đường tẩu.....

“Đại thiếu gia!”

Tiếng kêu sợ hãi của Phúc Quế đột nhiên truyền vào trong tai ba người Sở Hòa Kỳ, bọn họ lập tức vọt vào trong phòng, đã thấy Sở Bạch Ngọc đột nhiên ngã lên trên bàn, trên mũi miệng dính đầy vết máu.

“Bạch Ngọc!” Sở Hòa Kỳ cả kinh, nhanh chóng đi đến phía sau nhi tử, thân thủ điểm vài đại huyệt của hấn, hấn liền ngừng học máu.

“Đại gia! Đại thiếu gia đột nhiên học máu, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Phúc Quế bị dọa sợ rồi, hấn cảm thấy đại thiếu gia giống như cũng sắp tiêu thất, hấn rất sợ.

“Thất tình đều dẫn đến tổn thương, mau mời đại phu!” Sở Hòa Kỳ từng có kinh nghiệm như vậy, biết nhi tử là vì thương tâm quá độ, khí huyết nghịch lưu, tổn thương đến phổi, vì thế ông vừa đề khí, ôm lấy nhi tử bế lên, vội vàng vọt vào phòng.

“Dạ!” Phúc Quế lĩnh mệnh, hốt hoảng vội vàng chạy đi tìm đại phu.

Lúc này trong phòng cũng chỉ còn lại có phụ tử Sở Hòa Khiêm cùng Sở Nhạn, Sở Hòa Khiêm bình tĩnh nhìn nhi tử, chậm nói : “Con còn có chuyện gì giấu giếm bá phụ của con?”

Trong lòng Sở Nhạn than khế, không hổ là phụ thân của hấn “Mới vừa rồi trước khi đến đây, thám tử được phái đi ra ngoài tìm kiếm hồi báo tin tức, nói là ở trong thôn trang nhỏ gần ranh giới núi Long Tuyền, phát hiện một thi thể nữ nhân” hấn đã phái bọn ám vệ xuất phát đi trước đến thôn trang nhỏ kia.

Biểu tình Sở Hòa Khiêm lạnh lẽo, cặp mắt xuống không nói gì, rồi sau đó mới nói: “Việc này, đừng đề cho đại bá của con nói cho Bạch Ngọc biết.”

Sở Nhạn phút chốc ngược mắt nhìn về phía phụ thân “không may xác định là.....” Vậy đường ca không phải cả đời ôm hi vọng đường tẩu có thể còn sống trở về? Nay, nay quá tàn nhẫn.....

Sở Hòa Khiêm không cho hấn nói xong “không có vạn nhất, cho dù là có, cũng tuyệt đối không thể để lộ tin tức” hấn tuy là máu lạnh, nhưng hấn biết bản tính thiên phú của nam nhân Sở gia, không yêu thi thối. một khi đã yêu, sẽ dùng hết toàn bộ tâm lực.”Ôm một tia hi vọng, Bạch Ngọc còn có thể sống sót, nếu ngay cả một tia hi vọng này cũng bị mất, con định cho đứa con độc nhất của Đại bá phụ con cứ chết đi như vậy sao? Sau này Bạch Ngọc có lẽ còn có thể gặp lại người thương, hãy để cho thời gian hòa tan thống khổ đi.”

Cắn chặt môi dưới, Sở Nhạn suy sụp cúi đầu, đều là lỗi của hấn! Nếu không vì hấn, đường tẩu cũng sẽ không rơi vào kết cục như vậy.

“Chuyện trước mắt còn chưa xác định, nhớ rõ trăm ngàn lần chớ để lộ tin tức” Sở Hòa Khiêm lại nhắc nhở.

Sở Nhạn gật gật đầu, đáy lòng áy náy lại cảm thấy như có kim đâm vào, đều là lỗi của hấn.....

Trong bóng đêm, không ngừng truyền đến tiếng khóc nhỏ.

Nàng rất sợ hãi..... Nơi này là chỗ nào? Hai đầu gối gấp chặt lại, Đỗ Phi Hồng đè nén không được sự sợ hãi xuất hiện từ đáy lòng, chỉ có thể không ngừng chảy nước mắt.

Bạch Ngọc..... Bạch Ngọc chàng ở đâu..... Vì sao không đến cứu ta..... Ta rất sợ hãi..... Bạch Ngọc..... Bạch Ngọc.....

“Ta, ta ở trong này!” Sở Bạch Ngọc hô to một tiếng, đột nhiên mở hai mắt ra, thờ hồn hể, nháy mắt tiếp theo, hần từ trên giường nhanh chóng nhảy dựng lên.

“Đại thiếu gia?” Vốn dĩ đang chống cằm, Phúc Quế ở một bên ngủ gật bị hần làm bừng tỉnh, xoa xoa mắt, vừa mừng vừa sợ nhìn hần.

Sở Bạch Ngọc miệng mở lớn, nhìn Phúc Quế giật mình sững sờ, sau một hồi mới mở miệng nói: “Ta đã bất tỉnh bao lâu?” hần còn nhớ rõ, trước khi hôn mê, hần chỉ cảm thấy ngực đột nhiên có một trận đau nhức như tê liệt, rồi sau đó trước mắt tối sầm, cả người liền mất đi tri giác.

“một ngày” Phúc Quế đem gối đặt sau lưng chủ tử, để cho hần có thể dựa lưng thoải mái

“Có tin tức gì không?” Sở Bạch Ngọc khàn giọng hỏi.

Phúc Quế trầm xuống, thật là có tin tức, nhưng là..... Cái này cũng không phải tin tức Sở đại thiếu gia chờ mong, “Có một tin, nhân thủ Lục thiếu gia hôm qua dò thăm, ở trong thôn trang nhỏ gần biên giới phía đông..... gần núi Long Tuyền, có một thi thể nữ nhân vô danh, còn, còn chưa xác định thân phận” Mặc kệ sự thật tàn khốc như thế nào, hần cũng sẽ không lừa gạt chủ tử mình.

Nghe vậy, thân thể Sở Bạch Ngọc run rẩy, trong lời nói Phúc Quế tựa như đem lưỡi dao sắc bén, hung hăng đâm vào trái tim của hần, đau đến hần khó có thể hô hấp.

“Đại thiếu gia?” Phúc Quế lo lắng kêu to. Đại phu từng nói, đại thiếu gia tâm huyết tăng cao, uất khí nhập phủ, không thể lại chịu kích thích, nhưng là, nhưng là hần sao có thể chấp nhận thiếu phu nhân cứ biến mất như vậy? Làm sao có thể?

“Người của Lục thiếu gia đã đi chưa?” Sau khi đau triệt nội tâm, ngược lại là một loại chết lặng đáng sợ, Sở Bạch Ngọc tiếp tục truy vấn.

sẽ là nàng sao? sẽ là Hồng nhi sao? Hồng nhi, Hồng nhi, nàng thật sự sẽ bỏ ta mà đi như vậy sao? Nàng bỏ được ta ở lại một mình sao?

“đi chuẩn bị, chúng ta theo sau xuất phát” Bất kể là phải hay không phải, hần đều phải tự mình xác nhận mới được.

“Đại thiếu gia, thân thể của ngài.....”

“đi xuống đi” Sở Bạch Ngọc suy yếu nằm lại trên giường, không muốn nói thêm gì nữa.

Phúc Quế muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ có thể hóa thành từng tiếng thờ dài, đem chăn phủ găm đắp kín người chủ tử, mới xoay người đi đến căn phòng nhỏ cách vách nghỉ ngơi, nhưng mới đi không được vài bước, liền nghe được tiếng thờ đốc áp lực cùng với từng trận khóc bi thương, đáy lòng hần đau xót, nước mắt cũng rơi xuống theo, không quay đầu nhìn lại, chỉ đau lòng rồi khỏi phòng chủ tử.

Vui mình ở trong chốn, Sở Bạch Ngọc cũng nhịn không được nữa hần thực sự đau, một giọt lại một giọt nước mắt chảy xuống.

Hồng nhi, Hồng nhi..... Hồng nhi của hần.....

Trong thôn trang nhỏ chất phác ở núi Long Tuyền, gần đây lần lượt kéo đến mấy cỗ xe ngựa tinh xảo hoa mỹ, khiến cho tâm mỗi một thôn dân rất hiếu kỳ.

trên mặt Lão thôn trưởng râu bạc trắng, dẫn một đám nam tử cao trắng mặc áo thâm lam, hướng căn nhà nhỏ ở góc khuất nhất trong thôn, một đám nam tử ở bên trong, còn có ba vị cô nương trẻ tuổi.

Ngôi nhà kia là nghĩa trang người trong thôn, thôn này của bọn họ ở gần đỉnh ngọn núi, thỉnh thoảng thường phát hiện một ít thi thể bị vứt bỏ ở núi hoang, chỉ cần đã phát hiện, phần lớn đều bị mang lên nghĩa trang xử lý.

Mấy ngày trước mới lại phát hiện một thi thể nữ nhân, hôm sau bọn họ thông tri tin tức cho lý trưởng. Lão thôn trưởng trộm dò xét đám người đứng ở phía sau, mỗi một người đều là vẻ mặt lạnh lùng, bảo là muốn đến nhận thức thi thể, nhìn một cái, hốc mắt mỗi người đều đỏ lên, ai.....

cô gái này thật không biết là người thế nào, có thể làm cho nhiều người vì nàng bi thương như vậy.

Lão thôn trưởng đẩy cửa gỗ đóng chặt ra, một luồng hơi hám từ thể xác đã bị phân hủy phiêu tán trong không trung, đầu tiên ông mở cửa sổ ra để cho mùi hôi bay đi bớt, mới quay đầu nói với những người đứng phía sau: “May mắn đã nhiều ngày nay thời tiết lạnh, Thi thể này..... Ứm.....” Lão thôn trưởng dừng một chút, thương hại nhìn các nàng, thanh thanh yết hầu đổi lại cách nói “cô nương này thân mình vẹn toàn đặt ở trong này, người nhà theo ta lại đây đi”

Đỗ Tri Thư đi theo mắt đỏ hồng, càng không ngừng hít vào, muốn nhìn nước mắt xuống, nhưng làm sao cũng không khống chế được, nước mắt đang liều mạng rơi nhanh xuống.

Thanh Trúc một bên đi theo tiến đến, đưa tay cầm tay nàng “Tiểu thư, thiếu phu nhân còn đang đợi” Run rẩy nói, kỳ thật lệ của nàng đã rơi đầy mặt từ lâu, thiếu phu nhân đáng thương, rõ ràng thiện lương đơn thuần như vậy, tại sao có thể rơi vào kết cục như vậy.....

Lão thôn trưởng ở một bên thờ dài, lại đợi một lúc lâu, Đỗ Tri Thư mới hai mắt đầm lệ đi theo lão, hít vài lần, lão trưởng thôn dẫn nàng hướng góc giường đá đã đến. trên giường thi thể đang nằm đắp một cái chiếu bện bằng cỏ.

“Xong chưa?” Thấy tiểu cô nương khóc thành như vậy, lão trưởng thôn thực không đành lòng, chiếu này nếu mở ra, chỉ sợ ruột gan sẽ đứt từng khúc a!

Đỗ Tri Thư hít sâu vài lần, tâm lý chuẩn bị, chậm rãi gật gật đầu, lão trưởng thôn thế này mới xốc chiếu lên, nàng vừa thấy, trước mắt nhất thời tối sầm, thiếu chút nữa ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh ——

Nằm trên giường đá một thân thể nữ thi nhỏ nhắn, y phục là cung trang tơ lụa màu trắng, tóc dài thành biện, thân thể đã dần tanh hôi, tất cả đều là vết kiếm đã thương, cơ hồ thương tích đầy mình, mà mặt của nàng, mặt của nàng cũng là một mảnh huyết nhục mơ hồ!

“Ta muốn giết Võ Thu Đồng! A! A a a ——” Đỗ Tri Thư đau lòng khóc thành tiếng, thét chói tai.

“Tiểu thư, ngài đừng như vậy!” Thanh Trúc cũng khóc đến không thể cầm được, hoàn toàn không thể tin được Võ Thu Đồng lại có thể dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy tàn sát thiếu phu nhân.....

Những hộ vệ khác nhìn đến thi thể, cũng đều không đành lòng quay đầu đi ra, không muốn tin tưởng thiếu phu nhân thật đã.....

“Hong nhi ở nơi nào?” một thanh âm thâm nhẹ vang lên.

“Đại thiếu gia?” Bọn hộ vệ kinh ngạc nhìn Sở Bạch Ngọc đột nhiên xuất hiện, không phải đã phong tỏa tin tức rồi sao?

Đại thiếu gia làm sao có thể biết?

Thân mình gầy yếu của Sở Bạch Ngọc giống như tờ giấy mỏng, giống như một ông lão, mái tóc vốn dĩ đen dài, lúc này đã lấm tấm sợi bạc, mỗi một bước đều phải có Phúc Quế dìu dắt mới có thể đi, theo thanh âm thâm lương khóc rống kia, hần mở mắt, cũng nhìn thấy.

hần nhẹ nhàng mà đi đến bên giường bằng đá, về mặt đau thương đến cực điểm làm cho toàn bộ mọi người nhìn không được rơi lệ, tay run run, khe vuốt qua thi thể bị hủy toàn bộ trên giường, ánh mắt tinh tế tìm mỗi một tác da thịt trên người nàng, rồi sau đó đem tấm mắt dừng lại ở mảnh ngọc bội đeo trên cổ nàng, nháy mắt đánh vào tim hần tan nát!

Trước mắt một mảnh mơ hồ “Hong nhi, Hong nhi.....” Mở miệng, cổ họng ngòn ngọt, máu đỏ tươi liền theo khoe môi chảy xuống, máu đỏ nhiễm sang xác chết xanh trắng kia.

“Thiếu phu nhân!” Phúc Quế quỳ xuống khóc rống.

Tình cảnh một mảnh buồn bã, lão trưởng thôn cũng đã thấy nhiều sinh tử, cũng nhìn không được rơi nước mắt, thấy công tử này thống khổ như vậy, nhất định là trượng phu của nha đầu trên giường kia, thật sự là đáng thương.....

Sở Bạch Ngọc lúc này đã không nghe thấy thanh âm bốn phía, trong mắt của hần chỉ có thân thể vô cùng thâm kia, muốn hần làm sao chấp nhận thân thể người mà hần từng thương yêu ôm vào trong ngực, hiện nay lại biến thành bộ dạng này?

“Chủ tử!” Phúc Quế thấy thân mình chủ tử lung lay, lập tức xông lên ôm lấy hần, thế này mới phát hiện chủ tử đã ngất đi.

“Mau! Mau đưa đi y quán!” Lão trưởng thôn cũng sợ hãi, vội vàng gào thét.

một đám người ôm lấy Sở Bạch Ngọc rời đi rất nhanh, thật lâu sau, vốn dĩ trong nghĩa trang không có một bóng người, đột nhiên xuất hiện một bóng người mảnh khảnh, ả chậm rãi bước đến trước thi thể nữ nhân, nhìn vết máu dính trên giường, cười đắng ý.

“Sở Bạch Ngọc ơi Sở Bạch Ngọc, ta muốn cho ngươi ném thù loại thống khổ sống không bằng chết này! Ha ha ha.....” Hải lòng hít mắt, ả lại liếc mắt nhìn xác chết trên giường đá một lần nữa, mới đắc ý rời đi.

Nhưng ả không phát hiện, cùng lúc ả vừa rời đi, một bóng đen hiện thân, Sở Lôi lặng yên nhìn bóng người càng lúc càng xa kia, không nghĩ nhiều, vội vàng lặng lẽ đi theo phía sau ả.

“Thả ta đi ra ngoài!” Trong một sơn động phía sau thôn trang, tiếng kêu cứu vang lên cùng với tiếng khóa sắt.

Đỗ Phi Hồng toàn thân không chỉ mặc đơn độc quần áo phong phanh, trên cổ tay nhỏ bị khóa sắt rất nặng, trên cổ cũng cột một sợi dây xích, khóa sắt kéo dài tới trên nham bích sơn động, bị hung hăng đóng đinh ở đằng kia, chiều dài chỉ đủ để nàng đi đến cửa sơn động, làm sao cũng không có biện pháp đi ra ngoài.

Từ khi bị Võ Thu Đồng mang đi, nàng liền hôn mê bất tỉnh, khi nàng tỉnh lại lần nữa, người cũng đã bị trói ở trong này rồi, nàng hoàn toàn không biết mình đã bị như thế này ở chỗ này bao lâu.

Bạch Ngọc biết nàng bị bắt đi, nhất định sẽ thực lo lắng, nhưng là..... Nhìn khóa sắt hạn chế cử động của nàng, nàng không có biện pháp đem khóa sắt này làm gãy. Đừng nói Võ Thu Đồng mỗi ngày đều đến xem nàng, nhục nhã nàng, nàng hoàn toàn không có cơ hội trốn.

Trong lòng vừa mới nghĩ như vậy, chợt nghe đến một tiếng cười quen thuộc bén nhọn đắc ý, từ bên ngoài sơn động truyền đến.

Võ Thu Đồng đứng ở bên ngoài sơn động, đắm chìm dưới ánh mặt trời, tươi cười giống như được cả thiên hạ “Đỗ Phi Hồng! Con chó kia tới đây cho ta!” Ả vênh mặt hất hàm sai khiến chỉ vào cửa sơn động điểm một cái.

Đỗ Phi Hồng tâm tình trầm xuống, không phải muốn để ý ả, nhưng nàng biết, nếu nàng không qua, Võ Thu Đồng sẽ giống như trước kia, kéo lấy khóa sắt trên cổ, trên tay nàng, đùa giỡn nàng, đến khi da thịt của nàng bị khóa sắt mài đến xuất huyết, ả mới có thể thỏa mãn.

“Có chuyện gì không?” Nàng vừa đi, cũng tự nói với mình, nhất định phải nghĩ biện pháp rồi đi, cứ tiếp diễn như vậy, nàng nhất định sẽ điên mất.

Võ Thu Đồng nhìn Đỗ Phi Hồng ở trong sơn động, nhiều ngày không có vệ sinh, trên người đã dính đầy vết máu làm cho người nhìn đen đặc dơ bẩn, chật vật nghèo túng, thể thảm tiêu tụy, thật vui vẻ, ả thật sự thật vui vẻ, càng nghĩ càng cao hứng, nhin không được cất tiếng cười to “Ha ha ha ha.....”

Ả thật sự điên rồi! Đỗ Phi Hồng nhìn nàng, trong lòng chỉ có ý nghĩ này, Ả làm sao có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy? Lương tâm ả không cắn rứt sao?

“Đỗ Phi Hồng, Sở Bạch Ngọc đã đến.” Cười đủ, Võ Thu Đồng thê mới chậm rãi mở miệng nói.

Thân mình Đỗ Phi Hồng vốn dĩ chán động suy sụp, bỗng đứng ngẩng đầu nhìn về hướng ả “Bạch, Bạch Ngọc đến đây? hấn ở đâu? Ngươi mau thả ta ra ngoài!” Nàng phản kích kéo căng khóa sắt lạnh như băng dặt trên cổ, kích động mắt đỏ ừng.

“Nhưng hấn cũng sắp chết” Võ Thu Đồng dương dương tự đắc, cúi đầu nhìn ngắm đầu ngón tay nhuộm đỏ của mình, khoe mắt đuôi lông mày tất cả đều là ý cười quỷ dị.

“Vì sao?” sẽ không , thân thể Bạch Ngọc từ trước đến nay luôn khỏe mạnh, tại sao đột nhiên lại chết?

“Bởi vì.....” Võ Thu Đồng cố ý dừng một chút, rồi sau đó lộ ra nụ cười giễu cợt “hấn thấy thi thể của ngươi, thương tâm quá độ hôn mê bất tỉnh, đáng thương, đáng thương a!” Về mặt tiếc hận than nhẹ.”Xem hấn gãy thành như vậy, không bao lâu sau, có lẽ sẽ rời nhân thế rồi.”

Đỗ Phi Hồng hít vào một ngụm khí lạnh, một cổ sợ hãi lạnh lẽo từ lòng bàn chân trực tiếp dâng lên đỉnh đầu “Ngươi, ngươi làm cái gì?” Thi thể? Nàng rõ ràng còn sống mà!

Võ Thu Đồng khoát tay “Ta chỉ là tùy tiện giết một thôn nữ hình dạng rất giống ngươi, sau đó đem y phục của ngươi mặc ở trên người ả, đem ngọc bội trên cổ ngươi đeo lên, bọn họ liền cho rằng ngươi đã chết”

Đỗ Phi Hồng ngạc nhiên giận trừng mắt nàng “Ngươi, ngươi giết một thôn nữ?” Nàng không nhin được liền rùng mình, trách không được ả cởi sạch toàn bộ y phục của nàng, ngay cả ngọc bội cũng đoạt đi “Ngươi điên rồi!”

Võ Thu Đồng trừng to mắt “Ta đúng là điên rồi! Ngươi có năng lực làm khó dễ được ta sao?” một kiếm giết nàng rất tiện nghi cho nàng, loại tra tấn trong lòng này, mới có thể chân chính ép điên một người, nàng muốn làm cho Đỗ Phi Hồng trong lòng cũng sẽ tuyệt vọng chết đi.

“Ngươi mau thả ta đi ra ngoài! Bạch Ngọc! Bạch Ngọc! Làm sao ngươi có thể tổn thương hấn như vậy? Làm sao ngươi có thể âm tàn độc ác như vậy?” Dùng sức kéo khóa sắt, cổ tay, cổ bởi vì nàng kéo, khắc lên từng vết máu.

Võ Thu Đồng nhìn nàng lạnh lùng “Ta muốn ngươi cùng Sở Bạch Ngọc, vĩnh viễn không được ở chung với nhau, hấn nghĩ ngươi đã chết, không lâu nữa cũng sẽ đi theo, mà ngươi..... Cứ chậm chậm ở trong sơn động này chờ chết đi, sau khi hấn chết chôn cất ở Thành Đô, mà ngươi lại thành cô hồn dã quỷ, ngay cả trên đường đến hoàng tuyền, các ngươi cũng sẽ không thể gặp nhau, ha ha ha ha ha.....”

“Ngươi..... Ngươi sẽ có báo ứng!” Lần đầu tiên trong đời Đỗ Phi Hồng hận một người như vậy!

Võ Thu Đồng không thèm để ý, mặc nàng mắng chửi, hôm nay nhìn thấy bộ dáng Sở Bạch Ngọc, nàng đã biết hấn cách cái chết không xa nữa, mà nàng sẽ khiến cho Đỗ Phi Hồng đói chết tại đây, đây là cách nàng trả thù đối với hai người bọn họ!”Ta đi rồi, ngày sau..... không hẹn” Mím môi cười kiêu mỹ, liền thi triển khinh công rời đi rất nhanh.

Cha đã truyền tin tức đến, kêu nàng trực tiếp quay về Trường An tị nạn, chỉ cần trở lại Trường An, không cần biết Sở gia lợi hại như thế nào, dưới chân thiên tử, có chỗ dựa là Hoàng hậu nương nương, xem ai dám làm gì nàng!

“Võ Thu Đồng!” Đỗ Phi Hồng thê lương hô to, toàn thân vô lực sụp xuống ngồi dưới đất, miệng vết thương trên cổ tay dính đất bẩn nóng rát đau nhức, nhưng không bằng một phần vạn vết đau trong lòng nàng.

Nàng lâm vào tuyệt vọng, bởi vì nàng biết Võ Thu Đồng lần này là đi thật, nàng càng nghĩ càng khổ sở, thống khổ che mặt khóc nức nở, nàng rút cuộc nên làm cái gì bây giờ, như thế nào mới có thể nói cho Bạch Ngọc biết nàng còn sống?

Theo dõi Võ Thu Đồng đến đây, Sở Lôi nhìn thấy ả rời đi, ở dưới tàng cây ẩn thân một hồi lâu, mới đứng dậy nhìn về phía chỗ mới vừa rời Võ Thu Đồng đứng, hít hít nhìn kỹ, chỗ tầng tầng bóng râm che lấp, dường như có một cái động.

Cẩn thận lại đợi một lúc thật lâu, xác định ả ta sẽ không trở lại, hấn mới cẩn thận hiện thân, mũi chân nhún nhẹ, nhảy mấy cái đến cửa động, chậm rãi đẩy nhánh cây ra, phát ra thanh âm sột sọat nhỏ, tiếp theo chậm rãi đi vào sơn động.

Bên tai vẫn truyền đến thanh âm va chạm chói tai, hấn cảnh giác đi sâu vào trong sơn động, nhìn thấy một bóng người màu trắng đang cầm tảng

đá không ngừng gõ thành tiếng động, mà từ trên vách động kéo dài ra tới ba khóa sắt, tất cả đều quán quanh trên thân người kia.

Đột nhiên, người nọ dừng động tác lại, đưa tay vén tóc dài tán loạn của mình, đem trở ngại tầm mắt bỏ ra phía sau, Sở Lôi quay mặt thoáng nhìn người nọ, tâm nhất thời nhảy dựng “Thiếu phu nhân?”

Đỗ Phi Hồng lại đang cầm lấy tảng đá chuẩn bị đánh thành tiếng động nghe được âm thanh sừng sốt, chậm rãi quay đầu “Sở, Sở Lôi?”

thật là nàng? Sở Lôi kích động xông lên trước, đã thấy toàn thân nàng đều là vết thương “Thiếu phu nhân, làm sao người lại.....”

hắn dùng một chút sức kéo khóa sắt ở trên cổ tay nàng, mày lập tức nhăn lại.

Đỗ Phi Hồng khóc “Sở Lôi..... Bạch Ngọc, Bạch Ngọc hắn không có sao chứ?” Nàng chỉ lo lắng Bạch Ngọc sẽ xảy ra chuyện.

Sở Lôi nhin không được đồ mắt “Thiếu phu nhân, chỉ cần ngài còn sống, đại thiếu gia sẽ không có chuyện gì, ngài ở chỗ này, ta mang đại thiếu gia đến đây!” Cái khóa sắt này kiên cố quá mức, bằng vũ khí của hắn không thể chém đứt, nhất định phải là bảo kiếm Ngọc Lưu Ly của đại thiếu gia mang trên lưng kia.

“Ừm!” Đỗ Phi Hồng kích động gật đầu.

Sở Lôi lại liếc mắt nhìn nàng một lần nữa, nhanh chóng rời đi, Đỗ Phi Hồng lại dấy lên hi vọng, nàng chậm rãi tỉnh táo lại, ngồi ở trên đất đá lạnh như băng, hai mắt nhìn chăm chăm cửa sơn động.

không biết qua bao lâu, nàng rốt cục nghe được tiếng bước chân lộn xộn, giống như có rất nhiều người đang đến đây, cuối cùng, nàng rốt cục cũng đã gặp thân ảnh quen thuộc nàng nhưng nhớ ——

Sở Bạch Ngọc hai mắt đầm lệ, si ngốc nhìn thân ảnh nhỏ nhắn của nàng, hắn vốn tưởng rằng Sở Lôi lừa hắn, không nghĩ tới nàng thật sự còn sống!

“Bạch Ngọc!” Đỗ Phi Hồng nhìn thấy bộ dáng tiều tụy của hắn, đau lòng sắp chết, bắt chấp vết thương của mình, đem hết toàn lực nhào vào trong lòng ngực của hắn.

“Hồng nhi.....” Sở Bạch Ngọc ôm chặt lấy nàng, thề đời này không bao giờ buông tay nữa!

Nếu hỏi Đỗ Phi Hồng sau bao nhiêu kiếp nạn trở về tâm đắc nhất là cái gì, nàng sẽ nói là sẽ không uống thuốc bỏ đắng ghét đó nữa, còn có nô bộc tỳ nữ thành đàn, hơn nữa đây cũng là từ lúc chào đời tới nay nàng lần đầu tiên cảm nhận, cái gì gọi là vai không thể gánh, tay không thể mang.

Hai tay của nàng và cổ đều bị khóa sắt đã thương, lúc gỡ khóa sắt xuống thì miệng vết thương chỉ có thể dùng từ máu thịt lẫn lộn để hình dung.

trên cổ quấn vải trắng thật dày, nàng không thể thoải mái cử động, chỉ cần vừa động nhẹ nhàng, miệng vết thương sẽ rất đau, hai nàng chỉ có thể tựa ở bên giường, khiến nàng như tiểu thư khuê các không ra khỏi cửa, hai tay của nàng cũng không khá hơn chút nào, làm chuyện gì cũng phải có người hỗ trợ mới được.

Nàng cảm giác mình giống một phế nhân, nhưng khi nàng nói như thế với Bạch Ngọc thì hắn vẫn cười cười, nói chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi, nghe xong lòng nàng thật sự chua xót cực kỳ.

“Suy nghĩ cái gì?” Sở Bạch Ngọc ngồi ở bên giường, cầm lược tỉ mỉ chải mái tóc dài đang rối tung, thấy nàng tựa hồ có chút xuất thần, nhin không được lên tiếng hỏi.

“Nghĩ vết thương trên tay cùng trên cổ còn bao lâu mới có thể hồi phục” Nàng thật sự không có thói quen để cho người ta hầu hạ như vậy.

Sở Bạch Ngọc khẽ vuốt cánh tay đang quấn thuốc của nàng, ánh mắt dịu dàng “không vội, vết thương sẽ hồi phục nhanh thôi”

“Vâng.” Nghe vậy, nàng lòng lại chua xót một trận. Nàng biết cái xác giả Đỗ Phi Hồng kia dọa hắn sợ, cho nên hắn cái gì cũng không cầu, chỉ cầu còn sống nàng bình an.

“Chàng có hỏi qua đại phu chưa, tóc của chàng.....” Có lẽ là tại hắn quá mức lo lắng, trong một thời gian ngắn, tóc của hắn bạc đi không ít, nàng mỗi một lần nhìn đến, lại đau lòng một lần.

“không hỏi, chuyện này không quan trọng, nàng đừng suy nghĩ miên man” Tóc cũng sẽ không đau, biến trắng liền biến trắng đi, cứ xem như làm quen với tuổi già trước đi.

“Chàng.....” Đỗ Phi Hồng muốn nói lại thôi, kỳ thật nàng muốn hỏi về Võ Thu Đồng một chút, nhưng sợ nói ra lại để cho Bạch Ngọc nghĩ đến chuyện không tốt, sau khi nàng trở lại Sở phủ, mọi người cũng đều làm như không có người này, tuyệt đối không ở trước mặt nàng nhắc tới.

“Sao?” Kỳ thật hắn biết nàng muốn hỏi cái gì, nhưng hắn sẽ không nói .

hắn hơi cúi mặt xuống, che dấu hận ý vừa hiện lên trong đôi mắt. hắn làm sao có thể bỏ qua ả ta? Nữ nhân điên cuồng, để ả sống trên đời, sẽ chỉ làm

Hồng nhi lâm vào nguy hiểm, hấn làm sao có thể trải qua cảm giác tan nát cõi lòng này một lần nữa, cho nên trước khi ả tới Trường An, đã bị người của Sở gia cản lại.

Ả có thể tâm ngoan thủ lạt, Sở Bạch Ngọc hấn cũng có thể! hấn cũng đem ả nhốt tại thâm sơn, lúc trước ả ngược đãi Hồng nhi như thế nào, hấn liền cần cứ đối xử lại như thế, gây ông đập lưng ông. Bất đồng duy nhất là, hấn sẽ cho ả sống sót, cả đôi đều bị cưỡng bách sống khốn đốn ở trong sơn động.

một trận hòa hoãn đoạt đi bốn mạng người của Chú Võ Phưởng, hấn đã chứng minh là Võ Huệ Ân mua lượng lớn dầu thấp, là thủ hạ của hấn phóng hỏa, chứng có hấn đã giao cho một vị tướng quân là bằng hữu của Ngũ thúc ở Trường An, xem Võ Huệ Ân còn có thể can rờ tới khi nào!

hấn ta thực sự nghĩ đến Võ Mị Nương có thể bảo vệ hấn sao? Cũng không nghĩ, hấn chỉ là thứ vụn vặt của Võ gia, Võ hậu vẫn chưa nắm giữ được binh quyền, làm sao có thể vì bảo trụ hấn, mà đắc tội những tướng quân khác, chỉ có hủy đi huyết mạch này chân chính của Võ gia, Sở gia mới có thể chân chính bình yên, đồng thời cũng tương đương giết gả dọa khi, cho thấy từ nay về sau tuyệt không những tay đến triều đình, nếu ai lại dám giương oai, lập tức sẽ thành một Võ Huệ Ân thứ hai!

Về phần Trường Tôn Vô Kị..... A, hấn ung dung tự tại không được lâu đâu, bởi vì không cần phải hấn ra tay, qua vài năm dòng họ Trường Tôn, sẽ nhận quả đắng!

hấn không nói, không có nghĩa là nàng đoán không được.”Bạch Ngọc, đem nàng ta giao cho quan phủ đi, nàng ta giết thôn nữ kia, lại đã thương không ít người, những chuyện đó đã khiến nàng ta không thoát tội được” Khẽ thở dài “Ta không hy vọng hai tay của chàng cũng bị dính máu tươi..... Nàng ta điên, chúng ta không cần phải cũng như thế.”

Nàng tương tượng được hấn sẽ đối đãi Võ Thu Đồng như thế nào, ngay từ đầu nàng cũng nghĩ rất nhiều, nhưng Võ Thu Đồng, nói trắng ra, cũng chỉ là một thiên kim đại tiểu thư bị làm hư, nàng hiểu được cho nên mới phải hủy hết những ý niệm trong đầu hấn.

Khi nàng trở lại Sở phủ thì cha mẹ đã lo lắng đợi nàng rồi, vừa nhìn thấy nàng hai người đều khóc, nàng thương hại không phải là Võ Thu Đồng, mà là Võ Tướng quân, hấn cũng là phụ thân yêu thương nữ nhi, nhìn đến cha, nàng luôn nhìn không được nghĩ như vậy, nghĩ đi nghĩ lại, liền mềm lòng.

Mất to đảmlệ nhìn hấn, lộ ra thỉnh cầu không tiếng động, Sở Bạch Ngọc lẳng lẳng nhìn nàng một hồi lâu, mới nói: “Được..... Nàng nói, ta nghe theo là được.”

Quên đi, dù sao Võ Thu Đồng đã nửa điên rồi, đem ả giao cho quan phủ cũng được, chứng cứ phạm tội của ả vô cùng xác thực, bởi vì chuyện ả ta bắt cóc Hồng nhi oanh động cả nước, quan địa phương không có khả năng khai ân, hơn nữa chuyện của Võ Huệ Ân, ả cuối cùng chạy không khỏi số chết, dù sao mặc kệ như thế nào, hấn chỉ cần ả vĩnh viễn biến mất.

“Vâng.” Nàng cười như đóa hoa nở rộ, nàng thật cao hứng hấn có thể buông tay.

“Nàng phải hồi phục nhanh lên một chút, cha mẹ ta vẫn chờ ta cưới nàng a!” Nàng yếu ớt như vậy, hấn ngay cả chạm vào nàng cũng không dám, chỉ sợ làm đau nàng.

“Cha mẹ đều trở về rồi? Tại sao ta không thấy?” Nàng nghỉ ngơi nhiều ngày như vậy, đến cũng chỉ có hấn cùng Lục thiếu gia, còn có Phúc Quế bọn họ.

“Cha mẹ muốn cho nàng tĩnh dưỡng, cho nên không đến quấy rầy nàng, bọn họ đã chọn ngày lành rồi, vào tháng sau”

Đỗ Phi Hồng kinh ngạc tròn tròn mắt “Nhanh như vậy?” Nàng còn tưởng rằng nếu nhanh gì cũng phải đến sang năm, tại sao chỉ nháy mắt, tháng sau sẽ lập gia đình?

“Sao, nàng không cao hứng sao?” Ánh mắt thâm trầm

Đỗ Phi Hồng theo bản năng lắc đầu, “không —— A!” Vết thương trên cổ bị lôi kéo, đau đến nàng kêu ai ai.

“không có sao chứ? Nàng thật sự là!” Sở Bạch Ngọc đau lòng chạm vào mặt của nàng, cúi đầu thổi lên vết thương trên cổ nàng một chút.

Cổ nén đau, Đỗ Phi Hồng cười có chút cứng ngắc “Ta không mất hứng, chính là lo lắng vạn nhất tháng sau vết thương cũng chưa hồi phục, đến lúc đó phải bãi đường thành thân thì như thế nào? Chẳng lẽ muốn một bên kêu ai nha, ai nha, một bên bãi đường với chàng sao?” Vừa nghĩ tới hình ảnh kia, nàng nhìn cười không được, đến lúc đó công công, bà bà khẳng định sẽ nhìn há hốc mồm.

Sở Bạch Ngọc cũng cười “Chắc chắn sẽ không, ta hỏi qua đại phu, qua chừng mười ngày nữa, thương thế của nàng sẽ hồi phục gần như bình thường, tuyệt sẽ không cho nàng làm tân nương kêu ai ai?”

“Vậy là tốt rồi, tránh cho người ta nghĩ ta còn chưa qua cửa đã bị ngược đãi”

Sở Bạch Ngọc trong mắt lưu quang chuyển động, hiện lên một chút ý cười, cổ ý dán sát vào bên tai của nàng nói: “Ta chỉ biết buổi tối để nàng nằm ở trên giường kêu ai ai mà thôi”

Đỗ Phi Hồng vừa xấu hổ “Chàng thật sự là không đứng đắn!”

“Nàng yêu ta vì ta không đứng đắn!” Mỗi lần đều nói không cần, nhưng còn không phải ngoan ngoãn để hấn chơi đùa sao.

Đỗ Phi Hồng liếc hần một cái, hần cố ý đắc ý ngẩng cao đầu, làm cho nàng cười duyên liên tục, một hồi lâu mới thu hồi tâm vui đùa, nghiêm túc nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của hần, thâm tình nói: “Đúng vậy, ta yêu chàng vì chàng không đứng đắn, hơn nữa còn là rất yêu, rất yêu.”

Sở Bạch Ngọc ngẩn ra, không nghĩ tới nàng đột nhiên nói như vậy, trong lòng tràn đầy cảm động, không tự kìm hãm được vuron tay dịu dàng ôm nàng vào lòng, kích động không biết nên nói cái gì cho phải.

“Ta yêu chàng.....” Đỗ Phi Hồng tựa vào bên tai hần nhỏ giọng lặp lại.

Ôm chặt nàng, Sở Bạch Ngọc đột nhiên thấy thực may mắn năm đó tổ tiên Chúc gia ưng thuận nguyện vọng kia, cũng bởi vì như vậy, mới khiến hần có mặt trên đời này, mới có thể gặp được nàng.

“Ta cũng yêu nàng”

Đỗ Phi Hồng nhắm mắt lại, mặc kệ vết thương trên tay còn đau hay không, gắt gao quay lại ôm lấy hần, trong tâm cũng bởi vì lời nói yêu của hần mà cảm động trào dâng.

“Ta cũng yêu nàng, Oa nhi của ta” Sở Bạch Ngọc vẫn là nhìn không được muốn tiếp tục trêu chọc nàng.

“A! Chàng thật sự rất xấu nha! Sở Bạch Ngọc!” Bị hần gọi như vậy, cảm động mới vừa rồi mất sạch, da gà toàn bộ lại nổi lên, khiến nàng xấu hổ không thôi.

“Ha ha ha ha..... Oa nhi, Oa nhi”

“Sở Bạch Ngọc!”

Vốn là muốn tới thăm con dâu tương lai vợ chồng Sở Hòa Kỳ, nghe được trong phòng truyền đến tiếng cười, đưa mắt nhìn nhau, cười cười xoay người rời đi, quyết định để cho hai người trẻ tuổi ngọt ngào đi, dù sao cuộc sống sau này, còn rất dài a!

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Kết thúc

Edit: YKI

darkorange;Beta: Quảng Hằng

Sau khi hôn lễ náo nhiệt kết thúc, Đỗ Phi Hồng vẫn chưa có cơ hội nhìn thấy cha mẹ chồng của nàng, vốn dĩ ngày hôm sau rời giường muốn lên sảnh dâng trà, sao biết mẹ chồng sớm lòi kéo cha chồng đi nhìn hội chùa.

Chính thức trở thành người của Sở gia, đối với Đỗ Phi Hồng mà nói cũng không có cái thay đổi gì quá lớn, à..... Thay đổi duy nhất là tên của nàng, gọi là Sở Đỗ Phi Hồng, thật không quen lắm.

Vết thương trên người toàn bộ đã hồi phục tốt lắm, Đỗ Phi Hồng đợi không được nữa, thật vất vả bỏ một đồng tử nữ, chạy đến hậu viện Sở phủ bên bờ hồ nhỏ, “Wow..... Đẹp quá nha!” Nàng đến Sở phủ lâu như vậy, cũng còn chưa từng tới nơi này đâu!

Đương nhiên là bởi vì Sở Bạch Ngọc không cho phép nàng, sợ nàng nguy hiểm, nói cái gì cũng không chịu cho phép nàng.

đã lâu không có tự tại nhẹ nhàng như vậy rồi, Đỗ Phi Hồng ngâm nga ca hát, sung sướng đi ở trên đường mòn bên bờ hồ, nhìn đến đóa hoa nhỏ ven đường, thuận tay hái được một đóa ở trong tay thưởng thức.

Tên khùng bỏ cai ngục kia, mỗi ngày đều phái một đồng người đi theo nàng, ai..... Nên làm như thế nào mới có thể thoát khỏi a?

đi tới đi tới, nàng đột nhiên phát hiện phía trước có một bong người, cô nương kia có mái tóc thật dài rồi tung ở sau đầu, ngồi xổm dưới một thân cây không biết đang bận cái gì, nàng tò mò kích động chạy tới, nghĩ sẽ có trò gì vui. Nàng thật sự bị giam lâu lắm, hiện tại tựa như chim nhỏ ra khỏi lồng sắt, thậm chí muốn bay về phía chân trời xa.

Nữ tử ngồi xổm dưới tàng cây đang cố gắng đem lá cây gom lại, bên chân có vài củ khoai lang, vừa nghĩ tới cảm giác hương vị ngọt ngào của khoai lang nướng, nước miếng của bà sắp chảy xuống, bỗng dưng, nàng nghe được tiếng bước chân nhỏ từ phía sau truyền đến, phui bìn trên tay, tò mò xoay người nhìn về phía người đi tới ——

Mà Đỗ Phi Hồng vừa nhìn thấy cô gái kia, cả người đều choáng váng.....

Bà có một đôi mắt đẹp nhất mà Đỗ Phi Hồng từng gặp qua, giống như ánh sao trên bầu trời đều rơi vào đáy mắt bà, lóe ra động lòng người, gương mặt đầy đặn khéo léo, cái mũi thanh tú xinh đẹp, môi hồng nộn như hoa, mặc trên người một bộ quần áo màu ánh trắng, khí chất phiêu nhiên xuất trần, giống như tiên nữ tái thế, hơn nữa..... Trừ bỏ ánh mắt không giống, người nữ tử trước mắt này, cùng Sở Bạch Ngọc tựa như khắc ra từ một khuôn mẫu.

Chúc Dung buồn bực nhìn tiểu cô nương phía sau, không rõ nàng tại sao vừa nhìn thấy mặt mình liền choáng váng, trên mặt nàng dính gì sao? Bà mới cử động chân còn muốn chạy đến bên hồ nhìn một chút, chợt nghe đến cô nương ngây ngốc nói ——

“Tiên nữ.....” Đỗ Phi Hồng lại nhớ về ánh nhìn đầu tiên khi nàng thấy Sở Bạch Ngọc liền rung động.

Chúc Dung sững sốt, lập tức nhếch miệng cười vui vẻ, tiên nữ nha! “Ngươi.....”

Vừa mới muốn nói chuyện, không nghĩ tới đôi phương đột nhiên vươn tay hướng tới phía trước ngực nàng sờ soạng, lần này đôi thành nàng bị choáng váng!

Bên kia đường mòn, Sở Bạch Ngọc cùng cha vừa vặn đi tới, bọn họ là đến tìm Chúc Dung, không nghĩ tới vừa mới đến gần, liền thấy một màn như vậy, phụ tử cùng kinh ngạc trừng mắt nhìn con dâu trước mắt.

Đỗ Phi Hồng hưng phấn mà đỏ mặt, còn muốn xác nhận nhéo hai cái ở trên bầu ngực rất tròn của Chúc Dung, Chúc Dung trong lúc nhất thời sững sốt, cũng đã quên lời muốn hỏi mà dừng lại.

Đỗ Phi Hồng vừa quay đầu mạnh mẽ, vừa vặn nhìn thấy trượng phu đứng ở không xa, vô cùng vui vẻ hướng về phía hắn, một bên lớn tiếng nói: “Bạch Ngọc, Bạch Ngọc! Tiên nữ nha! Tiên nữ có bộ ngực nha!”

Sở Bạch Ngọc lập tức trở về nhớ tới tình hình hai người gặp mặt lúc trước, lập tức biết thế tử lại ngán người rồi, nhin không được cất tiếng cười to, nàng làm sao có thể ngây thơ như bảo vật vậy? Nha! Trời ạ!

“Ha ha ha.....” hắn cười hải tựa vào phụ thân, mới chống đỡ được thân thể của mình. Đỗ Phi Hồng không biết hắn đang cười cái gì, thật cao hứng nắm lấy cánh tay hắn “Tiên nữ có bộ ngực nha!”

“Ha ha ha.....” Sở Bạch Ngọc cười đến nước mắt đều muốn rơi xuống.

Sở Hòa Kỳ cố nén cười, phỏng chừng đoán được là chuyện gì xảy ra rồi, bước nhanh đi đến trước mặt thế tử về mặt còn ngu ngơ.

Chúc Dung ngờ ngạc nhìn trượng phu, chậm rãi nói: “Ta bị nữ nhân khinh bạc.....”

Sở Hòa Kỳ cười xoa xoa đầu thế tử “Nàng là con dâu chúng ta”

“Cái gì?” Chúc Dung kinh ngạc trừng to mắt “Ta bị con dâu khinh bạc?”

Đằng kia Sở Bạch Ngọc thật vất vả đè nén ý cười điên cuồng, hai tay khoát lên trên vai Đỗ Phi Hồng, chậm rãi đem mặt nàng chuyển về hướng cha mẹ, chỉ vào Chúc Dung nói: “Tiên nữ này—— Chính là, Nương, Ta!”

Đỗ Phi Hồng ghen hòng nhìn Chúc Dung trân trối, nghĩ đến hành động mới vừa rồi của chính mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhú lại, nha! không ——

một người sững sờ, một người ngán người, phụ tử Sở Hòa Kỳ đối mắt liếc nhìn, nhin không được cất tiếng cười to.

【 toàn bộ thư hoàn 】

HOÀN VỚI sự HỢP TÁC CỦA:

Doanh Doanh, Quảng Hằng, Yki, Và Mặc Dao

Bạn đang đọc truyện *Thảo Hôn Tướng Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.